

သင်မြတ်နိုး

မင်းလင်း

BURMESE CLASSIC .COM

ထူးချင်းဝတ္ထုသစ်

သင်မြတ်နိုး

ဂုဏ်ပုံစုစာ

သင်္ကြန်နွဲ့

ရန်ပုံငွေစာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့် ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၄၀၁၁၁၀

မျက်နှာရုံးခွင့် ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၈၁၁၂၁၀

ထုတ်ဝေသူ **ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)**

ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)

ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်

ရန်ကုန်။

အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ **ဦးကျင်ရင်(ရွှေခြင်္သေ့)**

အမှတ် ၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ယန်းဘဲတန်းမြို့နယ်

ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း **ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ**

အုပ်ချုပ် **၅၀၀ အုပ်**

တန်ဖိုး **၁၀၀ ကျပ်**

ဖြန့်ချိရေး **ဖိုးလပြည့်စာပေ**

အမှတ် (၂၂၃)၊ ၃ လွှာ၊ ၃၁ လမ်း။

ယန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

095163764/ 095162031

‘ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်ကလောက်အညွှန်း’ (CIP)

၀၉၅·၀၃

သင်မြတ်နိုး

ရန်ပုံနှိပ်မှုစာ / သင်မြတ်နိုး။ - ရန်ကုန်

ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၀။

(၂၇၂) စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၇.၇ စင်တီမီတာ

(၁) ရန်ပုံနှိပ်မှုစာ

အခန်း(၁)

ဦးမိုးဝသုန် မှန်ရှေ့မှာရပ်ပြီး အသက်အရွယ်ရလာပေမယ့်

အရွယ်တင်လွန်းနေသော မိမိရူပကာအား သဘောကျနှစ်သက်

အဖြစ် ရှုကြည့်မိသည်။ မိမိဇနီးဖြစ်သူ ခင်မာလာ သေဆုံးသွား

ကာ ဆယ်နှစ်ရှိနေပြီး သားလေး မိုးရေတံခွန်ပင် အခြေခံပညာ

အထက်တန်းအောင်မြင်ပြီးကာ ရေကြောင်းပညာတက္ကသိုလ်

သက်နေသည်။ မိခင်မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း သား မိုးရေတံခွန်ကို

ပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်း စီးပွားရေးကို ဦးစားပေးလုပ်ကိုင်လာခဲ့၏။

အကဲအိမ်ထောင် ထပ်ပြုဖို့ စိတ်ကူးထဲမှာပင် မထည့်ခဲ့ပေ။

သို့သော်လည်း အသက်ငါးဆယ်ရောက်မှ ဖူးစာရှင်အိမ်ထောင်ဖက်

ကို တွေ့တာလား မသိပေ။ မနေ့ညက သူငယ်ချင်းစိုးသော်ရဲ့

အဖွဲ့နေ့အညှိခံပွဲ တက်ရင်း စိုးသော်ရဲ့ဇနီး မခင်ချိုနွယ်ရဲ့သူငယ်ချင်း

မဟိန်းရောင်သွေးနှင့် ဆုံမိခဲ့သည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘သူက နွယ်သူငယ်ချင်း ပန်းရောင်သွေးပါ။ မိုးကုတ်သူလေ၊ ရန်ကုန်ကို သမီး စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ပြောင်းလာကြတာ အကြာဆေးဘူး ကိုဝသုန်’

ပန်းရောင်သွေး၏ နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်စွာ အသားအရည်က ပန်းရောင်လေး သမ်းနေသည်။ အသတ်က မိမိထက် သုံးနှစ်ငယ်၏။ အသက်လေးဆယ့်ရှစ်နှစ်က အပျိုရှုံးတယ်။ တကယ့်လိုယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လွန်းသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါပဲ။ ပန်းရောင်သွေးကို တွေ့ပြီးမှ ဦးမိုးဝသုန် နှလုံးသားထဲမှာ တိမ်ကြမ်းကွယ်နေသော အချစ်တွေ ပြန်လည်ခံစားလာရသည်။ ထူးဆန်းစွာဖြင့် ရင်တွေတဆတ်ဆတ် တုန်ခါလာသည်မှာ ပန်းရောင်သွေးပန်းရောင်သွေးနှင့်။ အချစ်ကြီးချစ် အစွဲလမ်းကြီး စွဲလမ်းနေသည်။

‘ဦးဝသုန်ကို ဖိတ်ရဦးမယ်၊ မနက်ဖြန်ညက သွေးမွှေးနေ့လေ၊ Sedona Hotel မှာ ကျင်းပမှာပါ။ ည ၇ နာရီစတင်ဖိတ်စာလေး လက်ခံပါနော်၊ လာဖြစ်အောင်လည်း လာဖို့ ဖိတ်တယ်’

ပန်းရောင်သွေးရဲ့ မွှေးနေ့ပွဲကို သွားဖို့ ဦးမိုးဝသုန် ခြင်ဆင်နေခြင်းပင်။ ဝတ်ရမယ့် အဝတ်အစားတွေကို မနက်ကတည်းက ရွေးနေတာ။ ညနေ ငါးနာရီအထိ စိတ်တိုင်းမကျသေးသေးမွှေးမွှေးအချိန်က ခုနစ်နာရီ။ အဝတ်အစားက စိတ်တိုင်းမကျအရွယ်တင်နုပျိုလွန်းနေတဲ့ မိမိရူပကာက ကျေနပ်စရာကောင်း

မယ့် အဝတ်အစားက Smart ကျနေမှ ပန်းရောင်သွေး အမြင်အာရုံထဲ စူးနစ်တိုးဝင်သွားမှာ မဟုတ်လား။ သား အခန်းထဲက The Touch အမျိုးအစားရေမွှေးကို တိတ်တိတ်လေးယူပြီး ဖြက်ထားသည်။ သွားခါနီးဆွတ်သွားမလို့။ ဆံပင်တွေကိုလည်း ကော့နေအောင် ဖီးသင်ထား၏။ အဝတ်အစားပဲ စိတ်တိုင်းမကျလိုက်တာ။ မိမိ အဝတ်အစား မဝယ်တာတောင် ကြာပြီ။ စီးပွားရေးမှာပဲ အာရုံစိုက်ထားပြီး တခြားအလှအပ အပြင်အဆင်တွေနှင့်ဝေးနေခဲ့၏။ တပည့်တပန်းတွေ လက်ဆောင်ပေးကြတာနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ သား မိုးရေတံခွန်က ကောင်းနိုးရာရာ ဝယ်ပေးထားတာလောက်ပဲ ရှိသည်။ မနက်ကတည်းက ဦးမိုးဝသုန် အဝတ်အစား ဒီရိုကို ဖြတာ လုံးဝစိတ်တိုင်းမကျနိုင်။ အခု အချိန်ရှိသေးတယ်။ Shopping Mall ကိုသွားပြီးဝယ်လိုက်ရင် ကောင်းမလားပဲ။ ဟုတ်တယ်။ အဝတ်အစားက အရေးကြီးတယ်။ စတိုင်လ်ကျနေဖို့ လိုတယ်။ စိတ်ကူးရသည်နှင့် မှန်ရေကနေခွာပြီး အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

‘ဒယ်ဒီ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဆံပင်ဖြီးထားတာလည်း ကော့လို့၊ အိမ်နေရင်း အဝတ်အစားကြီးနဲ့ ဘယ်လဲ’
‘ဟာ... ဟုတ်သားပဲ၊ ညဝတ်အင်္ကျီတွေနဲ့ပဲ’
‘အလောတကြီးနဲ့ ဒယ်ဒီ ဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘ဟို... ဒယ်ဒီ မွေးနေ့ပွဲတစ်ခု သွားစရာရှိလို့၊ အဝတ်အစားစိတ်တိုင်းမကျတာနဲ့ကွာ၊ အသစ်သွားဝယ်မလို့’

‘ဒယ်ဒီမှာ အဝတ်အစားတွေအများကြီးပါ၊ ဘယ်သူမွေးနေ့သွားမှာမို့လို့လဲ’

‘ဒယ်ဒီသူငယ်ချင်းပါ၊ လူကြီးလူကောင်း သူဌေးသူငယ်ချင်းတွေဆုံမှာမို့ကွ’

ဒယ်ဒီ ကားကို အရေးတကြီး မောင်းထွက်သွားတာကြည့်ပြီး မိုးရေတံခွန် စိတ်ထဲမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားရသည်။ မနေ့ကလည်း ဒယ်ဒီသူငယ်ချင်း အန်ကယ်သော့မွေးနေ့ သွားတာသာမန်ပါပဲ။ သူက အဝတ်အစားအသစ်တွေ ဝယ်ပါ ဒယ်ဒီရယ်ဆိုတာတောင် မဝယ်ပေ။ အဝတ်အစားက အဓိကမကျပါဘူး သားရယ်တဲ့။ ဒယ်ဒီမှာ အများကြီးရှိပါတယ်တဲ့။ ဒီနေ့တော့ ထူးခြားနေပါလား။ ဒယ်ဒီကို ကြည့်ရတာ တကယ့်ကို အလောတကြီးနဲ့ ကယောင်ကတမ်းပုံစံကြီး ဖြစ်နေသည်။ မိုးရေတံခွန်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီး ဒယ်ဒီအိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ‘ဟာ’

ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒယ်ဒီအိပ်ခန်းထဲမှာ ဗီဒီကြီးထဲက ဒယ်ဒီဝတ်စုံတွေ အကုန်နီးပါး ပြန်ကြံကျနေသည်။ ဒယ်ဒီ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်ဝတ်ကြည့်ထားပုံပင်။ ဒယ်ဒီ ဘယ်တုန်းကမှ မသုံးခဲ့တဲ့ ခေါင်းလိမ်းဆီ အကောင်းစားတွေ အသားလှဆီတွေ

ဘာတွေလဲဟ။ သူ ဒယ်ဒီစားပွဲအံ့ဆွဲကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ရဲ့ The Touch အမျိုးအစား ရေမွှေးပုလင်းလည်း ရောက်နေသည်။

‘ဒယ်ဒီ မရိုးတော့ဘူး၊ ဒါသာမန်မွှေးနေ့ပွဲ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဘယ်သူမွေးနေ့ပွဲလဲ’

ဒယ်ဒီ ဒီလောက်ထိ အလှအပတွေ ပြင်ဆင်နေတာ ရှိုးတွေထုတ်နေတာ သူ သံသယ ဝင်လာသည်။ မိုးရေတံခွန် အကြောက်ဆုံးက ဒယ်ဒီ နောက်မိန်းမယူမှာကိုပင်။ သူငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဒယ်ဒီနှင့် တခြားမိန်းမတွေ ပတ်သက်ဆက်ဆံမှုတွေကို မျက်ခြေမပြတ်အောင် လိုက်ကြည့်နေတတ်ပြီး တားဆီးပိတ်ပင်ခဲ့သည်။ မာမီ ကွယ်လွန်ပြီး ဆယ်နှစ်အတွင်း သူ့အတွက် ပဲ အာရုံရှိခဲ့ကာ စီးပွားရေးပဲ ရှာနေခဲ့တဲ့ ဒယ်ဒီပါ။ ဒီနေ့တော့ ထူးဆန်းတယ်။ ဘယ်သူမွေးနေ့မို့လို့ အလှအပတွေ အစွမ်းကုန် ပြင်ဆင်ချယ်သနေရတာလဲ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မသင်္ကာတော့။ သူ့ ရေမွှေးပုလင်းကိုလည်း ပြန်ယူခဲ့သည်။

‘ဒယ်ဒီ မရိုးတော့ဘူး၊ နောက်မိန်းမတစ်ယောက် တွေ့နေပြီလား၊ မဖြစ်ဘူး၊ ဒယ်ဒီ နောက်မိန်းမယူလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မာမီအစားတော့ ဘယ်မိန်းမကိုမှ မထိုးနိုင်ဘူး၊ တားဆီးပိတ်ပင်ရမှာပဲ’

မိုးရေတံခွန် ဒယ်ဒီ မရိပ်မိစေရန် မသိမသာနှင့် ဒယ်ဒီ အခြေအနေကို အကဲခတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ဦးမိုးဝသုန်ကတော့ Super Market ကြီးတစ်ခုမှာ အဝတ်အစားတွေကို စိတ်တိုင်းကျတဲ့အထိ ရွေးချယ်ဝယ်ယူနေသည်။ အရောင်းကောင်တာက ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေကို အကူအညီတောင်းကာ မိမိနှင့် လိုက်ဖက်မှုရှိမရှိ ရွေးပေးစေသည်။

‘သမီးတို့ရယ် အန်ကယ်မှာ အရေးတကြီး ဟိုလေကွာ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ တွေ့ဆုံပွဲရှိနေလို့ Smart ကျတဲ့ အန်ကယ်နဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် ဝတ်စုံလေး ရွေးပေးဖို့ ကူညီပါကွယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ အန်ကယ်၊ ရွေးပေးမယ်နော်’

‘အေး... အေး... ကျေးဇူးပါပဲ’

ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေ သုံးယောက်လောက် မိမိ ဝတ်စုံအတွက် ရွေးချယ်ပေးခဲ့ကြသည်။ စိတ်တိုင်းအတော်လေး ကျမှ ပြန်လာခဲ့၏။ သား မိုးရေတံခွန် ဘယ်ရောက်နေလဲ။ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီးမှ မိမိအခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီး မွေးနေ့ပွဲ အချိန်ကလည်း နီးနေ၍ အပြီးသတ်ပြင်ဆင်သည်။

‘တကယ့်ကို ချောမောခန့်ညားတဲ့ ငါပဲ။ အသက်ငါး ဆယ်က သားနဲ့တောင် ယှဉ်တွဲသွားလို့ရတယ်၊ ပန်းရောင်သွေး ခိုက်သွားဖို့ အရေးကြီးတယ်လေ’

အဝတ်အစားကအစ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးသွားသည်။ မှန်

ရှေ့မှာ ထင်ဟပ်နေတဲ့ မိမိရုပ်ပုံလွှာက ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို ညှိယူဖမ်းစားနိုင်တာကိုတော့ ဦးမိုးဝသုန် အသေအချာ ယုံကြည်သည်။

‘သွားတော့မယ်၊ အချိန်တောင် နီးကပ်နေပြီ၊ ပန်းရောင် သွေး မျှော်နေတော့မယ်၊ ရေမွှေးရော...’

နောက်ဆုံးအဆင့် ရေမွှေးဆွတ်ဖို့ ရှာတော့ မိမိအံ့ဆွဲထဲ မှာ အသေအချာ သိမ်းဝှက်ထားတဲ့ ရေမွှေးပုလင်းက ပျောက်နေသည်။ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။ သားဆီက ယူလာတာ။ လူငယ်တွေသာ သုံးတဲ့ ရေမွှေးကလည်း လန်းဆန်းနုပျိုစေသည်။ ဦးမိုးဝသုန် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ မိမိအခန်းထဲမှာ အနံ့ရှာတာတော့ မတွေ့ပေ။ မိမိအထားမှားနေတာလား။ ဧည့်ခန်းမှာများ ထားခဲ့မိလား။ ပူးတွေးမိပြီး ဧည့်ခန်းမှာ ရှာနေမိသည်။

‘ဒယ်ဒီ ဘာရှာနေတာလဲ’

‘ဟင်’

မိမိအနားမှ ကပ်ပေါ်လာတဲ့ အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မိမိနောက်မှာ မားမားကြီးရပ်နေတာက သား မိုးရေတံခွန်ဖြစ်နေသည်။ သားမျက်ဝန်းအကြည့်တွေထဲမှာ သံသယ အရိပ်တွေ ထင်ဟပ်နေ၍ ဦးမိုးဝသုန် မလုံမလဲနှင့် ပြန်ကြည့်သည်။

‘ဘာရှာနေတာလဲဟင်၊ ဒယ်ဒီ အရမ်းလန်းနေတာပါ’

www.burmeseclassic.com

လား၊ မွေးနေ့ပွဲက တော်တော်လေး အရေးပါ အရာရောက်ပုံပဲ၊ တံခွန် လိုက်ရမလား ဒယ်ဒီ’

‘ဟာ... သားကလည်း မင်းတို့လူငယ်တွေနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒယ်ဒီတို့ လူကြီးတွေချင်း ဖြိုင်ကြမှာ၊ အရေးကြီးတယ်ကွ’

‘အခု ဒယ်ဒီ ဘာရှာနေတာလဲ’

‘ရေမွှေး... အဲ’

‘ဘာ... ရေမွှေး ဟုတ်လား၊ ဒယ်ဒီ ဝယ်ထားလို့လား’

‘မဝယ်ပါဘူး၊ ယောင်သွားလို့ပါကွာ၊ ဒယ်ဒီက ရေမွှေး မဆွတ်တတ်ပါဘူး၊ ဒယ်ဒီပိုက်ဆံအိတ်အပြားလေး အဲဒါ ရှာနေတာ’

သား မိုးရေတံခွန်ရဲ့ အကြည့်တွေက မိမိအပေါ် သံသယ အရိပ်အငွေ့တွေ ယှက်သန်းနေ၏။ ရေမွှေးပုလင်းကို ရှာမနေတော့ အမျိုးအစား သိနေတာပဲ။ လမ်းမှာဝင်ဝယ်မယ်။ ဒီကောင် မိုးရေ တံခွန်က မိမိကို မသင်္ကာနေသလိုပဲ။ သား စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားမှာလည်း မလိုလား၍ ဦးမိုးဝသုန် ကားပေါ်ခပ်မြန်မြန် တက်ပြီး မောင်းထွက်လာသည်။

‘ရေမွှေး... ရေမွှေး... ဝယ်ရဦးမယ်၊ သားသုံးတဲ့ ရေမွှေးအနံ့လေးက ကောင်းတယ်၊ ဒီကောင် အခန်းထဲဝင်မွှေးပြီး တော့များ ပြန်ယူသွားတာလား’

ဦးမိုးဝသုန် ကားလေးကို Market ကြီးတစ်ခုရှေ့တွင်

သိုးရပ်လိုက်ပြီး ရေမွှေးဝင်ဝယ်သည်။ ကားပေါ်မှာပဲ ထိုင်ပြီး ရေမွှေးဆွတ်လိုက်၏။ မွှေးပျံ့လန်းဆန်းသွားတာပဲ။ မိမိခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး အိုကောပြီဆိုတော့မှ Sedona Hotel ဆီသို့ ကားလေးကို မောင်းလာသည်။ ကားကို Parking မှာ ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းကာ မွှေးနေ့ပွဲကျင်းပရာ ခန်းမဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ မိမိ ရင်တွေခုန်နေတယ်။ လူပျိုအရွယ်တုန်းကလိုပါလား။ နှလုံးခုန်သံတွေက မြန်ဆန်နေသည်။

‘ကိုမိုးဝသုန်ပါလား၊ ကြွပါရှင်၊ အခုလိုလာရောက်ချီး မြှင့်တဲ့အတွက် သွေး အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်ရှင်’

‘ပန်းရောင်သွေးရယ် လာရမှာပေါ့၊ ကိုယ်တို့ သိကျွမ်း ခင်မင်ကြတာ မကြာသေးပေမယ့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် မိတ်ဆွေ တွေလိုပါပဲဗျာ’

‘ကြွပါ၊ ခန်းမထဲမှာ ကိုမိုးသော်နဲ့ မနွယ်တို့လည်း ရောက်နေကြပါပြီရှင်’

‘ရပါတယ် ပန်းရောင်သွေး၊ အခြားသူတွေကို ဧည့်ခံပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ပန်းရောင်သွေး အရမ်းချောမောလှပတာပဲ။ နံ့သာရောင် ချိုတ်ဝမ်းဆက်လေးနဲ့ ကျက်သရေရှိလိုက်တာ။ အသက်အရွယ် အရ ပန်းရောင်သွေးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို မသိမသာ ခိုးကြောင့်

www.burmeseclassic.com

ခိုးဝှက်နှင့် သူ့မ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မိမိအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု အရိပ်အငွေ့လေးတွေ ဖုံးလွှမ်းနေမလားလို့ အကဲခတ်ကြည့်သည်။

‘ပန်းရောင်သွေးလည်း မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့တွေနဲ့ ရှက်သွေး ဖြန်းနေတယ်၊ ကိုယ့်ကို မင်းလည်း စိတ်ဝင်စားနေပါပြီလေ’

ဦးစိုးဝသူနီ စိတ်ထဲကနေပြောပြီး စိတ်တွေတဖြန်းဖြန်း တိုးဝင်ကာ အကျေအနပ်ကြီး ကျေနပ်နေမိသည်။

‘ကိုဝသူနီ... လာလေ၊ ဘာရုပ်လုပ်နေတာလဲ၊ ကိုယ် တို့က ဒီမှာ’

ဦးစိုးဝသူနီ အတွေးတွေနှင့် ကျေနပ်နေကာ ပတ်ဝန်းကျင် ကိုပဲ သတိမပြုမိ။ ကိုစိုးသော်တို့ကိုပင် မတွေ့။ သူတို့က လှမ်း ခေါ်လိုက်မှ လွတ်နေတဲ့ ထိုင်ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ကိုဝသူနီ... ဒီနေ့တော့ လူပျိုလေးရုံးလောက်အောင် လန်ထွက်နေပါလား၊ ကိုယ့်လူကြီး မရိုးတော့ဘူး ထင်တယ်’

‘စိုးသော်... မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲကွ၊ နေရာ ဒေသအလိုက်လေ’

‘ကိုဝသူနီ’
‘ပြော’

‘ပန်းရောင်သွေးကလေး ခင်ဗျားအကြောင်းတွေ ကျုပ် မိန်းမကို မေးနေတာဗျ’

‘ဟုတ်လား’

စိုးသော်တို့ နောက်နေတာပဲ ဖြစ်ပါစေ။ ဦးဝသူနီက တော့ သဘောတွေကျနေသည်။ ပန်းရောင်သွေးက မေးတယ်တဲ့ လား။ ဇနီးဆုံးပြီးကတည်းက ဆယ်နှစ်လောက် ဘယ်မိန်းကလေး မျိုးနှင့်မှ ပတ်သက်ဆက်ဆံခြင်း မရှိဘဲ သားကိုပြုစုယုယပျိုး ထောင်ပေးခဲ့တာပါ။ ဖူးစာရှင်အစစ်အမှန်နှင့်ပဲ မဆုံတွေ့ခဲ့လို့လား။ နှစ်ပေါင်းများစွာ စိမ်းသက်နေခဲ့တဲ့ မိမိနှလုံးသားတွေ ပန်းရောင် သွေးနဲ့ ဆုံတွေ့စဉ်မှာတော့ ဣန္ဒြေသိက္ခာတွေပင် မဆည်နိုင်ဘဲ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့် ရင်ခုန်နေသည်။ မိမိအကြည့်တွေက ပန်း ရောင်သွေးဆီပဲ တဝှေ့လည်လည် ရောက်ရောက်သွား၏။ ပန်း ရောင်သွေးကလည်း မိမိကိုပဲ ဂရုတစိုက်အချိန်တွေပေးပြီး ဧည့်ခံ နေသည်။ မျက်လုံးချင်း၊ အကြည့်ချင်းတွေ မကြာခဏ ဆုံမိပြီး ချစ်ကြီးတွေ သွယ်တန်းရစ်နေဝင်ဖွဲ့နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

‘ချယ်ရေ... မာမိုကို ကြည့်ပါဦး၊ ဒီပွဲတက်ဝတ်စုံတွေ
က မာမိနဲ့အလိုက်ဖက်ဆုံး ရွေးပေးပါဦးကွယ်’

‘မာမိကလည်း ပန်းရောင်လေးဝတ်ဖို့ ရွေးပြီးပြီပဲ၊ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲ’

‘ပန်းရောင်ကြီးက လူတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ လက်
မလားလို့’

‘ပန်းရောင်က မာမိအကြိုက်ဆုံးပဲလေ၊ သေသေချာချာ
ဆောင် ချုပ်ထားတာပဲ၊ ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒါပဲ ဝတ်ပါ’

မာမိ အဝတ်စီဒိုကိုဖွပြီး တစ်စုံပြီးတစ်စုံ ဝတ်ကြည့်
ထိုက် စိတ်တိုင်းမကျလိုက်နဲ့ တစ်မနက်လုံး အလုပ်ရှုပ်နေသည်။
ပန်းရောင်ချိတ်ကို ရွေးချယ်ထားပြီးမှ နဲ့သာရောင်ချိတ်ကို မာမိ
ဆပ်ဝယ်ခဲ့၏။ ဣန္ဒြေရတဲ့ အရောင်တဲ့။ အလှတွေလည်း လိုအပ်
ဘာထက် ပိုပြီးပြင်နေသလိုပင်။ ဟိုလူကြီးနဲ့ မာမိများ ငြိနေပြီ
ထား။ ချယ် တားဆီးရမှာပဲ။ ဒယ်ဒီ ဆုံးသွားတဲ့ နှစ်တွေ ဒီလောက်
အထိကြာနေပြီ။ မာမိအေးအေးဆေးဆေးပဲ စိန်ရွှေရတနာရောင်း
ဆယ်ရေးပဲ လုပ်နေတာ။ ရုပ်ရည်ချောမောပြီး နုပျိုတဲ့ မာမိုကို
လက်ထပ်ချင်တဲ့ ယောက်ျားတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်။ ဘယ်ရမလဲ။
ပန်းနုခြယ်က အကြီးအကျယ် ကန့်ကွက်တားဆီးလာခဲ့တာပါ။
သူမအကြောက်ဆုံးက မာမိ လက်ထပ်မှာပင်။ အခြေအနေကို
ဆာင့်ကြည့်နေသည်။

အခန်း(၂)

ဘယ်လိုလူကြီးလဲ။ ရှိုးကလည်း အပြည့်နဲ့။ သူမ အေး
ကနေ ဖြတ်သွားတာ ရေမွှေးပုလင်းကြီးပဲ မှောက်ကျသွားသလား
ပဲ။ လူကြီးကတော့ ချောမောခန့်ညားပါရဲ့။ ပန်းနုချယ် စိတ်ထဲမှာ
မာမိနှင့် တရင်းတနှီးရှိနေလွန်းသည်ထင်သည်။ ဟိုလူကြီးက
လည်း မာမိုကိုပဲ ကြည့်ကြည့်နေတယ်။ ဘာတွေလဲ။ မာမိက
လည်း ဟိုအရင်နှစ်တွေက မွေးနေ့ပွဲနှင့်မတူအောင် အလှအ
တွေ ပြင်ဆင်လွန်းနေသည်ဟု သံသယစင်လာ၏။ Sedona
Hotle ကြီးမှာ မာမိုမွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပတာ အထူးအဆန်းမဟုတ်
ပေမယ့် မနေ့က မာမိုသူငယ်ချင်း မွေးနေ့ကပြန်လာပြီးကတည်း
က မာမိ မျက်နှာအမူအရာ အပြုအမူတွေရော ထူးဆန်းနေသည်။

‘မာမိ ဟိုဘက်မှာ ဧည့်သည်တွေက မာမိကို မေးနေကြတယ်၊ လာလေ ဧည့်ခံရအောင်’

ဟိုလူကြီးစားပွဲမှာပဲ ထိုင်ပြီး တစ်ယောက်တည်းထိုင် ဧည့်ခံနေ၍ ချယ် အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ပေါ်တင်ပဲ ခေါ်ထုတ်လာခဲ့သည်။

‘မာမိ’

‘ဟင်’

‘အဲဒီလူကြီးက ဘယ်သူလဲ’

‘ဘယ်လူကြီးလဲ’

‘မာမိ တစ်ချိန်လုံး ဧည့်ခံနေတဲ့ လူကြီးလေ၊ ရှိုးအပြင် နဲ့လေ၊ ရေမွှေးနဲ့တွေ့ကလည်း နံစော်နေတာပဲ’

‘ဟဲ့... ချယ်’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဝတ်ထားတာကလည်း လူပျိုရှုံးတယ် မာမိမွေးနေ့မှာ တမင်ရှိုးထုတ်လာတာ’

‘ချယ်နော်... မာမိမိတ်ဆွေကို ပေါက်ကရလေးဆယ် မပြောနဲ့၊ လူကြီးလူကောင်းတွေ’

‘လူကြီးလူကောင်းတွေတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါတော့ မာမိကိုတော့ လာပိုးလို့မရဘူး’

‘ချယ်ရယ် မဟုတ်တာတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေပါ၊ မာမိက ယောက်ျားတွေကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး’

‘သမီးတောင် ယောက်ျားတွေကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားတာနော်၊ မာမိလည်း စိတ်မဝင်စားနဲ့၊ သမီးသေမှ စိတ်ဝင်စား’

‘ဟဲ့... ချယ်၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဒီစကားတွေက အမိပြောရမှာ’

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးလည်း ခင်ပွန်းသေဆုံးပြီးကတည်းက သမီးလေးဘဝရှေ့ရေးအတွက် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ပင် လုံးဝစိတ်ကူးမရှိတော့။ ဆယ်နှစ်တောင် ကျော် နေပြီ။ အခုမှ ဦးမိုးဝသုန်နှင့် ဆုံမိပြီးမှပါ သမီး ချယ်ပြောသလို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံပြီး ပတ်ဝန်းကျင်က ဆောင် ရိပ်မိနေပြီလား။ ကိုမိုးဝသုန်ကို ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ရင်တွေခုန်နေ၏။ အကြည့်ချင်းဆုံမိစဉ် တစ်ခဏမှာပင် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး အပျိုစင်ဘဝကလို ရှက်သွေးစ ဖြာချင်သည်။ ကိုမိုးဝသုန်မျက်စိထဲမှာ မိမိက ကျက်သရေ ဖြစ်တာ ချောမောလှပချင်နေသည်။

‘မာမိနော် သမီးလည်း ချစ်သူရည်းစားမထားဘူး၊ မာမိလည်း နောက်ထပ် အိမ်ထောင်မပြုနဲ့’

ဒီကောင်မလေး သူချစ်သူ ကောင်လေး မတွေ့သေးဘဲ ကိုယ်ချင်းမစာမနာ မအေးကိုပါ စည်းကမ်းချက်တွေ ကန့်သတ်နေသည်။ အရင်ကဆိုရင် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး သမီးဆန္ဒတွေကို အလွယ်တကူ လိုက်လျောလိုက်မိပေမယ့် ကိုမိုးဝသုန်နှင့်

တွေ့ဆုံပြီးမှ စိတ်က ပြောင်းလဲသွားရ၏။ အိမ်ထောင်ပြုရင်လည်း ပြုရမည်။ သမီးလေးလည်း မတွေ့သေးလို့ပါ။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး စိတ်တွေက ကိုမိုးဝသုန်ဆီ ရောက်ရောက်သွားသည်။ မိမိကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလား။ သမီးချယ် ရိုင်းတယ်။ ကိုမိုးဝသုန်ရှေ့မှာ ပေါ်တင်ကြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ လာခေါ်တာပင် မသိတော့။ စိတ်တွေမဖြောင့်ဘဲ ကိုမိုးဝသုန်ရှိနေတဲ့ စားပွဲဆီ ပြန်သွားဖို့ပဲ စိတ်ရောက်နေသည်။

‘မာမိ ဒီမှာ မာမိငယ်သူငယ်ချင်းတွေ မာမိကို မေးတယ်’

သမီး ချယ်က တမင် ကိုဝသုန်ရှိနေတဲ့ စားပွဲနှင့်ဝေးနေရန် အစွန်ဆုံးစားပွဲတွေဆီ ခေါ်ဆောင်သွားနေသည်။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကလည်း သမီးလစ်သည်နှင့် ကိုမိုးဝသုန် ထိုင်နေတဲ့ စားပွဲဆီ ပြန်ရောက်လာသည်။

‘ကိုမိုးဝသုန်ရယ် အားနာလိုက်တာ၊ ဧည့်သည်တွေကလည်း အရမ်းများနေတယ်လေ’

‘ရပါတယ် ပန်းရောင်သွေးရယ်၊ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံပါ။ ကိုဝသုန် မပြန်သေးပါဘူး၊ မွေးနေ့ပွဲပြီးမှ ပြန်မှာ’

‘သွေးက အားနာလို့ပါနော်၊ ကိုမိုးဝသုန်က လူငယ်မဟုတ်လား၊ သွေးနဲ့ခင်မင်တာတောင် မကြာသေးဘူးလေ’

‘ကိုဝသုန်ကို သူစိမ်းလို့ မသတ်မှတ်ပါနဲ့ ပန်းရောင်သွေး’

ရယ်၊ အားမနာပါနဲ့၊ တခြားဧည့်သည်တွေကိုလည်း ဧည့်ခံပါ’

ဟိုကောင်မလေးက ပန်းရောင်သွေးရဲ့ သမီးတဲ့။ ပန်းနုချယ်တဲ့။ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ တက်နေတာတဲ့။ မျက်နှာထားက တင်းတင်းလေးနဲ့ ဦးမိုးဝသုန်အား မကျေနပ်သလို ကြည့်သည်။ မိခင်ကို တမင်ဆွဲခေါ်သွားတာ ပန်းရောင်သွေးက မိမိကို တောင်းပန်နေ၏။ အိုကောပြီပဲ။ ပန်းနုချယ် မင်းတားဆီးလို့ရမယ် ထင်လား။ သားမိုးရေတံခွန်လိုပဲပေါ့။ ကိစ္စမရရှိပါဘူး။ ပန်းရောင်သွေးကို မိမိ ဖူးစားဖက်အဖြစ် ရင်ထဲကနေ သတ်မှတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

‘မာမိ ဟိုမှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေပြီလေ၊ အရမ်းအားနာဖို့ ကောင်းတယ် မာမိ လာပါ’

ပန်းနုချယ်က လာပြီးခေါ်နေပြန်သည်။ ဒီကောင်မလေးတော့ သူ့အမေကို လက်ထပ်ပြီးမှ ပုံစံပေးရမယ်။ မျက်နှာထားကြီးက တင်းလို့။ မိမိအား အလိုမရှိကြောင်း ပြသနေသည်။

‘ကိုဝသုန်’

‘ဟင်’

‘ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ပန်းရောင်သွေးကို ကြည့်တာ မျက်စိကြီးလည်း ကျွတ်ကျသွားပါဦးမယ်’

‘ဟိုကောင်မလေးက တစ်မျိုးပဲ၊ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်နေတာ မကြိုက်သလိုပဲ စိုးသော်’

‘သူ့အမေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုမှာ သေမတတ် ကြောက်
နေတယ်၊ ပန်းနုချယ်လည်း ရည်းစားမထားဘူးလေ’

ဒီကောင်မလေး အမြန်ဆုံး ချစ်သူတွေ့သွားရင် ကောင်
မှာပဲ။ မိမိနှင့် ပန်းရောင်သွေးကြားမှာ အနှောင့်အယှက် အဟန့်
အတားတွေ ရှိနေသည်။ သား မိုးရေတံခွန်ကလည်း လက်ခံမှာ
မဟုတ်ပေ။ မိမိကတော့ ပန်းရောင်သွေးနဲ့ တွေ့မှ သားကိုပေးခဲ့တဲ့
ကတိတွေကို ဖျက်ပြစ်ရတော့မည်။ ပန်းရောင်သွေးနှင့် လက်ထပ်
ဖြစ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

‘ပန်းရောင်သွေး သမီးကလည်း သူ့အမေ ယောက်ျား
တွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် အတင်းအကြပ်တားဆီးတာနော်’

သား မိုးရေတံခွန်လိုပါပဲလား။ မိမိလည်း သား မေ
အောင် လှုပ်ရှားနေရတာပဲ။ ကောင်မလေး သူ့အမေလက်ထဲ
မလွှတ်တော့။ ဦးမိုးဝသုန်ကလည်း ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့်စောင့်
သည်။ ပန်းရောင်သွေးကို ကျူးချင်သေးတယ်။ တော်တော်နှောင့်
ယှက်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ မအေအနားကနေ မခွာပေ။ ပန်းရောင်
သွေးနှင့် မတူဘဲ ခေတ်ရှေ့ပြေးလွန်းနေသည်။ ဦးမိုးဝသုန်
မကြိုက်ပေ။ ပန်းရောင်သွေးကိုတောင် ကျက်သရေရှိလို့ သမီး
တော့ တကယ်ပဲ မိခင်မွေးနေ့ပွဲမှာ ဘောင်းဘီက တိုနဲ့နဲ့လေး
ကြည့်စမ်း ပေါင်ရင်းနားအထိပဲ။ ပေါင်တံဖြူဖြူဖွေးဖွေး စင်းစင်း

လေးတွေက ယောက်ျားတွေရဲ့ ရမ္မက်စိတ်ဆန္ဒတွေကို ဖိတ်ခေါ်နေ
သလိုပဲ။ ဦးမိုးဝသုန်က မနှစ်သက်။ အမြင်ကတ်နေသည်။

‘ကိုဝသုန်... အမေလား သမီးလား၊ အကြည့်တွေက’
‘တော်စမ်းပါ မနွယ်ရာ၊ အမေနဲ့ သမီး တခြားစီပဲ။
ပန်းရောင်သွေးက တကယ်ကို နဲ့သာရောင်ဝတ်စုံလေးနဲ့ ကျက်
သရေရှိလိုက်တာ၊ ပန်းနုချယ်ကတော့ ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာ ကန့်လန့်
ပဲ’

လူကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာထားတည်တည်နဲ့ မျက်
စောင်းထိုးကြည့်တာမျိုး ဦးမိုးဝသုန် အမြင်အကတ်ဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့
ပန်းရောင်သွေးကိုတော့ မိမိရင်ထဲအထိ စူးနစ်စွာ ချစ်နေသည်။
ပန်းရောင်သွေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ ဒီကောင်မလေးကို ပုံစံ
ပြောင်းပြစ်ရမယ်။ သား မိုးရေတံခွန် ကိုယ်တိုင်ပင် ဣန္ဒြေသိက္ခာ
ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေကိုပဲ နှစ်သက်သည်။ မိမိပုံစံသွင်းထား၍
သားက ရိုးသားကြိုးစားပြီး တည်တည်တန့်တန့် နေထိုင်တတ်၏။
ပန်းရောင်သွေးက မိမိအနားမကပ်တော့ပေ။ နောက်ဆုံး မိမိ
တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်သည်။ မိမိစိတ်ထဲတွင် ပန်းရောင်သွေး
ကို နှုတ်ဆက်ပြီးမှ ပြန်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ဖြစ်ပေါ်နေ၍ ပေထိုင်နေ
လိုက်သည်။

‘အန်ကယ်’
‘ဟင်’

‘ကျွန်မက ပန်းနုချယ်ပါ။ မာမီ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးရဲ့ သမီးပါ’

‘ဪ’

ကောင်မလေး မျက်နှာထားက မိမိအား ပြတ်သားစွာ စိန်ခေါ်တော့မည့် အနေအထားဖြစ်နေသည်။ ရတယ်လေ။ မင်းလို ကောင်မလေးလောက်တော့ ကိုယ်က အဖေအဖြစ် ရောက်မယ့်သူပဲ။ မင်းကိုတော့ ထိန်းနိုင်ရမှာပဲလေ။ ဦးမိုးဝသုန် ခေတည်တည်ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

‘မွေးနေ့မင်္ဂလာပွဲက ပြီးသွားပါပြီရှင်’

‘ဟုတ်တယ် ကလေးမ၊ အန်ကယ်က ပန်းရောင်သွေးကို နှုတ်ဆက်ပြီးမှ ပြန်မှာလေ’

‘အဲဒါဆိုရင်လည်း ဟိုမှာ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံမတယ်၊ သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ပါ။ အန်ကယ်တစ်ယောက်တည်း ငေါင်းစင်းစင်းဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ မာမီက ကျွန်မရဲ့ အဖေဘက်က ညီမတွေနဲ့ ဒီဟိုတယ်မှာ အိပ်ကြမှာပါ’

မာမီကို လာငမ်းနေတဲ့ ဦးမိုးဝသုန်အား ဘယ်လိုနှိပ်ကွပ် ပြစ်ရမလဲဆိုတာ ချယ် စဉ်းစားနေသည်။ မာမီ လုံးဝယောက်ျားတွေနဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ်တောင် မဆက်ဆံစေရဘူး။ ကာကွယ်မယ်။ သူမက ပေါ်တင်ပဲ ဦးမိုးဝသုန်နဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရမည် ဖြစ်သည်။

‘ဒါမှမဟုတ်လည်း မာမီကို ချယ် ပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ အန်ကယ်က နှုတ်ဆက်သွားပါတယ်လို့၊ အန်ကယ် အပြန်နောက် ကျမှာ စိုးလို့ပါ၊ ပြန်လိုက်ပါတော့နော်’

‘ကောင်းပါပြီ ကလေးမ၊ မင်းအမေကို အန်ကယ်ပဲ သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ပါ့မယ်’

‘အခု မာမီထိုင်စကားပြောနေတာက ဒယ်ဒီဘက်က အမျိုးအဆွေတွေပါ။ မာမီအပေါ် တစ်မျိုးထင်သွားနိုင်လို့ ပြောပြ လိုက်ပါ့မယ်နော်၊ ပြန်ပါ’

ပန်းနုချယ်က မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ မိမိအား စိန်ခေါ် လိုက်သည်။ လူကြီးဆိုတော့ ခက်နေ၏။ ကောင်မလေးက မိမိအား မလိုလားသော မျက်နှာပူပုတ်ပုတ် တင်းတင်းလေးနှင့် ရှေ့မှာပိတ်ရပ်နေ၏။ တော်တော်လေး အမြင်ကတ်စရာကောင်း သည်။

‘ပြန်ပါတော့’

‘ကောင်းပြီလေ၊ အန်ကယ်က လူမှုရေးအရ နှုတ်ဆက် စကား ပြောချင်တာပါ။ မင်းက ရပါတယ်ဆိုတော့လည်း အန်ကယ် ပြန်မယ် ပန်းနုချယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ၊ အစောကြီးကတည်းက အန်တီ နွယ်နဲ့အတူ ထပြန်ရမှာ၊ အဟံ... အရမ်းတောင် နောက်ကျနေပြီ နော်’

ဦးမိုးဝသုန် ဆက်ပြီးထိုင်နေလျှင် မကောင်းတော့တာမို့ ထပြန်ခဲ့ရသည်။ မိမိစိတ်တွေက ဟာတာတာနှင့် လေထဲမှာ လွင့်မျောနေသလိုပင်။ စိတ်ကောင်းမရှိတဲ့ ကောင်မလေး။ ပန်းရောင်သွေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မိမိကိုကျောပေးကာ ထိုင်နေသည်။ ပန်းရောင်သွေး မျက်နှာလေးကို မြင်ချင်သေးတယ်။ နှုတ်ဆက်စကားတွေ ပြောချင်သေးတယ်။ ပန်းနုချယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ဝင်ရှုပ်လို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် ကောင်းမလား။ စိတ်ထဲမှာ အလိုမကျမှုတွေနှင့် စူးစူးနစ်နစ် နာကျင်နေသည်။

အခန်း(၃)

ကိုမိုးဝသုန် ပြန်သွားပြီပဲ။ သမီး ချယ် ဘာတွေသွား ပြောလိုက်လို့လဲ။ အားနာစရာ ကောင်းလိုက်တာ။ မိမိကိုလည်း သမီးချယ်က ကိုမိုးဝသုန် အနားသွားဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး နည်းနည်းပါးပါး လှည့်ကြည့်လို့ပင် မရ။ မကျင့်မကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး။ မိမိအား ယောက်ျားဘက်က အမျိုးတွေနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် စကားပြောနေစေ၏။ မိမိလှုပ်ရှုပ်ပင် မရ။ ယောက်ျားအမျိုးတွေရှေ့မှာ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် တရင်းတနီးစကား ပြောနေ၍ မသင့်ပေ။ သမီးက တမင်ခေါ်ထားတာပါ။ သူတို့တွေက ပြန်ကြတော့မယ်ဟာကို မိမိပန်းနုချယ် ဆွဲထားတာ။ ကိုမိုးဝသုန်က လူမှုရေး ညံ့ဖျင်းသည်ဟု ထင်မှာလည်း စိုးရိမ်သည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သမီးချယ်က ငယ်စဉ်လေးကတည်းက မိမိကို ဆောက်အိမ်ထောင်ပြုမှာ ကြောက်သူ။ ယောက်ျားတွေနှင့်ပင်

www.burmeseclassic.com

ဝတ်သင်္ဘောဆတ်ဆတ်နှင့်မပြု။ ပြဿနာအကြီးအကျယ် ရှာတတ်သည်။

‘မာမီ’

‘ဟင်’

‘ဘာတွေရှာနေတာလဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ မာမီတို့ ဧည့်ခံပွဲ သိမ်းမှပဲ၊ လူတွေမှ မရှိတော့တာ’

‘မာမီမိတ်ဆွေလား၊ အန်တီနွယ် မိတ်ဆွေလား၊ ထပြန်သွားတယ်၊ တော်တော်စိတ်မရှည်တဲ့ ပုံပဲ၊ ချယ်က ဧည့်သည်တွေနဲ့ စကားပြောနေလို့ စောင့်ပါဆိုတာ မရဘူး၊ ဒေါသတကြီး ထပြန်သွားတယ်လေ’

မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကိုမိုးဝသုန်က လူတွေရှင်းသွားသည်အထိ စိတ်ရှည်ရှည် ထိုင်စောင့်နေတာပဲ။ မိမိ သိနေသည်။ မိချယ် စနက်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မယ်။ သမီး စကားတွေကို မိမိ လုံးဝမယုံပေ။ အတင်းမောင်းထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲနေမှာ။ ဒါပေမဲ့ သမီးချယ် အဖေဘက်က ဆွေမျိုးတွေရှေ့မှာ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ဣန္ဒြေသိက္ခာ ဆည်နေရသည်။

‘ရပါတယ်ကွယ်၊ မာမီလည်း တကူးတက ဧည့်ခံမနေနိုင်ပါဘူး၊ မတတ်နိုင်ဘူးလေ’

‘ကျွန်မတို့လည်း ပြန်မယ်၊ သွေး မွေးနေ့မှသည် အနှစ်

ရာကျော်တိုင် သမီးလေးနဲ့အတူတူ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်နိုင်ပါစေ’

‘ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ’

တကယ်တော့ ပန်းရောင်သွေးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ပေးတဲ့ဆုနဲ့ မပြည့်ပါစေနှင့်ဟု ပြောနေမိသည်။ ယောက်ျားဘက်က ဆွေမျိုးတွေက မိမိကို နောက်အိမ်ထောင် မပြုစေလို။ သမီးနဲ့ပဲ နေစေလိုကြသည်။ မိမိလည်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးခဲ့မိ။ သမီးလေး ချယ် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ရေးအတွက်ပဲ ဖြစ်စေသည်။ အခုတော့ ကိုဝသုန်နှင့်ဆုံမိပြီးမှ မိမိ စိတ်တွေငယ်မူငယ်သွေး ပြန်ပြီး ရင်ခုန်နေ၏။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သမီးချယ်ရှေ့မှာလည်း အမူအယာပျက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ မှင်သေသေနှင့် နေရသည်။

‘မာမီ’

‘သမီးလေးချယ်’

‘Happy Birthday to you’

‘Thank You’

သမီးချယ်က မိမိကို နောက်မှသိုင်းဖက်ပြီး Happy Birthday to you ဟု အနမ်းလေးတွေနှင့် ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့လေး ပြောနေပေမယ့် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးရဲ့စိတ်တွေ ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းမလာဘဲ ကိုမိုးဝသုန်ဆီပဲ စိတ်တွေက ထူးဆန်းစွာ ရောက်နေသည်။

ဖုန်းဆက်ပြီး တောင်းပန်ချင်လိုက်တာ။ အိမ်ပြန်ရောက်မှ တောင်းပန်ရမယ်။ မိနွယ် ဘာတွေသွားပြောလဲ။ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို လိုအပ်နေသလိုပဲ။ အားနာသလိုလို မိမိအပေါ် အထင်သေးပြီး မဆက်ဆံတော့မှာ စိုးရိမ်နေသည်။ မွေးနေ့အခန်းအနားက ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်၏။ ပစ္စည်းတွေပင် သိမ်းဆည်းကာ ကားပေါ်တင်နေကြသည်။

‘ပျော်ရွှင်စရာ မာမိုမွေးနေ့မှာ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး ပန်းနုချယ်က မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးပါတယ်’

‘ရွတ်’

‘ရွတ်’

သမီးက မိမိပါးပြင်နှစ်ဖက်အား တဂျိုက်မက်မက်လေး နမ်းဂျိုက်သည်။ ကိုမိုးဝသုန်သာ ဖြစ်နေရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့ ရုတ်တရက် အတွေးဝင်လာပြီးမှ သမီးချယ် ရိပ်မိသွားမှာ စိုးရိမ်၍ ပြုံးပြရယ်မောနေရသည်။

‘ပြန်ကြစို့ မာမိ’

‘အေးကွယ်’

သမီးချယ်က ကားလေးကို ပျော်ရွှင်သွက်လက်စွာဖြင့် မောင်းနေသည်။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အပျော်တွေ ပျောက်ကွယ်နေ၏။ ကိုမိုးဝသုန်အား ဖုန်းဆက်၍ တောင်းပန်

ချင်သည်။ ပြန်ရောက်တော့ သမီး ချယ်က လိမ္မာပါးနပ်စွာ မာမိနဲ့အတူတူ လာအိပ်မယ်ဆို၍ အခက်တွေ့ရသည်။

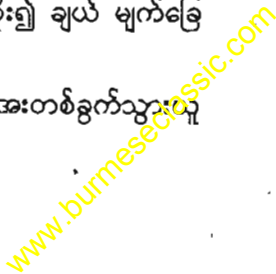
‘မာမိုမွေးနေ့မှာ ချယ် မာမိနဲ့အတူတူ အိပ်မယ်နော်၊ သဘောတူလက်ခံတယ် မဟုတ်လား မာမိ’

‘အိပ်ပါ သမီးချယ်၊ မာမိ သမီးလေးနဲ့အတူတူ မအိပ်ရတာတောင် ကြာပြီ မဟုတ်လား’

‘မာမိကို ချစ်တယ်’

ပန်းနုချယ်ကလည်း မာမိုကို စိတ်မချနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဦးမိုးဝသုန်အပေါ် မာမိစိတ်တွေ တိမ်းညွတ်ယိမ်းသိုင်နေသည်ဟု ထင်နေ၏။ လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ မာမိ ဘယ်တော့မှ နောက်ထပ်ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်မထပ်စေရဘူး။ ပထွေးဆိုတာကို မုန်းတယ်။ အသက်အရွယ်နဲ့မမျှအောင် မျိုးတွေထုတ်ပြပြီး ရေမွှေးတွေဆွတ်၊ ဘာတွေဆွတ်နဲ့ မျက်နှာကလည်း ပေါင်းတင်ထားတာလားမသိဘူး။ မျက်နှာပေါ်မှာ နုဖတ်မွှေးဥနေတာပဲ။ မာမိက ဘယ်တုန်းကမှ ယောက်ျားတွေအပေါ် စိတ်ဝင်တစား ရှိခဲ့တာ မဟုတ်။ အခုတော့ အမှုအယာတွေတော်တော်လေး ပျက်နေတယ်။ ဟိုလူကြီးအပေါ် စိတ်ဝင်စားနေတာ သေချာသည်။ ဖုန်းတွေဆက်ပြီး ကျူနေမှာစိုး၍ ချယ် မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်နေသည်။

‘ချယ်... မာမိုကို အောက်မှာ အအေးတစ်ခွက်သွားလို့

ပေးပါလားကွယ်၊ ခင်ခင်ကို မခိုင်းနဲ့နော်၊ သမီး ကိုယ်တိုင်ဖျော်
ပေးတဲ့ ဖျော်ရည်က အရမ်းသောက်လို့ကောင်းတယ်နော်’

‘အင်း... သမီး သွားဖျော်ခဲ့မယ်၊ မာမီ အဝတ်တွေလဲ
ပြီး အိပ်ယာပေါ်မှာ သက်တောင့်သက်သာလေး အနားယူနေ
နော်’

‘အေးပါ’

သမီး အခန်းထဲကနေ ပြန်ထွက်သွားမှ ဒေါ်ပန်းရောင်
သွေ့ လက်ကိုင်အိပ်လေးကို ဆွဲပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။
ဖုန်းဆက်ဖို့ပါ။ ဒီကောင်မလေးက အနားက မခွာ။ မအေကို
မယုံသင်္ကာနှင့် စောင့်ကြည့်နေ၏။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး အကြောင်း
ရှာအပြင်ထွက်ခိုင်းပြီး လစ်သည်နှင့် ဖုန်းထည့်ထားတဲ့အိတ်ကို
ဆွဲကာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။ ရေချိုးခန်းထဲရောက်သည်နှင့်
ဖုန်းကို ထုတ်ပြီး ကိုမိုးဝသုန်ဆီ ဆက်လိုက်သည်။

‘ဟဲလို... ကိုမိုးဝသုန်လား၊ ကျွန်မက ပန်းရောင်သွေး
ပါ။ နာမည်အပြည့်အစုံ ခေါ်နေရင် ရှည်ပါတယ်လေ၊ သွေးပါ။
ကိုမိုးဝသုန်ရယ် သွေးလေ အရမ်းကိုအားနာပြီး တော်တော်လေး
စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်၊ သွေး ဧည့်ဝတ်မကျေမိဘူး၊ တောင်း
ပန်ပါတယ်နော်၊ ကိုမိုးဝသုန် စိတ်ထဲမှာ သွေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ထစ်ငေါ့ငြိုငြင်သွားမှာ အရမ်းစိုးရိမ်မိပါတယ်၊ ဧည့်သည်တွေ
ပြန်သွားပြီး ကိုမိုးဝသုန်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မရှိတော့ဘူးလေ၊

မဆက်ဘဲ ထပြန်သွားတော့ သွေး အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်
ပြီး ရင်ထဲမှာ ဟာသွားတာပဲ’

‘ဒီမှာ... ဒီမှာ... ဘာတွေပြောနေတာလဲဗျ၊ ခင်ဗျား
အယ်သူလဲ၊ အခုစကားပြောနေတာ ဦးမိုးဝသုန် မဟုတ်ပါဘူး၊
သူန်တော်က မိုးရေတံခွန်ပါ၊ သူသားလေ’

‘ဟင်’

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး သမီးအလစ်မှာ ပြောချင်တဲ့စကား
တွေကို တရစပ်ပြောနေမိပြီး တစ်ဘက်က ဦးမိုးဝသုန် နားထောင်
အတယ်ထင်ကာ ပြောချင်တာတွေကို တရစပ် ပြောမိသွားသည်။
သူသား မိုးရေတံခွန်တဲ့။ သေငြို။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။
အပစ်ချင်တယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်။ သူသားတဲ့။ လေသံ
အလည်း မာလိုက်တာ။ သမီးချယ်ထက်တောင် ဆိုးနေသေး
တယ်။ ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ဦးမိုးဝသုန်ကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့တာပဲ။

ကိုမိုးဝသုန်ရဲ့ ကုမ္ပဏီနာမည်နှင့် ခက်သွယ်ရမည့် ဖုန်း
နံပါတ်တွေ ပါနေသည်။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ဆက်လိုက်တာက
ကိုမိုးဝသုန် အမြဲတမ်းကိုင်တဲ့ ဖုန်းတဲ့။ သူကိုယ်တိုင်က ပြောထား
တာပါ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူသားဆီ ရောက်သွားရတာလဲ။ သမီး
အနားယူချယ်လိုပဲလား။ ဖအေဖုန်းကို သိမ်းထားလိုက်ပြီလား။ မိမိ
ဆက်မပြောရဲတော့ဘဲ ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ရေချိုးခန်းအပြင်ကို ထွက်
သွားခဲ့သည်။

‘မာမိ’

‘ဟင်’

‘မာမိ ဝိုက်နာလာတာနဲ့ အိမ်သာတက်ချင်လို့ သမီးရယ်

‘မာမိ အိမ်သာတက်တာကလည်း လက်ကိုင်အိတ်ကြီး

ပါ ယူသွားတာလားဟင်’

‘ဟုတ်သားပဲ’

သမီး ပန်းနုချယ် ပြန်မရောက်နိုင်သေးဘူး ထင်မှတ်ပြီး အိတ်ကြီးကိုကိုင်ကာ ကပျာကယာ ပြန်ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သမီးက ရောက်နေပြီပဲ။ အအေးဗန်းလေးကိုကိုင်ပြီး မိမိကို မသလိုလိုနှင့် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေသည်။ ပြဿနာနေပဲ စောစောက တောင်းပန်ချင်လွန်းလို့ ရေအိမ်သာထဲဝင်ပြီး ဖုန်းဆက်တော့လည်း အဆင်မပြေ။ သူ့သားကိုကိုင်တာနှင့် တိုးသွား၏။ အခုလည်း သမီးနှင့်တိုးနေသည်။

‘မာမိ အထဲဝင်ပြီး ဟိုလူကြီးဆီ ဖုန်းခိုးဆက်တာ မဟုတ်

လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ မာမိက ယောက်ျားတွေထံ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အမိပွယ်မရှိတာ’

‘ရေအိမ်ထဲသွားတာ ဘာဖြစ်လို့ ဝိုက်ဆံအိတ်ကြီး ထု သွားရတာလဲ၊ ဖုန်းရှိနေလို့ မဟုတ်လား၊ မာမိ မလိမ့်နဲ့၊ ဟိုလူကြီး ဆီ ဖုန်းခိုးဆက်တာပဲ’

သမီးချယ်အား ဘယ်လိုမှ ငြင်းလိုမရအောင် လက်ပူး သက်ကြပ်မိနေသည်။ မိမိကလည်း ဖုန်းပဲယူသွားရင် ဖြစ်လျက် သားနဲ့ အိတ်ကြီးပါ ကယောင်ကတမ်းနှင့် ဆွဲယူသွားမိ၏။ အသက်ရှူတောင် မှားမတတ်ဘဲ။ သမီးချယ်နှင့် ရင်မဆိုင်တော့ ဘဲ အအေးခွက်တစ်ခွက်ယူပြီး သောက်သည်။

‘တော်ပြီ၊ မာမိနဲ့ မအိပ်တော့ဘူး၊ မာမိ မရိုးသားတော့ သားလို့ ထင်တယ်၊ ဒီဖုန်းကိုတော့ ယူသွားမယ်၊ အိမ်ဖုန်းနဲ့လည်း ဆက်မယ်လို့ မကြံနဲ့နော်၊ သမီးက မာမိကို စောင့်ကြည့်နေမှာပဲ’

သမီးက ဖုန်းကိုသိမ်းပြီး မိမိအခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ အမလေး ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ရှက်လိုက်တာ။ ကိုမိုးဝသုန်လည်း သူ့သားနှင့် ဘယ်လိုပြဿနာတွေ ရင်ဆိုင်ရမလဲ။ ဖုန်းကလည်း ဆက်လို့မဖြစ်ပေ။ ကိုမိုးဝသုန်ဖုန်းကိုလည်း သူ့သားမိုးရေတံခွန် ထဲ ကိုင်ထားပုံရ၏။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး အိပ်လို့တောင် မရဘဲ ငယ်ငယ်အပျိုစင်ဘဝက မိဘတွေရဲ့ ချုပ်ချယ်မှုကို ခံနေရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင်။ စိတ်ညစ်လို့ သေတော့မယ်။ အိပ်ယာပေါ်မှာ လူးလိုမိနေသည်။

ဦးမိုးဝသုန်ကလည်း ဖုန်းသံမြည်လာတော့ သားက ကောက်ကိုင်းပြီး နားထောင်လိုက်၍ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရ သည်။ သား မိုးရေတံခွန်က မိမိကို မယုံပေ။ ရေမွှေးတွေ ထုံ သင်းပျံ့ပြီး စိတ်မကြည်မသာနှင့် ရော့ရဲရဲပြန်ရောက်လာတဲ့ ဖခင်

ကို မသင်္ကာတဲ့အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်ပြီး စစ်ဆေးတော့သည်။

‘မင်း... မင်း... ရေတံခွန်... ဒယ်ဒီဖုန်းကို ဘာဖြစ်လို့

မပေးရတာလဲကွ’

‘ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးတဲ့ ဘယ်သူလဲ ဒယ်ဒီ’

‘မိတ်ဆွေလေကွာ’

‘ဒယ်ဒီက ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို သွားတာလား’

မိမိ ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်း မသိတော့။ ပန်းရောင်သွေးရဲ့ ဖုန်းကို သား ရေတံခွန်က ကိုင်မိသွားသည်။ မိမိငြင်းလို့ရတော့။ သူဘာပြောလည်း မေးတော့ ဒယ်ဒီ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲတဲ့။ မရိုးသားတော့ဘူးတဲ့။ သား မယုံတော့ဘူးတဲ့။ ဒယ်ဒီ မကြီးမငယ်နဲ့ ဘာပြဿနာတွေ လုပ်လာတာလဲတဲ့။ ဦးမိုးဝသုန် တော်တော်လေး ခေါင်းခြောက်သွားသည်။

‘ဒယ်ဒီမိတ်ဆွေပါကွာ၊ မွေးနေ့မပြီးခင် ပြန်လာလို့ ဒယ်ဒီက စိတ်ဆိုးသွားတာ ထင်လို့’

‘ကလေးကလားတွေနော် ဒယ်ဒီ၊ မလုပ်သင့်ဘူး၊ ပန်းရောင်သွေးဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးက ငယ်ငယ်လေးလား’

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကလေးတစ်ယောက် အမေပါ၊ သူမှာလည်း သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ပန်းနုချယ်တဲ့’

‘အဲဒီမိန်းမ ဘယ်မှာနေလဲ ဒယ်ဒီ’

‘ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး သားရာ၊ မိတ်ဆွေတွေပါ’

‘ဒယ်ဒီ နောက်မိန်းမယူတာကို လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူးနော်၊ မာမိအစား ဘယ်လိုမိန်းမကိုမှ မထိုးဘူး၊ ဒယ်ဒီ နောက်ဆုတ်ပါ’

‘သား မိုးရေတံခွန်က တည်တည်တင်းတင်း ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ ပန်းရောင်သွေး ဘာတွေပြောသွားတာလဲ။ သားတို့ မေးမရ။ မိမိကိုတောင်းပန်စကားတွေပဲ ပြောသွားတာဖြစ်မယ်။ သမီး ပန်းနုချယ်ကြောင့်ပါ။ မိမိအပေါ် ပန်းရောင်သွေး စိတ်ဝင်စားနေကြောင်း သိသွားစေ၏။ ဦးမိုးဝသုန် နေမထိထိုင် ခသာကြီးနှင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းရောင်သွေးဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အခန်း(၄)

‘ဟဲ့လို... သွေးလား၊ ကိုဝသူန်ပါ။ သွေး ဖုန်းဆက်တာ သားကကိုင်မိသွားတယ်လေ၊ ကိုဝသူန် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ တကယ်ဆို သွေးကို နှုတ်ဆက်ပြီးမှ ပြန်ချင်တာပါ။ ကိုယ်နဲ့ ကောင်းကောင်းနဲ့ စောင့်နေတာပါ။ သွေးရဲ့သမီး ဟိုကောင်မလေး က ကိုယ့်ကို အတင်းပြန်ခိုင်းနေတာလေ’

ဟွန်း ဘယ်လိုလူကြီးလဲ။ သွေးတဲ့ ကိုဝသူန်တဲ့။ ဖုန်းက ချယ်ကိုင်တာ သေသေချာချာ နားမထောင်ဘဲ စွတ်ပြောနေသည်။ မာမီ စောစောက ဖုန်းဆက်တာပဲ။ အခြေအနေက အတော်လေး ခရီးတွင်နေတာပဲ။ သွေးတွေ ကိုယ်တွေတောင် ဖြစ်နေပြီ။ ချယ် အတင်းလည်း ပြောနေသေးတယ်။ မာမီဖုန်းကို ချယ် သိမ်းလာ တာ မသိဘဲ ပြောချင်တာတွေ ပြောနေသည်။ ဒေါသဖြစ်လိုက်

တာ။ ဒါပေမဲ့ မာမီအခြေအနေကို သိချင်၍ ဆက်နားထောင်နေ ခြီးမိုးဝသူန်ကလည်း ဆက်ပြောနေသည်။

‘သွေး နားထောင်နေလား၊ ကိုယ် မနက်ဖန်ညနေ ဗိုလ် ချုပ်ဈေးကိုလာခဲ့မယ်လေ၊ သွေးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောချင်တယ်၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ပြောစရာတွေ အများကြီးပဲနော် သွေး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘သွေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အသံတွေ တုန်ရီနေသလိုပဲ၊ ဘယ် လာခဲ့မယ်လေ၊ တွေ့မှ ရင်ထဲကစကားတွေ ပြောကြတာ သွေး’

ဦးဝသူန်က ဖုန်းကို ပိတ်သွားသည်။ သားကိုကြောက် ခြီး ဖုန်းတောင် ရဲရဲမပြောရဲပေ။ အသက်ကြီးမှ အရှက်မရှိလိုက် တာ။ မာမီကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မနက်ဖြန်မှ သိမယ်။ ချယ် ဆီကို လက်ထပ်ဖို့တော့ လုံးဝ မစဉ်းစားနဲ့နော်။ ပထွေးဆိုတာ ဘာ လုံးဝလက်မခံဘူး။ ချယ် ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒီလူကြီး ဆီကို အတင်းအကြပ်နောက်ပိုးနေတာလည်း ဖြစ်မယ်။ ရေမွှေး ဆွေဆွတ်ပြီး နံ့စော်နေတာပဲ။ မုန်းလိုက်တာ။ ဖုန်းနုချယ်ရဲ့ ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ ပထွေးဆိုတာ မရှိစေရဘူး။ တွေ့မယ်လေ။ လာခဲ့ ပါ။ မနက်မိုးလင်းတော့ မာမီအား ဈေးမထွက်ဘဲ အနားယူဖို့ ပြောသည်။

‘မာမီ ဈေးမထွက်နဲ့၊ အနားယူပါ။ ဆိုင်ပိတ်ထားလို့
မယ်နော်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးချယ်ရဲ့၊ မာမီ မပင်ပန်းပါဘူး
မွေးနေ့မှာ မာမီ ဘာမှလုပ်ရတာမှ မဟုတ်တာပဲ။ ဈေးထွက်
ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကတော့ ဆိုင်ပဲထွက်ချင်သလို
သမီး က သင်တန်းတွေတက်နေရ၍ မအားပေ။

ကိုမိုးဝသုန်ကို သေသေချာချာ တောင်းပန်ချင်သလို
သူ့သားဆီ ဖုန်းရောက်သွား၍ မတောင်းပန်လိုက်ရပေ။ ဒေါ်
ရောင်သွေး စိတ်ထဲမှာ ကိုမိုးဝသုန်ကိုပဲ သတိရတမ်းဘပြီး ရင်
နေရသည်။ သမီးချယ်ကတားဆီးနေ၏။ ပထွေးဆိုတာကို ငယ်
လေးက လက်မခံခဲ့။ မိမိယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်
စကားပြောဆိုမိရင်တောင်မှ သမီးချယ်က ပြဿနာရှာတာ
သည်။

‘ချယ်က နားဆိုရင် နားလိုက်ပါ မာမီရယ်၊ ကိုယ့်သား
လေးက စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ။ မာမီ အသက်ကြီးပါပြီ၊
လောက်အထိ အပင်ပန်းမခံစေချင်လို့ပါ’

‘မာမီ အသက်မကြီးသေးပါဘူး ချယ်ရယ်၊ အသက်
ဆယ်ပဲ ရှိသေးတာပါ။ မာမီကို ကြည့်စမ်း၊ ကျန်းမာပြီး ဘာ
လောက်အထိ အရွယ်တင်လဲ’

‘ချယ်နဲ့ မျက်စိထဲမှာတော့ အဖွားကြီးပဲ’

‘ဒီကလေးမကတော့လေ၊ ကိုယ့်အမေ ကျန်းကျန်းမာမာ
နဲ့ နုပျိုလန်းဆန်းနေတာ မကြည့်ရက်ဘူး ထင်တယ်’

‘ဘာပဲပြောပြော အသက်ငါးဆယ်က အဖွားကြီးပဲ။ မာမီ
အသက်ကြီးနေပြီ၊ ကြီးမှ ဝက်သက်မပေါက်ချင်နဲ့’

‘ပန်းနုချယ်’

ဒီကောင်မလေးတော့ မိမိအား အဖွားကြီး အတင်းလုပ်
နေသည်။ ဦးမိုးဝသုန်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မည်။ သမီးချယ် ကိုယ်တိုင်
က ချစ်သူယောက်ျားလေး မထားတော့ ခက်နေ၏။ မာမီတစ်
သက် သမီးတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုကြေးတဲ့။ အရင်ကတော့
ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးလည်း သမီးလိုပဲ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာပါပဲ။
အခုတော့ ချစ်သူတွေ့လာပြီ။ ကိုမိုးဝသုန်လေ။ သူမ အရမ်းကို
ရင်ခုန်လှုပ်ရှားနေရသည်။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး အရွယ်နှင့်မလိုက်
အောင်ပဲ နှလုံးသားတွေ တဆစ်ဆစ်နာကျင်နေကာ ကိုမိုးဝသုန်
နှင့် တွေ့ဖြစ်ချင်နေ၏။ သမီးချယ် မိမိဖုန်းကိုလည်း ယူသွား
သည်။ မိမိ သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။ ချယ် အခန်းထဲအထိ လိုက်
လာခဲ့၏။ သမီး သီချင်းနားထောင်နေသည်။

‘ချယ်’

‘ဟင်... မာမီ ဘာလဲ’

‘ဖုန်းပေး’

‘မပေးဘူး’

‘မာမိုကို ကလေးမှတ်နေလား၊ ဖုန်းသိမ်းထားတဲ့အထိ မလုပ်ပါနဲ့၊ ပေးစမ်း’

‘မာမိ ဟိုလူကြီးဆီ ဆက်မလို့ မဟုတ်လား’

‘မဆက်ဘူး၊ မာမိ ကလေးမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောထားတယ် နော်၊ ပေး’

‘ရှေး... ဒါပေမဲ့ မာမိကို ချယ် ပြောထားပြီးပြီနော်၊ ချယ်ဘဝမှာ ပထွေးဆိုတာကို လုံးဝလက်မခံဘူးနော်၊ ပြဿနာ အကြီးအကျယ်ရှာမယ်၊ ဒီလူကြီးနဲ့မာမိ လုံးဝမပတ်သက်ပါနဲ့၊ မနက်ဖြန် မာမိ ဈေးမထွက်နဲ့ ဒါပဲ’

သမီးချယ် စိတ်ညစ်နေမှာလည်း ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး မလိုလားပါဘူး။ ခက်နေတာကတော့ သမီးချယ်မှာ ချစ်သူ ယောက်ျားလေး မတွေ့သေးတာပဲ။ မိမိဆင်ခြင်မှဖြစ်မယ်ထင် တယ်။ သမီး မကြိုက်တာကို မလုပ်တော့ပါဘူးလေ။ ဖုန်းကို ယူပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ မိမိ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ ကိုမိုး ဝသုန်ကို သတိရပေမယ့်လည်း စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက် ရ၏။ သမီးချယ်က ပထွေးဆိုတာကို လုံးဝလက်ခံမှာ မဟုတ် ပေ။ ကိုမိုးဝသုန်ရဲ့သား မိုးရေတံခွန်ကလည်း မိထွေးဆိုတာကို လက်ခံမှာ မဟုတ်။ စောစောစီးစီးကပဲ မပတ်သက်ကြတာ ကောင်းပါတယ်။ သွေးတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဖူးစာ ဖက်တွေ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကိုမိုးဝသုန်ရယ်။ ဆိုင်တောင် မထွက်နဲ့

ဘဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒီကောင်မလေးမှာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ နဲ့ရမည်။ ဆိုင်က ထွက်ရမယ်။ ဖောက်သည်တွေ ရှိသေးတယ်။ သမီးချယ် ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေသည်။

‘မာမိ အိမ်မှာပဲနေနော်၊ ချယ် ကျောင်းသွားတော့မယ်’

‘မာမိမှာ ဖောက်သည်တွေ ရှိသေးတယ် ချယ်ရယ်၊ အိမ်မှာမရှိတာ၊ ဟိုလူကြောင့်လား၊ စိတ်မပူနဲ့၊ မာမိ လုံးဝမပတ် သက်တော့ဘူး’

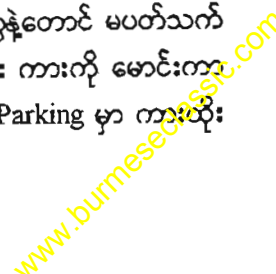
‘ဒါဆို ဘုရားရှေ့မှာ သစ္စာရေသောက်ပြ၊ ကတိစကား

လောက်နဲ့တော့ မယုံဘူး၊ ဘယ်လိုလဲ မာမိ’

‘ညည်းကလည်းအေ၊ ကလေးကလားတွေ၊ ကဲ... ဆိုင်

မထွက်တော့ဘူး ရပြီလား’

မာမိုကို ချယ် စေ့စေ့လေး ကြည့်မိသည်။ ဘုရားရှေ့မှာ သစ္စာရေတောင် မာမိ မသောက်ပြရပါလား။ ဟိုလူကြီးကို မာမိ ကြိုက်နေပြီ။ သေချာတယ်။ အတင်းအကြပ် တားဆီးနေရင် လည်း မာမိက ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားသွားမှာ ကြောက်ရသေးသည်။ ချယ်က စိတ်မကစားဘဲ မာမိက စိတ်ကစားနေတော့ စိတ်ပျက် လိုက်တာနော်။ ချယ် ဒီနေ့အထိ မာမိစိတ်အားငယ်သွားမှာစိုးရိမ် ၍ ချစ်သူပင် မထားခဲ့။ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့တောင် မပတ်သက် ခဲ့ဘူး။ မာမိုအနားကနေ လှည့်ထွက်လာပြီး ကားကို မောင်းကာ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဘက်ထွက်လာခဲ့သည်။ Car Parking မှာ ကားထိုး

ရပ်ခဲ့ပြီး မာမီဖွင့်ထားတဲ့ စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ကို ရောက်လာခဲ့၏။
ပတ်ဝန်းကျင်အား မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်တော့ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်မှာ ဦးမိုးဝသုန် ယောင်လည်လည် ရပ်စောင့်နေတာ တွေ့
လိုက်သည်။

‘ဒီမှာ အန်ကယ်’

‘ဟင်... မင်း ပန်းနုချယ်’

‘မာမီကို စောင့်နေတာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ အန်ကယ် ဝိုးပုဆိုးလာဝယ်တာပါ။

မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုမှာ မင်္ဂလာပန်းကုံးစွပ်ရမယ်လေ’

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ၊ အန်ကယ် စိတ်ရောမှန်သေးရဲ့လား၊

ကျက်သရေမင်္ဂလာ ယူနေတဲ့ အချိန်မှာ ဘယ်စုံတွဲက အန်ကယ်လို

မိန်းမသေသွားတဲ့ မုဆိုးဖိုကြီးကို မင်္ဂလာပန်းကုံးစွပ်ခိုင်းမှာလဲ’

‘ဘာပြောတယ်’

‘မာမီကို လာပိုးနေတာ မဟုတ်လား’

ချယ် ပေါ်တင်ကြီးပဲ ဗြောင်ကျကျ စိန်ခေါ်ပစ်လိုက်

သည်။ အဲဒါမှ မှတ်မှာ။ အနားမနေနိုင်ပါ။ မာမီကို အရယူဖို့

ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစားနဲ့။ ပန်းနုချယ်နဲ့ အရင်တွေ့လိုက်ဦး။

သူမ မျက်နှာထားတင်းတင်းမှုန်တည်တည် ကြည့်ပစ်လိုက်

သည်။

‘မာမီကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ဝေးဝေးက ရှောင်နေပါ။

ပြီးတော့ ကျွန်မအမေက အိမ်ထောင်ပြုလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မအမေ
သားအိမ်ထုတ်ထားရတယ်လေ’

‘အို... မင်း... မင်း... ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ
ပန်းနုချယ်၊ သားအိမ်ထုတ်ထားတာနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုလို့ မရဘူး
ဆိုတာ ဘာဆိုလဲ’

‘ဟင်... မဆိုင်ဘူးလား၊ ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် မာမီကို
လက်ထပ်ယူဖို့ လုံးဝမကြိုးစားပါနဲ့၊ နောက်ထစ်လည်း လာပြီး
မပတ်သက်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ သဘောကောင်းပြီး အေးအေးဆေးဆေး
မေတ္တာလာရပ်ခံတာနော်’

ဦးမိုးဝသုန် မျက်နှာကြီးရဲပြီး ရှက်ရမ်းရမ်းကာ ချာခနဲ
လှည့်ထွက်စဉ် တစ်ဘက်မှာရှိနေတဲ့ မုန့်လက်ဆောင်းသည်ကြီး
ကို ဝင်တိုက်မိတော့သည်။

‘အောင်မလေး’

‘ဟာ’

‘အို’

‘ဂျလွမ်လွမ်’

‘ဂွမ်’

ခေါင်းပေါ်မှာ ရွက်ထားတဲ့ မုန့်လက်ဆောင်းဗန်းကြီး
ပြုတ်ကျသွားသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မုန့်လက်ဆောင်းတွေ ပြန်
ကျဲကာ ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားရသည်။

ရှင် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဈေးသည်ရပ်နေတာတောင် မမြင်ဘူးလား၊ ဟိုရှေ့က ကောင်မလေးကို ငမ်းပြီး ထွက်လာတာ မဟုတ်လား’

‘တောင်း... တောင်းပန်ပါတယ်၊ အရေးကြီးကိစ္စလေးနဲ့ လို့ လှည့်ထွက်မိလိုက်တာပါ၊ လျော်ကြေးဘယ်လောက်ပေးမလဲ၊ ပေးပါ့မယ်’

ဈေးသန့်ရှင်းရေးသမားတွေရော ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူတွေပါ ဝိုင်းအုံရောက်လာကြသည်။ ဦးမိုးဝသုန် မျက်နှာကြီး ထူအမ်းထွတ်နေပြီး လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းရော ကားသေ့ပါ ပြုတ်ကျသွားကာ တုန်တုန်ချိချိ လိုက်ကောက်ယူနေသည်။

‘လျော်ကြေးယူပါ၊ ငါးသောင်း ကျေနပ်လား၊ မကျေနပ်ရင် တစ်သိန်းယူပါ၊ ဟို... ဟို သန့်ရှင်းရေးအတွက် တစ်သောင်းပေးပါ့မယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်နော်’

ကြားကနေ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းက ပိုက်ဆံလက်ခံပြီး ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးလိုက်၍ ပြီးသွားကာ ဦးမိုးဝသုန် အရှက်ကွဲပြီး ခက်သွက်သွက် ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။

‘ဟား... ဟား... ဟား’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း’

ပန်းနုချယ် သဘောကျရာ တဟားဟား အော်ရယ်ဖြစ်မိ

သည်။ ပိုးထည်တိုက်ပိုင်ရှင် အန်တီချောက ချယ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲကွယ်။

အားနာစရာကြီးလို့ ပြောသည်။

‘ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး အန်တီချောရဲ့ ပုံစံပေးလိုက်တာပါ’

‘ညည်းအမေ ပန်းရောင်သွေးကို လာပိုးနေတာလား သန်းနုချယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒီလောက်အထိတော့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း၊ အရှက်ကွဲတဲ့ အထိတော့ ပုံစံမပေးသင့်ဘူးနော် ကောင်မလေး၊ ညည်းအကြောင်း သေီဘူး မှတ်နေလား၊ အမေကို နောက်အိမ်ထောင်မပြုစေချင်တာလည်း တစ်ပိုင်းပေါ့’

အဲဒီအတွားကြီး သူနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။ မာမီနဲ့ပတ်သက်လာလျှင် ချယ် ဘယ်လောက်အထိ ပြဿနာရှာတတ်လည်းဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်က ဆိုင်တွေပင် သိနေကြသည်။ ချယ် ဂရုဓနိုက်ပေါင်။ သူမက မာမီကို မပတ်သက်ဖို့ပဲ ပြောတာပါ။ သူဟာသူ ဘေးမကြည့်ဘဲ မုန့်လက်ဆောင်းသည်ကို ဝင်တိုက်ပစ်တာပါ။ ချယ် အပြစ်မှ မဟုတ်တာ။ မာမီအနား လာကပ်မယ်တော့ မကြန့်နော်။ ပန်းနုချယ်က ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ပြဿနာရှာပစ်မှာပဲ။ မာမီကို တိုင်ချင်လည်းတိုင်ကြပါစေ။ ချယ်က ဘာလုပ်လို့လဲ။ မာမီနဲ့ မပတ်သက်ဖို့ပဲ ပြောတာ။ ဈေးလမ်းမှာ

ညစ်ပတ်ပေရေသွား၍ သန့်ရှင်းရေးသမားတွေ တော်တော်လေး
သန့်ရှင်းရေးလုပ်ယူကြရသည်။

‘ညီမလေးကိုတော့ မရွှေမိတို့က အရမ်းကျေးဇူးတင်
တယ်။ ဟိုလူကြီး တော်တော်လေး ငမ်းကြောထတာပဲ။ ညီမလေး
ကို ငမ်းပြီး ဝင်တိုက်မိလို့ ပိုက်ဆံတစ်သိန်းက မပင်ပန်းဘဲနဲ့
ရတာလေ။ အဲဒီလိုသာ နေ့တိုင်းဝင်တိုက်မယ့်သူရှိရင် ဘယ်
လောက်ကောင်းမလဲ။ ညီမလေးနောက် အမြဲတမ်းလိုက်နေရမလို့
ဖြစ်နေပြီ’

အလကားနေရင်း ပိုက်ဆံတစ်သိန်းရလိုက်တဲ့ မုန့်လက်
ဆောင်းသည် ဒေါ်ရွှေမိက ဝမ်းသာအားရ သဘောကျစွာ ချယ်
နောက်လိုက်ပြီး ပြောသည်။ ကောင်းတယ် မှတ်ထား။ ပန်းနုချယ်
ရဲ့ ပညာပေးမှုက နံပါတ်တစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဦးမိုးဝသုန် အရှက်
တက္ကနဲ့ မာနီဆိုင်ရှေ့ကို နောက်ထပ်မလာရဲအောင် လုပ်ပစ်လိုက်
မယ်။ ပန်းနုချယ်ကတော့ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်လို့ မဆုံးနိုင်အောင်
ဖြစ်နေသည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း(၅)

တော်တော်ဆိုးသွမ်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ ပြောလိုက်တာ
နား မညှာမတာ။ မျက်နှာကို မထောက်မထား။ ဦးမိုးဝသုန်
ရှုတ်လို့သေတော့မယ်။ မျက်နှာလည်း စီးဟပ်နေသလိုပဲ။ ပူလိုက်
တာ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြရမလဲ မသိတော့။
ဒီမိကို ပြောလိုက်တာ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ အရေးထဲ မုန့်လက်ဆောင်
သည်ကို ဝင်တိုက်မိသေးသည်။ ပန်းနုချယ် မင်းက ငါ့လိုလူ
ဘစ်ယောက်ကို အရှက်ခွဲတယ်လား။ မင်းအနေနဲ့ သဘောမတူ
ဘူးလား။ ဦးဝသုန် ဘယ်လိုမှ မကြည့်တော့ဘဲ ကားဆီကို
ဘုန်ဘုန်ချီချီ ရောက်လာသည်။

‘ငါ့ကို အရှက်ခွဲတဲ့ ကောင်မလေး၊ မင်းအနေနဲ့လက်
ထပ်ပြီးရင်တော့ ပထွေးပီပီ မင်းကို နှိပ်စက်ပြမယ်’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဦးဗိုးဝသုန် ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်းနေမိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲကနေ ကားကိုအမြန်ဆုံးမောင်းထွက်လာခဲ့၏။ မိမိကောင်းကောင်းအရှက်ခွဲပြစ်လိုက်တာပဲ။ ပန်းနုချယ် မင်းကိုခွင့်လွှတ်မယ်ထင်လား။ တွေးမိတိုင်း မကျေမချမ်းနိုင်။ ဒီကောင်မလေးကို အမှုန့်ကြိတ်ပြစ်ချင်နေသည်။ ပန်းရောင်သွေးကို နှိပ်ထားတာ။ ဘာဖြစ်လို့ ပန်းနုချယ်က ရောက်လာရတာလဲ။ ဆိုင်လည်း မဖွင့်ပေ။ ပန်းရောင်သွေး ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။ နေရာမကောင်းလို့လား။ ဦးဗိုးဝသုန်ရဲ့ စိတ်က ပန်းရောင်သွေးကိုတော့ ချစ်နေမိသည်။ သမီး ပန်းနုချယ်တော့ အမြင်ကတ်စရာကောင်နေ၏။ မင်းကို ဘယ်လိုနှိပ်ကွပ်ပြစ်ရမလဲ။ ပန်းရောင်သွေးထဲ မိမိအပေါ် စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေသည်။ မေ့ပြစ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မရ။ ပန်းရောင်သွေးရဲ့ ကျက်သရေရှိတဲ့ အလှတွေကို နှစ်သက်နေသည်။ ပန်းနုချယ်နဲ့တော့ လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။ ပန်းရောင်သွေးကိုတော့ လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။

နှလုံးသားထဲမှာ ချစ်နေမိ၍ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အရယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သူပြန်ရောက်လာတော့ သား ဗိုးရေတံခွန်က မယုံသင်္ကာသော မျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်၏။ ဦးဗိုးဝသုန် ခင်တည်တည်ပင် အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ပြင်သည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘ဒယ်ဒီ’
 ‘ဟင်’
 ‘ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ’
 ‘ဘာဖြစ်လို့လဲကွ’

ဒယ်ဒီပုံစံကို ကြည့်ရတာ ထွက်သွားတဲ့ ပုံစံနှင့်မတူဘဲ ညှိုးနွမ်းရောရဲနေသည်။ ရှိုးတွေထုတ်ပြီး ကျော့ကျော့လေးထွက်သွားတာမို့ အခုတလော ဒယ်ဒီက လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို ဆန်းဆန်းတက်ကြွနေ၏။ သူ မျက်ခြေမပြတ်အကဲခတ်နေသည်။

‘ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ အဲဒီမိန်းမနဲ့ ဒယ်ဒီသွားတွေ့တာ မဟုတ်လား’
 ‘မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ ဒယ်ဒီ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု သွားတွေ့တာ အဆင်မပြေလာလို့ပါ’

‘ဒယ်ဒီဘောင်းဘီနောက်မှာ ဘာတွေပေကျဲလာတာလဲ၊ မုန့်လက်ဆောင်းဖတ်တွေ ထင်တယ် ဒယ်ဒီ’
 ‘ဟင်’

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ မုန့်လက်ဆောင်းဖတ်တွေ ပေကျဲလာတာပါ။ တော်သေးတယ်။ ကားနဲ့ပြန်လို့။ မိမိ ထူပူပြီး မုန့်လက်ဆောင်းဖတ်တွေ ပေကျန်လာတာပင် မသိပေ။ တွေးမိတိုင်း ပန်းနုချယ်ကို ဒေါသတွေဖြစ်နေသည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဒယ်ဒီ ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ၊ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးထဲ မုန့်လက်ဆောင်းသည်လား။

‘ဟာ... မဟုတ်တာတွေ၊ မုန့်လက်ဆောင်းသည်တို့ ဒယ်ဒီက ပတ်သက်ပါ့မလားကွ’

‘ဒါဖြင့်ရင် ဒယ်ဒီ ဘောင်းဘီနောက်မှာ မုန့်လက်ဆောင်း ဖတ်တွေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ပေးကျလာရတာလဲ’

‘ဒယ်ဒီအနားရောက်မှ မုန့်လက်ဆောင်းသည်က ချော်လဲ ပြီး မှောက်ကျသွားတာကွ’

ဒယ်ဒီကိုတော့ မိုးရေတံခွန် မယုံပေ။ ဒေါ်ပန်းရောင် သွေးကို သိအောင်တော့ လုပ်ရမယ်။ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ။ ဒယ်ဒီ ဆီ တောင်းပန်စကားတွေ ပြောနေတဲ့အသံကဆို နူးညံ့ပျော့ပျောင်း နေသည်။ မိုးရေတံခွန် စိတ်ထဲမှာ ရည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်မိ။ ဒယ်ဒီ နောက်မိန်းမယူမှာကိုတော့ မိုးရေတံခွန် အပြတ်သားဆုံး တားဆီးရမည်ဖြစ်၏။ ဒယ်ဒီအခန်းထဲ ဝင်ရှာတာ ဒေါ်ပန်းရောင် သွေးရဲ့ Visiting Card ကို တွေ့ထားပြီးဖြစ်သည်။ ဒေါ်ပန်းရောင် သွေးက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ စိန်ရွှေရတနာရောင်းတာပဲ။ ဘာတွေပဲ ရောင်းရောင်း မိထွေးဆိုတာကို မိုးရေတံခွန် လက်မခံနိုင်ပေ။ မာမိုနေရာမှာ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးကိုမှ အစားမထိုးနိုင်ပါဘူး။ ဒယ်ဒီ ကို အတင်းအကြပ် ပြောနေရင်လည်း ဇွတ်တိုးမှာ ကြောက်ရ၏။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မိုးရေတံခွန် ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ ဒယ်ဒီအနားကနေ ထွက်လာခဲ့ သည်။ သူ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို သွားရမယ်။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးရဲ့ အခြေအနေကို သွားလေ့လာရမယ်။ မိုးရေတံခွန် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး တို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

‘ဒီဆိုင်ပဲ၊ ဝိတ်ထားပါလား၊ ဒယ်ဒီပြောသလိုပဲ မုန့်လက် ဆောင်းသည်က ဒယ်ဒီအနားမှာ မှောက်တာလား’

မိုးရေတံခွန် ဝိတ်ထားတဲ့ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးရဲ့ ဆိုင်ကို ဆယ်မသာ အကဲခတ်ရင်း မျက်စောင်းထိုးဆိုင်မှာ ပိုးထည်တွေ ဩဉ္ဇုံနေသည်။

‘ပန်းရောင်သွေးရဲ့ သမီး၊ ပန်းနုချယ်က တော်တော်ဆိုး တာပဲ မသိတာရယ်၊ သူ့အမေကိုလာပိုးတဲ့လူတစ်ယောက်ကို အရက်ခွဲပြစ်တယ်လေ’

‘ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မချောရဲ့’

‘မနက်ကလေ ဟိုလူကို ဘာတွေပြောလိုက်တယ် မသိ ဘူး၊ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး လှည့်ထွက်တာ မုန့်လက်ဆောင်းသည်ကြီး တို့ ဝင်တိုက်မိပြီး မုန့်လက်ဆောင်းဘမ်းကြီး ပြုတ်ကျလို့ အားလုံး နောက်ကုန်တယ်လေ’

‘ဟုတ်လား’

‘အဲဒီလူ တချိုးတည်းလစ်ပြေးတာပဲ၊ လျှော်ကြေးလည်း စာရားပေးခဲ့တယ်၊ အရမ်းရှက်သွားမှာပဲ’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘တော်တော်ဆိုးတဲ့ ပန်းနုချယ်ပဲ၊ ဒီကောင်မလေးက သူ့အမေ့အဖေအောက်အိမ်ထောင်ပြုမှာ အရမ်းကြောက်တယ်၊ ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင်တောင် ပြဿနာ ရှာနေတာ’

ပိုးထည်တိုက်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ချောဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးက ဆာဆိုင်မှမိန်းမကြီးကို ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒယ်ဒီပဲ။ သက်သေခံက ဒယ်ဒီဘောင်းဘီအောက်မှ မုန့်လက်ဆောင်းဖတ်တွေ ပေးနေတာ တွေ့ရ၏။ ဒယ်ဒီပဲ။ အရှက်မရှိလိုက်တာ။ ဒေါ်ပန်းရောင် သွေးရဲ့သမီး ပန်းနုချယ်။ မင်း ငါ့ဒယ်ဒီကို အရှက်ခွဲပစ်လိုက်တာပဲ။ ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်။ မိုးရေတံခွန် ပိုးထည်ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းတွေကို ဝယ်ယူရင်း ခင်မင်ရင်းနှီးစေကြပြီးပမ်းလိုက်သည်။

‘ပိုးထည်တွေဝယ်တာ များလှချည်လား၊ မောင်ရင် ဖြစ်ရောင်းဖို့လားကွယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က လက်ဆောင်တွေ ပေးတာပါ။ လုပ်ငန်းကြီးလုပ်တော့ သက်ဆိုင်ရာတွေကို လက်ဆောင်ပေးရတယ်လေ’

‘ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ မောင်ရင်နဲ့ ဖောက်သည်အဖြစ် အန်တီချော လျော့ပေးပါ့မယ်၊ နောက်လည်း လာဝယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်က အကောင်းစား ပိုးထည်တွေ’

ထယ်ပြီး လူကြီးတွေ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေကို လက်ဆောင်ပေးတာပါ။ အများကြီးဝယ်စရာရှိပါတယ်’

‘ဖောက်သည်တွေ ဖြစ်ပြီပေါ့ကွယ်၊ ဝယ်ပါ မောင်ရင် အန်တီချောနဲ့ ဆက်ဆံကြည့်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာမည်က မိုးရေတံခွန်ပါ၊ မှတ်တမ်းပါနော်၊ ဒီမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ Visiting Card ပါ အန်တီ’

‘အန်တီက ဒေါ်ချောချောမေပါ၊ အန်တီချောလို့လည်း ခေါ်ပါတယ်၊ မောင်ရင်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်’

ပိုးထည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ချောချောမေနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးစေရန် မိုးရေတံခွန်ကြီးစားလိုက်သည်။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးရဲ့ သမီး ပန်းနုချယ်ကို တွေ့ချင်၏။ ဒယ်ဒီကို အရှက်ခွဲခဲ့တဲ့ မိန်းမလေးကို သူ လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ပေ။ သူကရော ဒယ်ဒီနှင့် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို သဘောတူမယ်ထင်နေလား။ အပြတ်သားအပြတ် ကာကွယ်တားဆီးပြစ်မယ်။ မိုးရေတံခွန် ချက်ချင်းကြီးပြန်ခြင်းစုံစမ်းတာမျိုး မလုပ်ချင်သေး၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့အိတ်ထဲဝင်လာတော့ ဧည့်ခန်းမှာ ဒယ်ဒီနှင့်ဆုံ၏။ ဒယ်ဒီကို ခြင်္သေ့ရလေ ပန်းနုချယ်ကို ဒေါ်ကန်လေပဲ။ ဒယ်ဒီလို လူကြီးအကောင်းတစ်ယောက်ကို လူပုံအလယ်မှာ အရှက်ခွဲဖြစ်ရလား။

မင်းကို ငါ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး ပန်းနုချယ်။ ဒယ်ဒီ သူ့ကို ဒယ်ဒီအခန်းထဲ ဝင်ရှာသေးလားတဲ့။ သူ ဘာမှ မသိသေး နေသည်။

‘သား... မင်း ဒယ်ဒီအခန်းထဲ ဝင်တယ် မဟုတ်လား မင်း ဘာတွေဝင်ရှာတာလဲ’

‘ဒယ်ဒီ ဘာပျောက်သွားလို့လဲ’

‘ကဒ်တစ်ခု’

‘ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးရဲ့ Visiting Card လား’

‘မင်းယူသွားတာလား’

‘ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီ’

‘ပေးစမ်းပါ သား၊ မင်း ဒယ်ဒီကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ထဲ တွေပါဝင်ပြီး မါချင်နေတာလားကွာ’

‘ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို လက်ထပ်ဖို့ ဒယ်ဒီ ကြိုးစား နေတာလား’

‘ဟုတ်တယ် သား၊ ဒယ်ဒီရဲ့ မူးစာဖက်ထင်တယ်၊ တစ် သက်လုံး ဒယ်ဒီနှလုံးသားကို သော့ခတ်ထိန်းချုပ်လာခဲ့တာပဲ ပန်းရောင်သွေးကို တွေ့မှ ဒယ်ဒီ နှလုံးသားတွေ တထိတ်ထိတ် ခုန်ပြီး နာကျင်နေတယ်၊ ချစ်မိသွားတယ်ကွာ’

‘တော်ပါတော့ ဒယ်ဒီရာ၊ ကလေးကလား၊ အ

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးရဲ့သမီး ပန်းနုချယ်ကြောင့် ဒယ်ဒီလူပုံအလယ် မှာ အရှက်ကွဲခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား’

‘မင်း... မင်း’

‘ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ပါနဲ့တော့၊ ဒယ်ဒီ နောက်မိန်းမတစ်ယောက် ထပ်ယူတာကို ကျွန်တော် လုံးဝလက်မခံ နိုင်ဘူး၊ ဒယ်ဒီ ရှေ့ဆက်မတိုးပါနဲ့တော့’

မိုးရေတံခွန်ပြောပြီး ဒယ်ဒီအနားကနေ ထွက်လာခဲ့ သည်။ သူ့အိပ်ခန်းထဲ ရောက်လာပြီး အိပ်ယာပေါ် ပြစ်လှဲချပြစ် လိုက်သည်။

‘ပန်းနုချယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက သူ့အမေကို လာပိုး တဲ့ ယောက်ျားမှန်သမျှ နောက်မကပ်နိုင်အောင် ပြဿနာရှာပစ် တတ်တယ်’

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲက ကြားလာတဲ့ စကားတွေက သူ့နားဝ မှာ ခါးသက်နေသည်။ ဒယ်ဒီကို အရှက်ခွဲတဲ့ ပန်းနုချယ်ကိုလည်း မိုးရေတံခွန် ဒေါသတွေ ဖြစ်နေ၏။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကိုလည်း ဒယ်ဒီအနားမကပ်ရဲအောင် လုပ်ပြစ်ရမယ်။ မာမို့နေရာမှာ ဘယ် လိုမိန်းမမျိုးကိုမှ အစားမထိုးနိုင်ပေ။ မိထွေးဆိုတာ မရှိစေရဘူး။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးဆီ မိုးရေတံခွန် ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ဒယ်ဒီ နှင့် သူ့အသံက ဆင်တူသဖြင့် ဒယ်ဒီ ဆက်သလိုနှင့် သူ့ဆက်

လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကလည်း ဒယ်ဒီပဲ ထင်နေသည်။

‘ကိုဝသုန်လား သွေးပါ ပြောလေ’

‘သွေး ဘာဖြစ်လို့ ဆိုင်မဖွင့်တာလဲ၊ ကိုယ်ရောက်လာသေးတယ်၊ သွေး သမီးကြောင့်လေ၊ ကိုယ် အရှက်ကွဲသွားရတယ်’

‘ဟင်... ဟုတ်လား၊ သမီးက သွေးကိုလည်း ဈေးမထွက်ခိုင်းဘူးလေ၊ ထင်သားပဲ၊ ကိုဝသုန် လာမယ်ဆိုတာ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုဝသုန်ရယ်၊ သွေးကို ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်တာ မကြိုက်ဘူး၊ ပြဿနာရှာတတ်တယ်၊ သွေးလေ ကိုဝသုန်ကို တွေ့မှ သွေးလည်း ခင်မင်ရင်းနှီးချင်လာပြီး သံယောဇဉ်တွေ ဖြစ်ရတာပါ’

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး စကားကြောင့် မိုးရေတံခွန် ဒေါ်သဖြစ်သွားပြီး မကြီးမငယ်နှင့် ခင်ဗျားကြီးအရှက်မရှိဘူးလား ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုတော့မိမတတ် ဖြစ်သွားရတာ သူ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။

‘ကိုဝသုန် ရှင့်အသံတွေက တစ်မျိုးကြီးပဲနော်၊ မိုးရေတံခွန်လား... မင်း... မင်း’

‘ကိုယ်ပါ သား မသိအောင် ဆက်ရတာပါ သွေး’

‘သားနဲ့သမီးကြားမှာ သွေးတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်၊ ဒိတ်ညစ်လိုက်တာ’

‘သွေး’

‘ရှင်’

‘ကိုယ်နဲ့သွေး တွေ့ကြရအောင် ထွက်လာခဲ့ပါလား၊ ကိုယ် Rose မှာ စောင့်နေမယ်လေ၊ လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါသွေးရယ်နော်၊ ညမိုးချုပ်တဲ့အထိ ကိုယ် စောင့်နေမှာနော် သွေး’

‘ထွက်လို့ရပါ့မလား မသိဘူး၊ ဒီကောင်မလေးက ချက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်နေတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သွေး လာခဲ့မယ်၊ ကိုဝသုန် စောင့်နေနော်’

‘အိုကေ’

မိုးရေတံခွန် ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး သဘောကျ ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိသည်။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးရယ်။ မာခိုနေရာဘယ်သူမှ ဝင်လို့မရနိုင်ပါဘူး။ မိုးရေတံခွန်က တားဆီးပစ်ရမှာပဲ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးနှင့်တွေ့ပြီး ပြဿနာရှာဖို့ပဲ မိုးရေတံခွန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဒယ်ဒီကတော့ အပြင်ထွက်ဖို့အတွက် အကွက်ချောင်းနေ၏။ သူက ဒယ်ဒီကို နည်းနည်းလေးမှ အလစ်ဗေးပေ။ ဒယ်ဒီကို အိမ်ထဲမှာနေအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သူက ဒီနေ့ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်ပေမယ့် ဒယ်ဒီအနားမှာ စောင့်မနေနိုင်။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးနှင့် ဆုံရဦးမည်ဖြစ်သည်။

‘ဒယ်ဒီ အပြင်မထွက်နဲ့နော်၊ သား ကျောင်းကိစ္စနဲ့ သွား
စရာရှိတယ်၊ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးဆီလည်း ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့’

မိုးရေတံခွန်ပြောပြီး ဒယ်ဒီအပြင်မထွက်နိုင်စေရန် ခြံကြီး
ကို သော့ခတ်ပြီး သော့ကို သူယူသွားသည်။ မတတ်နိုင်ဘူး
ဒယ်ဒီရေ။ ကြီးမှဝက်သက်ပေါက်တော့လည်း ‘ပိုပြီးခံရမှာပဲ။
သူ အပြင်ကို ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်း(၆)

သမီးချယ် ကျောင်းသွားပြီဖြစ်၍ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး
အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသည်။ ကိုဝသုန်က ကျက်သရေရှိတဲ့
အိမ်တစ်ယောက်ရဲ့ လှပကျော့ရှင်းမှုကို သဘောကျတတ်သည်။
ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး မိမိနှင့် လိုက်ဖက်မည့် ဣန္ဒြေရှိရှိ တည်တည်
ပြိုင်ပြိုင် ဝတ်စုံလေးကို ရွေးချယ်ဝတ်၏။ ဘယ်လိုအနေဝင့်အယုက်
အဟန့်အတားတွေပဲရှိရှိ ကိုဝသုန်နဲ့အချစ်တွေကို လက်ခံမယ်။
သွေး ရင်တွေခုန်နေပြီ။ ဘယ်အသက်အရွယ်ပဲရောက်ရောက်
အချစ်ဆိုတာကတော့ လူတွေရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ပေါက်ဖွားရှင်
အန်လာနိုင်တာပဲ။ မိချယ် ရည်းစားလည်းမတွေ့၊ အမေကို နောက်
သောက်ျားတစ်ယောက် မရအောင် စောင့်ကြည့်ပြီး ဟန့်တား
ဆုတ်ယုတ်နေတာနဲ့ပဲ အချိန်တွေက ကုန်ဆုံးနေသည်။ ဒီတစ်ခါ
တော့ မာမီ ကြီးမှ ဝက်သက်ပေါက်နေပြီ သမီးချယ်ရေ Sorry
ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ပြင်ဆင်ပြီး မှန်ရှေ့မှာ အကြိမ်ပေါင်းများ

စွာ ရပ်ကြည့်၍ စိတ်ကျေနပ်မှ အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။
 Royal Rose စားသောက်ဆိုင်က ဒီအချိန် လူရှင်းတတ်၏။ နားထောင်
 ကြီး အဆင့်မြင့်မြင့် စားသောက်ဆိုင်ပဲ။ ချိန်ထားတဲ့အချိန်
 ရောက်နေ၍ ကိုဝသုန် ရောက်နေပြီထင်သည်။ ကားရပ်ပြီး
 ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ကားထဲမှ ဆင်းကာ ကျော့ကျော့မော့မော့
 ဆင်မယဉ်သာ ခြေလှမ်းတွေနှင့် စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်လာ
 သည်။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး လူရှင်းတဲ့ စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။
 ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေပိုက်ပြီး ကိုဝသုန်ကို ရှာမိသည်။

‘ဟင်’

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး မျက်ဝန်းတွေ ပြူးကျယ်သွားသည်။
 ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကိုဝသုန်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်လူငယ်ချောချောထောင်
 တစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။ ကိုဝသုန်သား မိုးရေတံခွန်များလား
 ကိုဝသုန်နှင့် တော်တော်တူနေတာပဲ။ ဒီကောင်လေး သူ့အဖေ
 ချိန်ထားတာ သိသွားလို့ လာချောင်းနေတာလားပဲ။ စောစောက
 မိမိဖုန်းပြောခဲ့တာ ကိုဝသုန်ရော ဟုတ်ရဲ့လား။ မိုးရေတံခွန်မှာ
 လား။ ဘုရားရေ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး
 ထရမလို ထိုင်ရမလိုဖြစ်နေသည်။ လူကလည်း ရှင်းနေ၏။ မိမိထက်
 ရှိုးအပြည့်နှင့် ထိုင်နေတာ ဘယ်လောက်ကြောင်လဲ။ မျက်နှာ
 လည်း အပူငွေ့တွေဟပ်သလို ပူနွေးရှိန်းမြဲမြဲ တခြားဝိုင်းမှာထိုင်
 နေတဲ့ ကောင်လေးက မိမိအား ပေါ်တင်ပဲ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘အန်တီ ဘာမှာမလဲခင်ဗျာ’
 ‘ဟင်’

စားပွဲထိုးကောင်လေးက လာမေးတော့ ရုတ်တရက် ဘာ
 နာရမှန်းပင် မသိ။ မိမိခပ်ကြောင်ကြောင် မော့ကြည့်မိသဖြင့်
 စားပွဲထိုးကောင်လေးက ထပ်မေးသည်။

‘အန်တီ ဘာမှာမလဲခင်ဗျာ၊ အဖော်ကို စောင့်နေတာလား၊
 အောက်မှ မှာပါ ရပါတယ်’

‘အဖော်မစောင့်ပါဘူး၊ နန်း... နန်းကြီးသုတ်တစ်ပွဲ
 ဆေးပါကွယ်’

‘ဘာသားနဲ့လည်း ခင်ဗျာ’
 ‘ဝက်သားနဲ့ပါ’
 ‘ဟုတ်ကဲ့’

စားပွဲထိုးကောင်လေး ထွက်သွားမှ မိမိ ဝက်သားမစား
 ဘာ သတိရသွားသည်။ ဝက်သားကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက
 စားတာပါ။ ဝက်သားစားလျှင် အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ကြုံတွေ့
 ဘတ်၍ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ငယ်စဉ်လေးကတည်းကပင် ဝက်
 သားမစားတော့။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးရဲ့ မိဘတွေ လက်ထက်
 စာတည်းက ဂရုတစိုက် တားဆီးပိတ်ပင်ထားခဲ့၏။ ဘယ်လိုလုပ်
 ရမလဲ။ ဝက်သားနဲ့ဟု ကယောင်ကတမ်း မှာလိုက်မိတာ မှားတာ
 ပဲ။ စားလို့မဖြစ်ဘူး။ မိမိမှာ အန္တရာယ်ကျရောက်နိုင်တယ်။ ဝက်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သားစားတိုင်း တစ်ခုခုဖြစ်တာပဲ။ မစားတော့လည်း မှာပြီးနေ
 ဖြစ်သည်။ ပြန်ပြင်လိုက်ရင် ကောင်းမလားပဲ။ နှုတ်ခမ်းတွေ
 နေကပ်ပြီး လှုပ်မရ။ ဟိုကောင်လေးကလည်း မိမိကိုယ် နေ
 ကြည့်နေ၍ ရှက်လာ၏။ ဘာကြောင့်လဲ မိုးရေတံခွန်လား။ မိမိ
 ဣန္ဒြေရှိရှိ ဝတ်စားထားတာကို သဘောကျလို့လား။ အမေ
 ကိုဝသုန်ကလည်း မလာသေးဘူး။ ရှင်ပဲ မိုးချုပ်မှောင်မဲတဲ့အ
 စောင့်နေမယ်ဆို။ ပြီးတော့ သူပဲချိန်းတာ။ ခုထိ ရောက်မလာသေး
 ဘူး။ ထပြီး ပြန်ပြန်တော့လည်း မိမိက စားစရာတွေမှာထားသည်
 မကြာခင် ရောက်လာတော့မယ်။ ပြီးတော့ မိမိစားလို့မရတဲ့ ဝတ်
 သား။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး တစ်ကိုယ်လုံး စောချွေးတွေ ပျံ့လာ
 သည်။

‘အန်တီ ရပါပြီ’

‘အေး... အေးကွယ်’

ဝက်သားကို မြင်ကတည်းက ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး အေး
 အံ့ပျိုတက်ချင်လာသည်။ စားလို့မဖြစ်ဘူး။ အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်
 ရမှာ။ စီးပွားရေးအတွက်လည်း ဝက်သားမစားပါဘူးဟု ဘုရား
 မှာ လှူဒါန်းထား၏။ မစားဘူး။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပဲ။ ပြန်လည်း
 လဲတာမျိုးလည်း မလုပ်ချင်။ ဒီမိန်းမကြီး ပေါက်ကရတွေ လာ
 လုပ်နေတယ်ထင်ဦးမယ်။ ရှက်လိုက်တာ။ ကိုဝသုန် မလာတော့
 ဘူးထင်တယ်။ ပြန်မယ်။ ထပြန်ဖို့ကျတော့လည်း စိတ်ကထင်

သည်။ သူလာလို့ မရလို့ပဲလား။ စိတ်တွေကယောက်ကယက်
 ဆက်ပြီးထိုင်နေရမလို ထသွားရမလို ဝက်သားနဲ့
 ကြီးသူဟိုကိုလည်း စားရမလား။ မစားရဘူးလား။
 စိတ်နှစ်ခွနှင့် ဒုက္ခတွေအကြီးအကျယ်ရောက်နေသည်။
 ‘မာမိ’
 ‘ဟင်’

‘ဒီမှာဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ၊ ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီး ဦးမိုး
 သုန်ကိုများ စောင့်နေတာလားဟင်’

‘ပန်းနုချယ်... သမီး ဘယ်ကနေ ရောက်လာတာလဲ၊
 သူတိုင်းသွားမယ်ဆို’

‘မာမိကရော ဒီကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေတာလဲ၊
 သမီး ထင်သားပဲ၊ လစ်တာနဲ့ မာမိထွက်တော့မယ်ဆိုတာ၊
 ဦးကောင်က ဘာကောင်လဲ၊ သမီးဝင်လာကတည်းက ကြည့်နေ
 ဘာ၊ မာမိကိုပဲ ငမ်းနေတယ်’

‘ဟဲ့... မဟုတ်တာတွေဟယ်၊ အဲဒါက ဦးမိုးဝသုန်ရဲ့
 သား မိုးရေတံခွန် ထင်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကြည့်နေတာ ထင်
 တယ်’

‘မိုးရေတံခွန်’

‘အင်း’

‘ဦးမိုးဝသုန်ရဲ့ သားလား’

‘ဟုတ်မယ် ထင်တာပါ။ ဦးမိုးဝသုန်နဲ့ တူနေလို့’
 သူမ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြစ်လိုက်တော့ မိုးရေတံခွန်
 ဆိုတဲ့လူက ကော်ဖီခွက်ကို ယူပြီး သောက်နေသည်။ ပန်းနုချို
 စဝင်လာကတည်းက မာမိကို တွေ့ပြီး အကဲခတ်ကြည့်နေတာ
 သူက မာမိထံ စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေ၏။ မကြည်တဲ့အကြည့်တွေ
 ချယ်မာမိက ရိုးရိုးသားသား ဖြူဖြူစင်စင် နေတာပါ။ ရှင့်အေး
 ကြောင့် ကျွန်မအမေ စိတ်ကစဉ်ကလျား ဖြစ်နေရတာ။ မာမိ
 တစ်သက်လုံး ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီးမားစွာနဲ့ နာမည်ဂုဏ်သတင်း
 မွှေးယုံခဲ့ရတာပါ။ ဟိုလူကြီး ဦးမိုးဝသုန်ကြောင့်ပဲ။ မာမိ ဣန္ဒြေ
 မရဖြစ်နေသည်။ ချယ် မသိအောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်တွေ လှုပ်
 တတ်နေ၏။ အပြတ်ရှင်းပြစ်မယ်။

‘မာမိ စားလေ’

‘မစားတော့ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မှာထားပြီးတော့၊ ဟင်... ဝက်သားတွေ
 နဲ့ပါလား၊ စားပွဲထိုးတွေ မှားပြီထင်တယ်၊ ပြန်ပြင်ခိုင်းလေ
 မာမိ ဝက်သားမှ မစားတာ’

‘နေပါစေ၊ မာမိ မစားတော့ဘူး၊ ပြန်ပြင်ခိုင်းရင်လည်း
 အားနာစရာပါကွယ်၊ နေ... နေ... မာမိက နွယ်လာမယ်ဆိုလို့
 စောင့်နေတာ၊ မလာဘူး ပြန်မယ်လေ’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘မာမိ ပြန်နှင့်ပါ၊ ချယ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေပါတယ်
 ဦးဘက် စားပွဲမှာ’

‘အေး... အေး... ဒါဆိုလည်း မာမိ ပြန်မယ်နော်၊
 နန်းကြီးသုတ်ဖိုး ရှင်းရဦးမယ်’

‘ချယ်ရှင်းပါ့မယ်၊ မာမိ သွားပါ’

‘အေး... အေး’

မာမိ တုန်တုန်ချီချီနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ပင် ယိုင်လဲပြိုမတတ်
 ထယောင်ကတမ်းထပြန်သွားသည်။ ချယ်ကလည်း သူငယ်ချင်း
 တွေ စားပွဲပြန်ပြောင်းထိုင်လိုက်၏။ သူငယ်ချင်းတွေက ချယ်
 မာမိက အရမ်းချောတယ်။ ကျက်သရေရှိတဲ့ အလှပဲဟု ပြောတာ
 တွေကို ချယ် မကြားတော့ပေ။ မာမိ ပြန်သွားပြီး ခဏအတွင်းမှာ
 ထင် ဟိုလူက ထသွားသည်။ သူမလည်း ထလိုက်တာ သူငယ်
 ခွင်းတွေက နားမလည်သလိုနှင့် ချယ် ဘယ်သွားမလို့လဲဟု
 ခိုင်းမေးကြသည်။

‘စာရင်းရှင်းစရာလေး တစ်ခုရှိလို့၊ ခဏလေးပဲ စောင့်၊
 ပြန်လာခဲ့မယ်’

‘ဟဲ့... ချယ်’

သူမ ဘာမှပြောမနေကော့ဘဲ ဆိုင်ထဲကနေ ထွက်လာခဲ့
 သည်။ သူကားပေါ်တက်ဖို့ တံခါးကိုဖွင့်နေစဉ်မှာပင် ချယ် သူ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အနား ရောက်သွား၏။ ချယ်က ခပ်တည်တည်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

‘ဒီမှာ ရှင်က မိုးရေတံခွန်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းက ပန်းနုချယ်လား’

‘ရှင်က ကျွန်မနာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေရတာလဲ’

‘မင်းနဲ့ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို တွဲပြီးတွေ့လို့လေ၊ မင်းက ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးရဲ့ သမီးလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ရော ဦးမိုးဝသုန်ရဲ့ သားလား’

‘ဟုတ်တယ်’

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး အရှက်တကွဲနှင့် ပျာယာခတ်ပြီး ဘရတ်သုက္ခတွေ ဖြစ်နေတာကို မိုးရေတံခွန် ပီတိဖြစ်လို့တောင် မဆုံးသေးဘူး။ ပန်းနုချယ် ရောက်လာ၍ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ပြန်သွားရသည်။ သူကလည်း ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ပိုပြီးရှက်နေရန် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်၏။ သူလည်း ပန်းနုချယ်နဲ့တွေ့ချင်နေတာပါပဲ။ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

‘ရှင်အဖေက ကျွန်မအမေကို လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာ ရပ်ပေးပါ’

‘ဟား... ဟား... ဟား’

မိုးရေတံခွန် ခန္ဓာကိုယ်အား လှုပ်ခါရမ်းပြီး သဘောကုက္ကု အော်ဟစ်ရယ်မောပစ်မိသည်။

‘မင်းက တော်တော်ဟာသပြောတတ်တဲ့ မိန်းမပဲ၊ မင်းအမေက အခု ငါ့ဒယ်ဒီအလာကို အလှအပတွေပြင်ပြီး ငါ့အဖေ နှက်စိကျအောင် ဣန္ဒြေရှိရှိ ဝတ်လာပြတာလေ၊ ဒယ်ဒီနဲ့ ချိန်းထားလို့လာတာ၊ ထပ်ပြောလိုက်မယ်၊ ငါက ဒယ်ဒီအသံတုပြီး မင်းအမေကို ချိန်းလိုက်တာလေ၊ အရမ်းမွန်ပြီး Rose ကို တွေ့ဖို့ ရောက်လာတာပဲ’

‘နင် လူယုတ်မာ’

ချယ် ဒေါသတကြီးနှင့် မိုးရေတံခွန်ရဲ့ ပါးပြင်ကို ရိုက် ဝစ်ရန် ချိန်ရွယ်လိုက်စဉ် သူက ချယ်လက်ကို တစ်ဝက်မှာပင် ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘လွတ်စမ်း၊ ရှင့်ကို လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မအမေကို အရှက်ခွဲတာ လူယုတ်မာ’

‘မင်းကရော ငါ့အဖေကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ အရှက်ခွဲခဲ့တာပဲလေ၊ ကျေပြီ’

‘မကျေဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး၊ ရှင့်အဖေ နောက်ထပ် ကျွန်မအမေကို လာပြီး မပတ်သက်ပါစေနဲ့၊ ရှင့်အဖေဘာ ဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေလိုက်’

‘မင်းအမေကိုလည်း မင်းထိန်းထားနော်၊ ငါ့အဖေအသံ’

မှန်းမသိ၊ ငါ့အသံမှန်းမသိ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မစဉ်းမဆင်ခြင်နိုင်တော့ဘူး။

‘အရူးကောင်’

‘မင်း ငပေါမပဲ၊ ငါ့ကိုများ လာပြီး အံတုရတယ်၊ အရှက်မရှိလိုက်တာ’

‘နင်... နင်’

သူမ လက်လေးကို ဆောင့်ခနဲ ရုန်းပစ်လိုက်ပြီး ထပ်မံ ရန်မူမည်လုပ်စဉ် သူက ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်သွားသည်။ ပန်းနုချယ် အသားတွေတဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်အထိ ဒေါသအမျက်တွေ ထွက်ကာ ကျန်ရစ်၏။ မာမီ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ မိုးရေတံခွန်... ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှ မကျေဘူးပန်းနုချယ် ရပ်ပြီးအသံကုန်အော်ဟစ်ပစ်မိသည်။

‘ချယ်... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဟိုလူနဲ့ ချယ်နဲ့ သိလို့လာခဲ့ကွာပါပဲဟယ်၊ အရူးလား၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး အသံပြကြီးနဲ့ အော်ရတယ်လို့’

သူမ အနားကို သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာကြပြီး သူပေးရသည်။ ဘယ်လောက်ခံပြင်းစရာ ကောင်းလဲ။ မာမီ အရှက်ခွဲရတယ်လို့။ မိုးရေတံခွန်အား ပန်းနုချယ် သတ်ပြစ်ခဲ့လောက်အောင် ဒေါသထွက်နေ၏။ မာမီက သူမလက်ကို ဆွဲလာသည်။

‘ထိုင်ပါဦး ချယ်ရယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟ၊ နင်နဲ့သူ ဘာအသံနာဖြစ်လို့လဲ’

‘အလကားလူ၊ အရူးကောင်၊ ခွေးကောင်’

‘ချယ်’

‘သွားမယ်ဟာ’

‘နေပါဦးဟ၊ စားစရာတွေ မှာပြီးပြီ၊ စိတ်ကိုလျှော့ပစ်လိုက်ပါ၊ သူက ဘယ်သူလဲ၊ ဟို... ဟို... သူက နင့်အမေကို ချား’

‘ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ သတ်သတ်ပါ၊ ဒီလူကို ချယ် အသေသတ်ပြမယ်’

ချယ် ကြိမ်းမောင်းနေသည်။ မိုးရေတံခွန်ကို ဘယ်လို သုပ်ရမလဲ။ လူယုတ်မာ။ ချယ်မာမီကိုများ ရက်ရက်စက်စက် အသံတုနဲ့ သူ့အဖေယောင်ဆောင်ပြီး ခိုခိုရတယ်လို့။ ခံပြင်းလိုက်တာနော်။ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း အကျိုးအကြောင်း အဖြစ်မှန်တွေအား ထုတ်ဖော်မပြောပြရပေ။ ချယ်မာမီအား ဣန္ဒြေသိက္ခာရှင်တစ်ယောက်အဖြစ် စံနမူနာယူပြီး ချီးမွမ်းနေကြတာပါ။ ချယ် ပြန်ချင်သည်။ မာမီကို ပြောပြချင်၏။ ဦးမိုးဝသုန်ရဲ့သား မိုးရေတံခွန်အကြောင်းတွေ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်သဘောထားယုတ်မာကောက်ကျစ်လဲ။ စိတ်ပုပ်တွေ။ ချယ် အစားအစာတွေပင် စားချင်စိတ် မရှိတော့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

‘ချယ်... ပြောပါဦးဟယ်၊ ဒီလူထွက်သွားတာနဲ့ ဒေါသတကြီး ထွက်လိုက်သွားတာပဲလေ၊ သူက နင့်ကိုယ်နဲ့ အချစ်သစ် ရှာသွားလို့လား’

‘တော်ကြစမ်းပါဟာ’

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်ရာမြင်ရာတွေ ပြောနေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်တားစီးပြောသည်။

ဒီမှာဖြင့် ရူးချင်နေပြီ။ မိုးရေတံခွန်ကို ဘယ်လိုချော့ပစ်ရမလဲ။ ပန်းနုချယ်က ဘယ်တော့မှ အလျှော့ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်းထွက်ပြီး မျက်ထောက်အံကြီးကြိတ်ကာ အခဲမကျေနပ်အောင် ဖြစ်နေသည်။

အခန်း(၇)

‘မာမီ’

‘ဟင်’

‘Royal Rose မှာ မာမီသွားစောင့်နေတာ ဦးမိုးဝသုန်ကို မဟုတ်လား’

‘ဟင်’

‘အဲဒါ သူ့သားမိုးရေတံခွန်က သူ့ဒယ်ဒီ အသံတုဖျက်ပြီး မာမီကို ချိန်းတာ’

‘သမီး... သမီးကို ဘယ်သူပြောလဲ၊ မဟုတ်တာတွေ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကိုဝသုန်ပါကွယ်’

‘မိုးရေတံခွန်ကိုယ်တိုင် ပြောတာ မာမီ၊ ဘယ်လောက် အကျင့်ယုတ်လဲ၊ မာမီကိုလည်း မှီချိုးမျှစ်ချိုးပြောတာ၊ ချယ် ဒေါသထွက်လွန်းလို့ အမှုန့်ကြိတ်ပစ်ချင်တယ်’

ကောင်စုတ်လေး ကိုဝသုန်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် မင်းကို

မိထွေးပီပီ နှိပ်စက်ပြမယ်။ အရပ်မြင့်မြင့် ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တောင့် တင်းတင်း ဖြူဖြူနုနု နှုတ်ခမ်းနီစွေးစွေး ခပ်ချောချောကောင်လေး ဖြစ်ပေမယ့် စိတ်ဓာတ်ကတော့ နိမ့်ကျလိုက်တာ။ ကြည့်စစ်မိမိ ဘယ်လောက်အထိ ရှက်တကွဲ ဖြစ်ခဲ့ရလဲ။ စားသောက် ဆိုင်မှာ တစ်ယောက်တည်း ခပ်ကြောင်ကြောင် အမှားမှား အယွင်း ယွင်းတွေနဲ့ ဘယ်လောက်အထိ ဒုက္ခတွေ ရောက်ခဲ့ရလဲ။ လူကြီး တစ်ယောက်ကို ဒီလိုအရှက်ခွဲစရာလား။ နင်က ခုကတည်းက ငါ့ကို မိထွေးတစ်ယောက်လို မြင်နေတာပေါ့လေ။ ဒေါ်ပန်းရောင် သွေး စိတ်ထဲကနေ ကြိတ်ပြီး ဒေါသတွေ ဖြစ်နေရသည်။ သမီး သိသွား၍လည်း ပိုပြီး ရှက်နေရ၏။ မိုးရေတံခွန်ကြောင့် မိမိ အရှက်တွေသိက္ခာတွေ စုတ်ပြတ်သပ်သွားရသည်။

‘မာမိ’

‘ဟင်’

‘ဦးမိုးဝသုန်နဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ပါနဲ့၊ ပထွေးဆိုတာကို လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောထားပြီးပြီနော်၊ ဦးမိုးဝသုန်က မလွယ်ဘူး၊ သူ့အသက်အရွယ်ကြီးနဲ့ အရှက်မရှိလိုက်တာ၊ ချယ်က တော့ ပြဿနာရှာမှာနော်၊ ချယ်အကြောင်း သိတယ်နော် ပြဿနာရှာတဲ့နေရာမှာ Super Star ပဲ’

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး မလှုပ်ရဲတော့။ သမီးအကြောင်း လည်း မိမိ အသိဆုံးပင်။ ပြဿနာ ကောင်မလေး။ မပတ်သက်

တာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။ ကိုမိုးဝသုန်ရဲ့ သားကလည်း မိမိ အား လက်မခံပေ။ မိထွေးဆိုတာကို မုန်းတီးနေသည်။

‘သမီး ကျောင်းသွားတယ်ဆိုပေမယ့် ကြည့်ခိုင်းထားတဲ့ လူတွေ ရှိတယ်နော်’

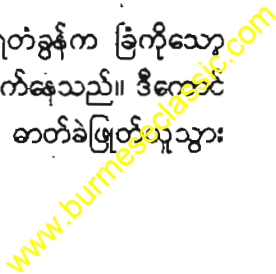
‘ချယ်နော်... မာမိကိုတော့ လိုက်ပြီးချုပ်ချယ်နေတယ်၊ သမီးလည်း ချစ်သူထားဖို့ မစဉ်းစားနဲ့’

‘လုံးဝပဲ၊ ချစ်သူဆိုတာ မပြောနဲ့၊ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တောင် မပတ်သက်ဘူး’

မာမိက ချောတယ်။ အရွယ်တင်တယ်။ ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်နှင့် မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့တာတောင် သမီးအတွက် ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။

မာမိက စီးပွားလည်း အရှာကောင်း၏။ စံပြအမျိုးသမီး ပါ။ ဦးမိုးဝသုန်ကြောင့် မာမိစိတ်တွေ လှုပ်ရှားသွားရတာပါ။ ပြီးတော့ မိုးရေတံခွန်ပဲ။ သူ့ကများ သူ့အဖေကို သူတော်ကောင်း လို့ ထင်နေသေးတယ်။ မာမိက တော်ဝင်တဲ့မိန်းမပါ။ ချယ်မာမိ ကို မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်ထားရမည်ဖြစ်သည်။ ဦးမိုးဝသုန် ထပ်ပြီးချဉ်းကပ်လာလို့ကတော့ သေပြီသာမှတ်။ ချယ် စိတ်ထဲက နေ ကြိမ်းနေသည်။

ဦးမိုးဝသုန်ကလည်း သား မိုးရေတံခွန်က ခြံကိုသော့ ခတ်ထား၍ ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ် ထွက်နေသည်။ ဒီကောင် သူ့ကို ကလေးမှတ်နေလား။ ဖုန်းကိုလည်း ဓာတ်ခဲဖြုတ်ယူသွား

၏။ ဓာတ်ခဲအပိုရှိပေမယ့် ကားက မရှိပေ။ မိမိက ပန်းရောင်သွေးကို ချစ်နေသည်။ ပန်းရောင်သွေးကလည်း မိမိကို ချစ်နေ၏။ ခက်နေကြတာက သားနဲ့သမီးပဲ။ ဟိုကောင်မလေး ပန်းနုချစ်ကိုတော့ ဦးမိုးဝသုန် လုံးဝမနှစ်သက်။ အမြင်ကတတ်သည်။ ဝတ်စားပုံ နေထိုင်ပုံကအစ ပြာကလပ်စိန်မလေး။ ဣန္ဒြေမဲ့လွန်းနေ၏။ မိန်းကလေး ပီသပုံလည်း မရ။ အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ပန်းရောင်သွေးကို ဦးမိုးဝသုန် မမြင်ရရင် မနေနိုင်အောင် နှလုံးသားတွေထဲကနေ ချစ်မြတ်နိုးနေသည်။

‘ဒယ်ဒီ’

‘သား... ရေတံခွန် မင်း ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ဒယ်ဒီကလေးမှတ်နေလားကွာ၊ ဖုန်းကိုလည်း ဓာတ်ခဲဖြုတ်သွားတယ်၊ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ကွာ’

‘ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးနဲ့ ထပ်ပြီးမဆက်သွယ်တော့ဘူးကတိပေးပါ’

‘မင်း အချစ်ဆိုတာကို မသိသေးပါဘူး သားရာ’

‘ဒယ်ဒီက ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို ချစ်နေတယ်လေ၊ မာမိုအပေါ် မချစ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား’

‘မဟုတ်သေးဘူးလေ သားရဲ့၊ ဒယ်ဒီ ပြောတာက ဖုန်းလေ၊ မင်းမာမိုကိုတော့ ဒယ်ဒီငယ်ချစ်ဦးပဲ၊ ဘယ်လိုအချစ်နဲ့မှ အစားထိုးလို့မရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပန်းရောင်သွေးကို မြင်မြင်ခင်

‘ဒယ်ဒီနှလုံးသားတွေ အရမ်းခုန်လာတယ်၊ ဖူးစာဖက်လား ဆောင် မသိပါဘူး’

‘ကျွန်တော်ကတော့ မိထွေးကို လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒယ်ဒီ၊ ယောက်ျားပဲ ဒယ်ဒီရာ၊ အပျော်ပဲ ကြံပေါ့’

‘ဘာကွ’

‘ဒီအသက်အရွယ်ကြီးကြမှ လက်ထပ်တာတွေ ဘာတွေ လုပ်ပါနဲ့တော့၊ အပျော်ပဲလုပ်ပါ၊ တွဲပေါ့၊ ဆန္ဒရှိရင် လှုပ်ရှားလေ၊ ဟိုတယ်တွေ အများကြီးရှိနေတာပဲ’

‘သား... မင်း... မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကွ၊ ဒယ်ဒီသားက တည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့ ယောက်ျားပါ၊ မဟုတ်တာတွေကွာ’

‘ဒယ်ဒီ ဖူးစာဖက်တွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့၊ အတည်တော့ လက်ထပ်လို့မရဘူးနော်၊ သား လက်မခံဘူး’

ဒယ်ဒီကို အပြတ်သားဆုံး ပြောလိုက်သည်။ မိုးရေတံခွန် စိတ်ထဲမှာ ဒယ်ဒီကို စိတ်မချတော့။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို လက်ထပ်ယူဖို့ ကြိုးစားမှာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ဆလည်း ဒယ်ဒီအကြိုက် အပီကို ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားတာပဲ။ သူကတော့ အရှက်ကင်းမဲ့သည်ဟု ထင်သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ချိန်းတာနဲ့ လာရောလား။ လွယ်လိုက်တာ။ ပြီးတော့ သည်း ပန်းနုချယ်ပဲ ဣတေးလန်မလေး။ ဒယ်ဒီ ကြောင့်တဲ့။

သူကတော့ ဒယ်ဒီနှင့် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကွဲအောင်လုပ်ရမှာပဲ။ မာမီရယ် ဒယ်ဒီသစ္စာမဲ့နေပြီ။ မာမီအစားထိုးတော့မယ်။ သား နှလုံးသားတွေ နာကျင်နေပါပြီ။ မာမီကို သတိရသည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အသက်လေးဆယ်မှာပဲ သွေးကင်ဆာရောဂါဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရ၏။ သားကတော့ မာမီနေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားမထိုးဘူး။ သား အတတ်နိုင်ဆုံး တားဆီးပြစ်မှာပါ။ မာမီကို တမ်းတပြီး တတွတ်တွတ်ပြောသည်။

နောက်နေ့ကျတော့ မိုးရေတံခွန် ဝိုလ်ချုပ်ဈေးကို သွားသည်။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးက ဆိုင်ဖွင့်၏။ ဒယ်ဒီနှစ်သက်မော်ဆိုရင်လည်း နှစ်သက်ချစ်စရာပဲ။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးက ငွေကြေးကြွယ်ဝချမ်းသာမှုရော ရုပ်ရည်ရူပကာရော ပြောစရာမရှိ။ သူ့ကတော့ မနှစ်သက်။ မာမီနေရာမှာ အစားထိုးဝင်ရောက်မဲ့ မိန်းမကြီးအဖြစ်ပဲ မြင်နေ၏။ မုန်းတီးစိတ်တွေပဲ ရှိသည်။

‘မောင်ရင် ပိုးထည်တွေ လာဝယ်ပြန်ပြီလား၊ ဒီနိုင်အသစ်တွေ ရှိတယ်၊ ကြည့်ပါဦး’

သူ ဒေါ်ချောချောရဲ့ ပိုးထည်ဆိုင်ကို အရင်ဝင်ပြီး ပိုးထည်တွေ ချိတ်တွေ ဝယ်သည်။

‘ဟဲ့... မုန့်လက်ဆောင်းသည် ညည်းကော ဒီမှာထပြီး ရစ်သီရစ်သီလုပ်ပြန်ပြီလား၊ ဟိုလူက လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး။’

ပိုးထည်စာပေ

ဘူး။ ပန်းရောင်သွေးကို မနေ့ကအဖြစ်အပျက်တွေ သွားပြောပြလိုက်ဦး’

‘ပြောပြီးပါပြီ၊ စောစောက ကားပေါ်ကအဆင်းမှာ တွေ့လို့လေ၊ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးက ကောင်းတယ်တဲ့၊ ဒီအသက်အရွယ်ကြီးကျမှ လာပိုးပမ်းနေတာ၊ သမီးပြဿနာရှာပြီး အရှက်ခွဲတာတောင် နည်းသေးတယ်တဲ့၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း’

‘ဟား... ဟား... ဟား’

မိုးရေတံခွန် ရင်ထဲမှာ ဒေါသမုန်တိုင်းက လေပြေလေညှင်းကနေ ဆိုင်ကလုံးမုန်တိုင်းအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားရသည်။ ဒယ်ဒီကိုတောင် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးက လှောင်ပြောင်သိက္ခာချနေတာပဲ။ သူ ပိုးထည်ဖိုးတွေ ရှင်းပြီး တစ်ဘက်လမ်းကို ကူးကာ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ကို ရောက်လာသည်။

‘ဟင်... မင်း... မင်း... မင်း... မိုးရေတံခွန် ဒီကိုဘာလာထုပ်တာလဲ’

‘ကျွန်တော် အန်တီကို ပြောစရာရှိလို့ပါ’

‘ဘာပြောမှာလဲ၊ မင်း... မင်းနဲ့ ပြောစရာစကား မရှိတော့ဘူး ထင်တယ်၊ မင်းလုပ်လို့ ငါ ဘယ်လောက်အထိ အရှက်

ပိုးထည်စာပေ

ကွဲခဲ့ရလဲ၊ ငါ့သမီးကိုလည်း မင်းပေါက်ကရတွေ ပြောတယ်
မင်း ထွက်သွားပါ'

'ထွက်မသွားနိုင်ဘူး အန်တီ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ပြော
မှာပဲ၊ ဒယ်ဒီကို လုံးဝလက်မခံပါနဲ့'

'ဟေ့... အန်တီတစ်ယောက်တည်း လက်မခံလို့
မလား၊ မင်းဒယ်ဒီလာပြီး မပတ်သက်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာပါ'

'အန်တီ လက်မခံရင် ဒယ်ဒီတစ်ယောက်တည်း ဆေး
လောက်တောင်ပဲ ချစ်နေပါစေ၊ ပြဿနာ မရှိပါဘူး၊ အန်တီပဲ'

'မင်း ထွက်သွားစမ်း၊ မင်း အခုချက်ချင်း ထွက်သွား
ပါ'

'အသံမကျယ်ပါနဲ့ အန်တီ၊ ကျွန်တော်က လူကြီးတွေ
ကောင်းပါ၊ အရှက်ကွဲစရာရှိရင် အန်တီပဲ အရှက်ကွဲမှာနော်'

သူ့စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ကောက်ကိုင်ကြည့်တော့
ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး အတင်းဆွဲလှတော့မလို ပြင်ပြီးမှ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကြောင့် ငြိမ်သက်သွားသည်။ သူ ရယ်ပစ်ချင်လာနား
ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး မျက်နှာပေါ်မှာ ပန်းရောင်သွေးတွေ သမ်းပြီး
သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။ ရတနာပစ္စည်းတွေ တစ်ခု
တစ်ခု ကိုင်တွယ်ကြည့်ရင်း ဒယ်ဒီနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေ
ဒယ်ဒီကို လက်မခံရန် သတိပေးစကားတွေပဲ ပြောသည်။

'ကျွန်တော့်ဒယ်ဒီကို အန်တီ မချစ်ပါဘူး၊ အန်တီသမီး'

အရှက်ခွဲတာတောင် အရမ်းဝမ်းသာနေတာ၊ မုန့်လက်ဆောင်း
ညပြောတဲ့စကားတွေ ကျွန်တော် Hand Phone နဲ့ အသံသွင်း
တယ် အန်တီ၊ ဒယ်ဒီကို ဖွင့်ပြဖို့လေ'

'ဟင်'

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ရှက်ရှက်နှင့် မုန့်လက်ဆောင်းသည်
အရှက်ပြေပြောလိုက်တာကို မိုးရေတံခွန်က အသံသွင်း
ပြီး ကိုဝသုန်ကို ဖွင့်ပြမယ်တဲ့။ အဲဒီလိုတော့ မဖြစ်စေလိုပေ။
မိုးရေတံခွန်ကို ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ဒေါ်ကန်သွားသည်။ တားဆီး
လည်း ရမှာမဟုတ်ပေ။ ကိုဝသုန်အပေါ် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး
နှစ်မိနေ၏။ မိုးရေတံခွန်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကိုပဲ မုန်းတာ။ မိထွေး
အရာ အရယူပြီး ဒီကောင်လေးကို နှိပ်စက်ပြစ်ရမယ်။ ဒေါ်ပန်း
ရောင်သွေးကလည်း ပြောလိုက်မိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုဝသုန်
ဆိုတော့ ရှင်းပြ၍ တောင်းပန်ရမည်။

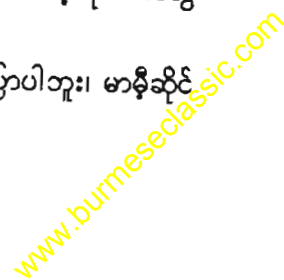
ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီး မိုးရေတံခွန် ပြန်ထွက်သွားမှ
အသက်ရှူ ဖြောင့်သွားသည်။

'မာမီ'

'ဟင်'

'မိုးရေတံခွန် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ မာမီကို ဘာတွေ
ဘာပြောတာလဲ'

'ချယ်ရယ် ထားလိုက်ပါ၊ ဘာမှမပြောပါဘူး၊ မာမီဆိုင်'

က ပစ္စည်းတွေ လာကြည့်တာပါ။ အခြေအနေကို အကဲခတ်တာ ဖြစ်မှာပါ’

သမီးချယ်နှင့် ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်မှာစိုး၍ ဘာမှမပြော ခြင်းပဲ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ပြောလိုက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ချေမှုန် မှာ ကိုယ့်စတိုင်လ်နဲ့ကိုယ် ဟန်ပန်တစ်ခွဲသာအေး နေကြတာပဲ။ သမီးပန်းနုချယ်က ဒေါသတွေထွက်နေ၏။ မိုးရေတံခွန်ကို အပြတ် ချေမှုန်းပစ်မည်ဟု ကြိမ်းဝါးနေ၏။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ကပဲ သမီးချယ် ဒေါသတွေ ငြိမ်သက်သွားအောင် ဖျော့နုစေ နေရသည်။

‘ထားလိုက်ပါကွယ်၊ မာမီလည်း ကိုဝသုန်နဲ့ မပတ်သက် တော့ပါဘူး၊ မချောဆီမှာ ပိုးထည်တွေ လာဝယ်တာပါ’

‘တမင်သက်သက် မာမီစိတ်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ် အောင် လုပ်နေတာပါ၊ တွေ့မယ်၊ ပန်းနုချယ် အကြောင်းပြော မယ်’

‘ချယ် ထားလိုက်ပါတော့၊ မာမီ တောင်းပန်ပါတယ် ဆေးကလုတွေ အာရုံစိုက်မိသွားရင် မာမီတို့ပဲ အရှက်ကွဲရမှာပေ စိတ်လျော့’

‘တောက်’

မိုးရေတံခွန် လာလုပ်တာနဲ့ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး အရောင် အဝယ်ပင် မကောင်းတော့။ စိတ်တွေရှုပ်ထွေးနေသည်။ သမီး

ချယ်ကလည်း အနားကနေ မခွာပေ။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး စိတ် ထက်သာလိုက်တာ။ အခုလောက်ဆိုရင် ဟိုကောင်လေး မုန့် ထက်ဆောင်းသည် ပြောတဲ့စကားတွေ အသံသွင်းထားတာ သူ့ အဖေကို ဖွင့်ပြနေပြီလားပဲ။ ကိုမိုးဝသုန် ဒေါသဖြစ်သွားမလား။ မိမိကို မုန်းတီးသွားတော့မယ် ထင်တယ်။ စိတ်တွေ ပူလိုက်တာ။ တကယ့်ကို နေမထိ ထိုင်မသာကြီး။ ကိုဝသုန်ရယ် သွေးကလေး အရှက်ပြေပါ။ တကယ်ပဲ စိတ်ထဲက မပါပါဘူးနော်။ သူတို့တွေ ဆံ့ခွကြမှာ စိုးရိမ်ပြီး ပြောတာပါ။ သွေး စိတ်ထဲမှာတော့လေ ခိုထည့် စိတ်လေးနည်းနည်းမျက်သွားမှာတောင် အရမ်းပဲ စိုးရိမ် အကြာငိုကြနေမိတာပါနော်။ တောင်းပန်စကားလေးတွေ ပြောမိ သည်။

‘တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ တကယ့်ကို ရင်ထဲအသည်း ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ တောင်းပန်ပါတယ်’

‘မာမီ’

‘ဟင်’

‘ဘာတွေတောင်းပန်နေတာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို လှိုက်လှိုက် ဆိုလို့ တောင်းပန်နေတာလဲဟင်’

သမီးချယ် အသံကြားမှ အတွေးတွေနှင့် သတိလက် ထွက်ရှုတ်ကနေ တောင်းပန်စကားတွေ အသံထွက်သွား၍ သတိ ခြုံဝင်လာသည်။ စူးစူးတောက်တောက် မျက်ဝန်းစိမ်းစိမ်း သမီး

အကြည့်တွေက ဆတ်ခနဲ ရောက်လာ၏။ သေတော့မှာပဲ။ သီး
အမေးကို အဖြေတစ်ခုခု ကမန်းကတန်း ရှာဖွေရသည်။

‘ဦးမိုးဝသုန်ကို မာမီ တောင်းပန်နေတာ မဟုတ်လား
‘မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ တောင်းပန်နေတာက သေ

သွားတဲ့ မာမီချစ်ခင်ပွန်း သမီးဒယ်ဒီကိုပါကွယ်’

‘ပြီးရော’

ဟူး တော်ပါသေးရဲ့။ သမီးချယ်က ကျေနပ်သွားသည်
ဟုတ်တယ် မာမီတောင်းပန်သင့်တယ်။ မာမီသစ္စာခွဲတာ ဒယ်ဒီ
တောင်းပန်ရမယ်တဲ့ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးစိတ်တွေ မွန်းကျပ်သွား
သည်။

အခန်း(၈)

ဦးမိုးဝသုန်ကလည်း သားမိုးရေတံခွန် ဘယ်လောက်ပဲ
အားဆီးနေပါစေ။ ပန်းရောင်သွေးကို နှစ်သက်နေသည်။ နောက်
ဆုတ်နိုင်ပေ။ ရအောင်ယူမယ်။ သား ဒီကောင် ကိုယ်ချင်းမစာ
အား။ ဒီအသက်အရွယ်အထိ လူလွတ်ဘဝနဲ့ နေထိုင်ခဲ့တာကျေနပ်
သင့်သည်။ ပန်းရောင်သွေးနှင့်ဆုံမိသွားမှ မိမိစိတ်တွေ နုပျိုပြီး
အချစ်တွေပေါက်ဖွားရှင်သန်နေတာပါ။ သူငယ်ချင်း စိုးသော်ရဲ့
အနီး နွယ်ကတစ်ဆင့် ပန်းရောင်သွေးကို ဆက်သွယ်ဖို့ စဉ်းစားထား
သည်။

‘ဒယ်ဒီ ဘယ်လဲ’

‘မင်း ဒယ်ဒီကို လိုက်ပြီးချုပ်ချယ်နေမှာလား တံခွန်၊
ဒယ်ဒီအသက်အရွယ်ရလာပြီကွ။ ပျော်သလို နေပါရစေ’

ဒယ်ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် ရှိုင်းထားတာ
အင်အပြင်ပဲ။ မိုးရေတံခွန်ကလည်း ဒယ်ဒီ နောက်မိန်းမယူတာကို

လုံးဝလက်မခံနိုင်ပေ။ ဒယ်ဒီကတော့ တားဆီးလို့ရမှာမဟုတ်ဘဲ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးဘက်ကိုပဲ တားဆီးရမည်။ ပန်းနုချယ် အမေကိုပဲ မင်းတားထား။ မိထွေးဆိုတာကို လက်မခံဘူး။ ဒယ်ဒီက လူငယ်တစ်ယောက်လို တက်ကြွနေသည်။

“ဒယ်ဒီကို ခွင့်လွှတ်မပေးနိုင်ဘူးလား၊ သား ပန်းရောင်သွေးက ကျက်သရေရှိတဲ့ မိန်းမပါကွာ၊ ငွေကြေးရော ဝတ်စုံရော ပြည့်စုံနေတဲ့ တော်ဝင်မိန်းမလေ”

“တော်ပါတော့ ဒယ်ဒီ”

“မင်းကို ဒယ်ဒီ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်တာပဲ။ ပန်းရောင်သွေးကို ဒယ်ဒီ လက်ထပ်မယ်”

ဦးမိုးဝသုန် ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ပြောလိုက်မိသည်။ ပန်းရောင်သွေးကိုတော့ မိမိ မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါဘူး။ ဘယ်အခြေအနေမျိုးပဲရှိရှိ ပန်းရောင်သွေးကိုတော့ လက်ထပ်ရမည်ဖြစ်သည်။

“ဒယ်ဒီ လက်ထပ်သင့်နေပါပြီ၊ သားကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့တာပဲ သားရှေ့ရေးအတွက်လည်း စိတ်အေးရပြီပဲ သားရယ်”

သား မိုးရေတံခွန် မလှုပ်နိုင်အောင် ဦးမိုးဝသုန် ပြောလိုက်သည်။ ပန်းရောင်သွေးကို လက်ထပ်မယ်။ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ ဒီအရွယ်ရောက်မှတော့ အချစ်သစ်ရှာတာ မိမိမှာ အပြစ်မရှိပေ။ သား မိုးရေတံခွန်ရဲ့ မာမိုကိုလည်း မိမိ သစ္စာမဲ့တာမဟုတ်

သယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးဖိုဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သားအတွက် အသစ်မရှာဘဲ။ အခုတောင် ဖူးစာရှင်ဖြစ်နေလို့လား မသိဘူး။ ပန်းရောင်သွေးကို ချစ်နေမိသည်။

“ဒယ်ဒီကို မင်း မတားနဲ့တော့၊ ပန်းရောင်သွေးကို ဘယ်အခြေအနေနှင့်အယှက် အဟန့်အတားတွေပဲရှိရှိ ဒယ်ဒီ လက်ထပ်ယူမယ်၊ မိသားစုပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အဆုံးသတ်နိုင်အောင် မင်း လက်ခံလိုက်ပါ သားရယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး ဒယ်ဒီ”

“ဒယ်ဒီ ပြောထားပြီးပြီနော်၊ ပန်းရောင်သွေးနဲ့ လက်ထပ်မှာပဲ၊ ဒယ်ဒီ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ”

ဒယ်ဒီ ထွက်သွားသည်။ မိုးရေတံခွန်ကတော့ ဒယ်ဒီနှင့် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးတို့ လက်မထပ်ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုတားဆီးရဦးမလဲ မသိ။ ဒီနေ့ ဒယ်ဒီနှင့် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးတို့ တစ်နေရာရာမှာ ချိန်းတွေ့နိုင်သည်။ လူကြီးဆိုတော့ ဘယ်နေရာဖြစ်နိုင်မလဲ။ ဘုရားလား၊ Royal Rose မှာလည်း ချိန်းတွေ့နိုင်တာပဲ။ ဒယ်ဒီ ဘယ်လိုပဲဆုံးဖြတ်ပါစေ။ သူကတော့ တားဆီးရမည်ဖြစ်သည်။

ပန်းနုချယ်ကလည်း မာမိုအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ပန်းပြောပြီး တစ်နေရာရာကို ထွက်သွားဖို့ ပြင်ဆင်နေပုံပင်။ ချယ် မာမိုအနားရောက်လာသည်။

‘မာမိ စောစောက ဘယ်သူနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာလဲ’
‘နွယ်လေ၊ သမီးအန်တီနွယ် နေမကောင်းဘူးတဲ့၊ အဲဒါ
မာမိ သွေးကြည့်မလို့’

‘မာမိလည်း ဈေးထွက်ရတာပဲ၊ အရမ်းပင်ပန်းတာပဲ
ဈေးပိတ်ရက်မှ သွားပါလား’

‘ရပါတယ်ကွယ်၊ မာမိက သွားလာလှုပ်ရှားနေမှ ကျွန်
မာရေးကောင်းတယ် သမီးချယ်ရဲ့၊ မပင်ပန်းပါဘူး’

သမီးချယ်က စပီစုမေးမြန်းနေတာတွေကို ဒေါ်ပန်းရောင်
သွေး ဘယ်လိုရှောင်တိမ်းရမှန်းပင် မသိ။ ကိုဝသုန်နှင့် တွေ့
နွယ်တို့အိမ်မှာ ချိန်းထားသည်။ စောစောက နွယ်ကိုယ်တိုင် ဖုန်း
ဆက်ချိန်းတာပါ။ ကိုဝသုန်နှင့် သွေးတို့ ပတ်သက်မှုကို နွယ်က
တစ်ဆင့်ဆိုတာ သမီးချယ် မသိသေးပေ။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး
ကလည်း ကိုဝသုန်နှင့် တွေ့ချင်သည်။ မတွေ့ရ မနေနိုင်အောင်
ဖြစ်နေပြီ။ သမီး ဘယ်လောက်ပဲလက်မခံနိုင်ဘဲ တားဆီးနေ
စေ။ မိမိကတော့ ကိုဝသုန်အချစ်တွေကို လက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား
သည်။

‘မာမိ အခုတလော အပြင်ထွက်ရင် တည်ငြိမ်တဲ့
အရောင်တွေပဲ ရွေးချယ်ဝတ်တတ်တယ်နော်’

‘ချယ် မာမိကို အဲဒီလောက်အထိ မျက်စိဒေါက်ထောင်
မကြည့်ပါနဲ့၊ မာမိ ဒီအသက်အရွယ်အထိ သမီးလေးကို ကျွေးမွေး

သင့်ရှောက်လာခဲ့တာ သမီးရှေ့ရေးအတွက်လည်း စိတ်အေးရပြီ
သေ’

‘ချယ်ကတော့ မာမိ နောက်ထပ်အိမ်ထောင်ပြုတာ လုံးဝ
သဘောမတူနိုင်ဘူးနော်၊ ကန့်ကွက်မှာပဲ၊ နောင်ယှက်မှာပဲ၊ သမီး
ချိန်းကလေးနဲ့ ပထွေးနဲ့ သင့်တော်ပါ့မလား မာမိ’

‘သမီးချယ် ချစ်သူရှာလေ၊ လက်ထပ်လိုက်၊ မာမိက
အမွေတွေအများကြီးပေးမှာ၊ သမီးရှေ့ရေးအတွက် ပူစရာမှ မရှိ
ဘူး’

‘မာမိနော်’
‘မာမိနဲ့လုံးသားကိစ္စတွေကို သမီး ဝင်မထွက်ဖက်နဲ့တော့၊
မာမိ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ မာမိမှာ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်တော့ ရှိရမယ်လေ၊
မဟုတ်ဘူးလား’

‘မာမိ’
‘မာမိ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကိုဝသုန်အပေါ် မာမိ
စိတ်တွေယိမ်းယိုင်တိမ်းညွတ်နေတာ ဝန်ခံတယ်၊ သွားပြီနော်
ချယ်’

ချယ် ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ထွက်သွားတာကို
ဒေါသတွေပေါက်ကွဲလွင့်ထွက်ပြီး မခြေကလေးဆောင့်ကာ ကျန်ရစ်
ခဲ့သည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ တားဆီးလို့မရနိုင်တော့ပါလား။ ချယ်က
ပထွေးဆို အရမ်းမုန်းတာ။ ဖအေကိုချစ်တဲ့သမီးမို့ မာမိအနားမှာ

သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက် အစားထိုးဝင်ရောက်မှာအကြောင်း ဆုံးပင်။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မရဘူး။ တားနိုင်သလောက်တော့ တားရမှာပဲ။ မာမီ ဘယ်သွားနိုင်လဲ။ အန်တီနွယ် မနေအကောင်းကြီးပါ။ နေမကောင်းဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မာမီ ဦးမိုးဝသုန်တို့ အန်တီနွယ်အိမ်မှာများ ချိန်းတွေ့နေကြမလာဘဲ အန်တီနွယ်က မာမီအချစ်ဆုံး ငယ်သူငယ်ချင်းပါ။ မာမီအတွက် အကူအညီပေးနိုင်သည်။

‘အန်တီနွယ်အိမ် လိုက်သွားမယ်၊ ဒီအတိုင်းတော့ ထွက်ပေးထားနိုင်ဘူး၊ ချယ်ကတော့ တားဆီးနိုင်သလောက် တားဆီးမှာပဲ’

ချယ် စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကားနှင့် အန်တီနွယ်အိမ်မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးမိုးဝသုန်ရှိနေလို့ကတော့လား။ ဒေါသထွက်လိုက်တာ။ ဒီလူကြီး မာမီကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီး လယ်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ။ ဗိုလ်ချုပ်ချေးမှာ အရှက်ခွဲထားတာ မမှန်သေးဘူး။ အဲကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး အန်တီနွယ်အိမ် ရောက်လာသည်။

‘တီ... တီ’

‘တီ’

‘ဟင်... သွေးရေ... မင်းသမီးကား ခြံမှာ ရောက်မတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

ခြံဝမှ ကားဟွန်းသံကြောင့် CCTV ကနေ ဒေါ်နွယ်ကြည့်လိုက်တော့ သွေးရဲ့သမီး ပန်းနုချယ်ရဲ့ကား ဖြစ်နေသည်။

‘အောင်မလေး လုပ်ပါဦး၊ သမီးချယ် လာချောင်းတာ ဖြစ်မယ်၊ ကိုဝသုန်... ရှင် ခဏလောက် ရှောင်နေပေးပါ၊ သမီးချယ် တွေ့သွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ပုန်းနေပေးပါနော်’

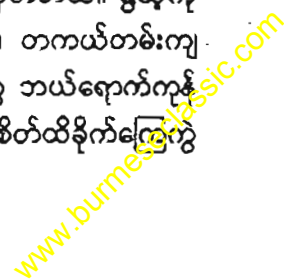
‘သွေး သတ္တိမရှိဘူးလား၊ ရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်မယ်ကွာ’
‘မဖြစ်သေးလို့ပါ၊ ခဏလေးရှောင်ပေးပါနော်၊ မတွေ့ရင် ပြန်သွားမှာပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုဝသုန်ရယ်’

ပန်းနုချယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ဦးမိုးဝသုန် တော်တော်လေး အမြင်ကတ်လာပြီး မုန်းတီးမိသည်။ ဂြိုဟ်ဆိုးမလေးနည်းအမျိုးမျိုးနှင့် မိမိအား ဒုက္ခပေးနေသည်။ ငါ မင်းပထွေးနေရာ ရောက်ရင် သေပြီသာမှတ်။ ပန်းရောင်သွေးက တောင်းတောင်း ဖန်ပန်နှင့် ပြောနေသဖြင့် နွယ်ဝင်ခိုင်းသည့် ပစ္စည်းဟောင်းတွေ ထားသောစတိုခန်းထဲ ဝင်လိုက်ရသည်။

‘ကိုယ် သွေးကို ချစ်လို့နော်’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ဝင်ပါတော့’

ကိုဝသုန် ဝင်သွားလို့ စိတ်အေးရပြီမှတ်တယ်။ နွယ်ကို လည်း နေမကောင်းဘူးလို့ ပြောတားတာပဲ။ တကယ်တမ်းကျတော့လည်း အချစ်ရဲ့အင်အားတွေ သတ္တိတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိတော့။ သမီး အထင်လွဲသွားမှာ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲ

သွားမှာကို ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး မလိုလားမိပေ။ မိခင်တစ်ယောက် ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် သမီးကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။

‘နွယ်... နင်လည်း အနွေးထည်ထူထူဝတ်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ အမြန်ဝင်ပါ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ သွေးရ’

‘နင်က နေမကောင်းတဲ့လူလေ၊ အနွေးထည်ဝတ်မှပေါ့။ အခန်းထဲဝင် အိပ်ယာပေါ်မှာ စောင်ခြုံအိပ်နေ’

‘အောင်မလေး ငါက အပူကြောက်တယ်ဟ၊ ဒီလောက် ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အနွေးထည်ဝတ် စောင်ခြုံနေနိုင်မလဲ၊ သေလိမ့်မယ်’

‘နေပါဟယ်၊ ခဏလေးပါ၊ သမီးချယ် ယုံကြည်တာနဲ့ ပြန်သွားမှာပါ၊ လုပ်ပါဟဲ့၊ သမီးချယ် ဝင်လာတော့မယ်’

‘Air Com တော့ ဖွင့်မယ်ဟာ’

‘မဖွင့်နဲ့၊ သမီး ယုံကြည်အောင် လုပ်ပါတယ်ဆိုမှဟာ၊ လုပ်စမ်းပါ၊ ခဏလေးပဲဟာ၊ နွယ် တောင်းပန်ပါတယ်ဟယ်၊ ဝတ်စမ်းပါ အနွေးထည်’

‘သေပြီ၊ နင်ကလည်း ရည်းစားလည်းထားချင်သေးတယ်၊ သမီးလည်းကြောက်နေသေးတယ်၊ တကယ်ပါပဲ’

‘သွေးကို သမီး အထင်သေးမှာ ကြောက်လို့ပါ၊ ရုတ်တရက်ကြီးလေဟယ်၊ လုပ်စမ်းပါ၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး’

‘သေချင်တာပဲ’

‘မသွယ်ရေ မီးဖိုခန်းထဲကနေ နနွင်းမှုန့်နည်းနည်းယူလာ နဲ့စမ်းပါ’

‘ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ သွေး’

‘နင့်ကို လိမ်းပေးမလို့၊ နေမကောင်းတဲ့လူနဲ့ ပိုတူအောင်လေ’

‘မလုပ်ဘူးဟာ၊ နနွင်းအနံ့ကြီး ငါ မုန်းတယ်၊ ဒီလောက်ဆို ရပါပြီ’

နွယ်ကို အနွေးထည်ထူထူ ဝတ်ပေးပြီး အိပ်ယာပေါ် လှဲအိပ်စေကာ စောင်ခြုံပေးထားလိုက်သည်။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးက နွယ်အနားမှာ ထိုင်နေလိုက်၏။ ခဏကြာတော့ သမီးချယ် ရောက်မှာကို မှင်သေသေနှင့် စောင့်နေသည်။

ချယ်ကလည်း အန်တီနွယ်ခြံထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်တော့ ဦးမိုးဝသုန် စီးနေကျကားကြီး ရပ်ထားတာ တွေ့လိုက်၍ မာမီနှင့် ချိန်းတွေ့နေကြတာ သေချာတယ်ဆိုပြီး ဒေါသတွေထွက်လာရသည်။ ပြဿနာရှာပြမယ်။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့လေ။ ချယ်ကို တံခါးလာဖွင့်ပေးသူက အိမ်နော်ကောင်မလေး မသွယ်ပင်။ မျက်နှာကျောက်တင်းလိုက်သည်။

‘မာမီရော ရှိလား’

‘ရှိပါတယ် မမလေး၊ အန်တီနွယ် နေမကောင်းလို့ပါ’

အန်တီသွေးလည်း ရှိပါတယ်။ အန်တီနဲ့အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားတိုင်း
'အေး'

အန်တီနဲ့တို့ တိုက်က ချယ် ငယ်စဉ်လေးကတည်းက မကြာခဏ အလည်ရောက်လာတတ်ပြီး တည်းခိုနေထိုင်နေတတ်ပါတယ်။ မာမီနှင့် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြ၍ မကြာခဏရောက်လာတတ်ပြီး စားအိမ်သောက်အိမ်ဖြစ်နေသည်။ အန်တီနဲ့အိပ်ခန်းထဲ မကောင်းဖြစ်နေတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ချယ် ခပ်တည်တည်ထိုင်ထိုင် အန်တီနဲ့အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။ မာမီလည်း ရှိနေသည်။

'သမီးချယ် ရောက်လာတာလား၊ ညည်း အန်တီနဲ့အိပ်ခန်းထဲ လေ ဒီမှာ ဖျားနေလို့ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ချမ်းနေတာ အနွေးထည်ရော စောင်ရော ခြံထားရတယ်လေ'

'ဟုတ်လား မာမီ'
'လာ'

ချယ်ကတော့ မယုံပေ။ အန်တီနဲ့အိပ်ခန်းထဲမှာ နေပြီး ချယ်ကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကြည့်နေသည်။ အန်တီနဲ့အိပ်ခန်းထဲ မကောင်းတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ဟိုလူကြီးကားက ခြံထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ရပ်ထားရတာလဲ။ သေချာတာက ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ ဦးမိုးဝသုန် ရှိနေနိုင်၏။ ဟိုလူကြီးနဲ့ မာမီ၊ အန်တီနဲ့အိပ်ခန်းထဲ မကောင်းတာကို အကြောင်းပြပြီး လာချိန်းတွေနေကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

'အန်တီနဲ့အိပ်ခန်းထဲ မကောင်းဘူးလား၊ ချယ် လာကြည့်တာပါ။ ဖျားတာလားဟင်'

'အင်း'

'ဟုတ်လား၊ အခုတလော တုတ်ကွေးတွေက အရမ်းကြမ်းထန်တာလေ၊ ဆေးခန်းရော ပြလား'

'အေးကွယ်၊ ပြပြီးပါပြီ၊ တုတ်ကွေးလေ၊ ကိုရီးယားတုတ်ကွေးတဲ့'

'ဟာ... အန်တီနဲ့အိပ်ခန်းထဲကလည်း ဂျပန်တုတ်ကွေးပါ'

'အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဂျပန်တုတ်ကွေး၊ အန်တီလည်း တုတ်ကွေးတွေက အမျိုးမျိုးဖြစ်နေတော့ ရောကုန်ပြီ'

'ဟင်... အန်တီနဲ့အိပ်ခန်းထဲ နဖူးမှာ ချွေးတွေရွဲနေတာပဲ၊ ရာသီဥတုက ပူတယ်နော်၊ အဖျားကျသွားပြီပဲ၊ စောင်တွေဖယ်လိုက်ပါ'

'ဟုတ်တယ်၊ စောင်တော့ ဖယ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်'

'မဖယ်နဲ့လေ နွယ်၊ ရှင်ပဲ စောစောက ချမ်းပြီးတုန်နေတာ၊ ကျုပ်တောင် လန့်သွားတယ်'

ပန်းရောင်သွေးကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ နွယ်က ဆာပူအိုက်ပြီး မီးပူဟပ်နေသလိုပဲ။ သေတော့မယ်။ ချွေးတွေထဲလည်း ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ အသီးသီး လှိမ့်ဆင်းကျကာ ချွေးပေါင်းအိမ်ထဲ ဝင်နေရသလို ဖြစ်နေသည်။ ပန်းနုချယ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မှာ မယုံသင်္ကာသလိုကြီး။ လူကြီးဖြစ်ပြီး ဟန်ဆောင်လိမ်ညာ
နေတာ မျက်နှာပူလာသည်။

‘သမီးချယ် ပြန်နှင့်လေ၊ မာမီ ခဏနေဦးမယ်၊ နွယ်
အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိလို့ သမီး အန်ကယ် စိုးသော် ပြန်လာ
တဲ့အထိ စောင့်ပေးရဦးမယ်’

‘ရပါတယ်၊ မာမီနဲ့အတူတူ စောင့်ပေးမယ်၊ အေးအေး
ဆေးဆေးမှ အတူတူပြန်ကြတာပေါ့’

‘ပြန်တော့ ချယ်၊ အန်တီနွယ်က သွေးကို ညအိပ်တောင်
ခေါ်ထားရမှာ၊ တစ်ခါတလေ အဖျားက အရမ်းကြီးလာတတ်
တယ်၊ ကိုစိုးက အရေးတကြီး ဧည့်ခံပွဲရှိလို့ ညဉ့်နက်မယ်လေ
သမီး ချယ် ပြန်နှင့်လိုက်ပါ’

ခွေးမလေး မပြန်ဘူး။ နွယ် ပူလွန်းလို့ အသက်ရှူတတ်
မဝတော့။ အတင်းပြန်လွှတ်တာပင် မပြန်ပေ။ အောင်မလေး
သေတော့မှာပဲ။ ပူလိုက်တာ။ သွေးကလည်း သူ့သမီးအား ဇွတ်
အတင်းပြန်ခိုင်းသည်။

‘ပြန်ပါချယ်၊ သမီး စာကျက်ရဦးမယ်လေ၊ မာမီထံ
စောင့်မနေနဲ့ ပြန်ပါ’

‘အင်းပါ၊ ချယ် ပြန်ပါ့မယ်၊ မာမီက ဇွတ်ကြီးပြန်ခိုင်း
နေတယ်၊ အခုပဲရောက်တာကို၊ အန်တီနွယ် ချယ် ဘာလုပ်လေ
ရမလဲ၊ နိပ်နယ်ပေးရမလား’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘ဟင့်အင်း... ရပါတယ်ကွယ်၊ သွေးကို ထားခဲ့ရင်ပဲ
ကျေးဇူးတင်ပါပြီ’

ချယုံစိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်မိ။ ဦးမိုးဝသုန်ရဲ့ ကားက
ဘာဖြစ်လို့ ရှိနေရတာလဲ။ တိုက်ကြီးထဲမှာ နေရာအနှံ့လိုက်ရှာ
ကြည့်ချင်သည်။ အန်တီနွယ် နေမကောင်းတာတော့ ထားလိုက်
ပါ။ အကြောင်းပြပြီး ဦးမိုးဝသုန်နဲ့ မာမီ ချိန်းတွေ့ကြတာ ဖြစ်
နိုင်သည်။ ဦးမိုးဝသုန်ရဲ့ ကားကို အရောင်ရော နံပါတ်ရော
တားအမျိုးအစားရော ချယ် သေသေချာချာ မှတ်ထားခဲ့၏။
အောက်ထပ်မှာပင်ရှာဖို့ ချယ် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

‘ချယ် ပြန်တော့မယ်နော် အန်တီ’

‘အေး... အေး’

မယ်မင်းကြီးမ မြန်မြန်ပြန်ပါတော့ ပူလို့သေတော့မယ်။
သန်းနုချယ် အခန်းထဲက ထွက်သွားမှ စိတ်သက်သာရာ ရသွား
သည်။

‘နွယ် စောင်တော့ ခဏလှုပ်ထားလိုက်၊ အနွေးထည်
တော့ မချွတ်နဲ့ဦးနော်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သမီးချယ်က လည်တယ်၊ မယုံသင်္ကာဖြစ်ပြီး အခန်းထဲ
ပြန်ဝင်လာနိုင်တယ်၊ နေဦး သွေးကားပေါ်အထိ သေသေချာချာ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

လိုက်ပို့ပေးလိုက်ဦးမယ်နော်၊ သမီးကားထွက်သွားသံ မကြား
မချင်း အနွေးထည်ကို မချွတ်နဲ့ဦး'

'သေပြီ'

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး မှာစရာရှိတာတွေ မှာပြီး သမီးချယ်
နောက် ပြေးလိုက်ခဲ့ရသည်။ ဒီကောင်မလေးက ယုံရတာ မဟုတ်
ဘူး။ ပြန်လှည့်ကြည့်ချင် ကြည့်မှာ။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး အောက်
ထပ်ရောက်တော့ သမီးချယ်က ထွက်မသွားသေးဘဲ ရပ်ငြိ
ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ပတ်ကြည့်နေသည်။

အခန်း(၉)

'သမီးချယ် ဘာတွေကြည့်နေတာလဲ၊ ပြန်တော့လေ'
'မာမီ မှန်မှန်ပြော၊ ဦးမိုးဝသုန်နဲ့ ချိန်းတွေ့နေတာ မဟုတ်

'မဟုတ်ပါဘူး ချယ်ရယ်၊ နွယ် နေမကောင်းဖြစ်နေတာ
သမီးအမြင်ပဲ'

'ဟိုကားက ဘယ်သူ့ကားလဲ မာမီ'

သမီးချယ်က ကိုဝသုန်ရဲ့ ကားကို လက်ညှိုးထိုးပြနေ
တာ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ရင်တွေဒိန်းခနဲ မြည်ဟီးသွားပြီး လှုပ်
ရှားထူပူသွားတဲ့ စိတ်တွေ မျက်နှာပေါ် ထင်ဟပ်မလာခင် အသိ
နှင့် ပြန်ချုပ်ထိန်းပြစ်ရသည်။

'အဲဒီကားက အစောကြီးကတည်းက ရှိနေတာပဲ ချယ်၊
ဘယ်သူ့ကားလဲ မာမီတောင် မသိပါလား'

ဦးမိုးဝသုန်ကားပဲ

ဟင်

မာမိမှင်သေသေနဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေစမ်းဘဲနဲ့ ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ ဦးမိုးဝသုန် ရှိကိုရှိရမယ်၊ ချယ် မသင်္ကာဘူး ရှာရမယ်

ချယ် ပြန်ပါကွယ်၊ နွယ်ကလည်း နေကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြန်ပါ

ဦးမိုးဝသုန်ရဲ့ ကားကြီးက ဒီမှာ ဘာဖြစ်လို့ ရှိနေတာလဲ၊ မာမိ ဖြေလေ

မာမိ ဘယ်သိမလဲ၊ နွယ်က ပြောတော့ ကိုစိုးသော် သူငယ်ချင်းက ကားထားပြီး နှစ်ယောက်အတူတူ သွားကြတာကို ကိုစိုးသော် သူငယ်ချင်း ဖြစ်နိုင်တယ်

မာမိ ပြန်လိုက်ခဲ့တော့

ချယ်ရယ် နွယ်ကို အားနာစရာကောင်းပါတယ်၊ မာမိ ယုံပါ၊ ပြန်တော့

ခဏနေဦး၊ လိုလိုမယ်မယ်တော့ ရှာကြည့်ရဦးမလေ

ချယ်ကတော့ စိတ်ထဲကနေ ဦးမိုးဝသုန် တစ်နေရာမှာ ရှိနေသည်ဟု ထင်နေသည်။ အမိဖမ်းရမယ်။ ဦးမိုးဝသုန်

ကားကြီးရပ်နေကတည်းက မသင်္ကာစရာပင်။ ချယ် စားသောက် ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။ မတွေ့ပေ။ မသွယ်ကတော့ အန်ကယ်စိုး သူငယ်ချင်းကားပါတဲ့။ ကလပ်ကို သွားတာ။ မိုးလင်းခါနီးမှ ပြန်လာမှာတဲ့။ ချယ် စိတ်ကမရတော့။ တစ်နေရာရာမှာ ဦးမိုးဝသုန်ရှိနေမှာပဲဟု အငွေ့အသက်တွေ ရနေသည်။

ချယ် မာမိပြန်လိုက်ခဲ့တော့မယ်၊ သမီး ဒီလိုလုပ်နေရင် နွယ်ကို အားနာစရာကောင်းနေပြီ

မလိုက်ပါနဲ့ မာမိရယ်၊ နေခဲ့ပါ၊ ချယ် စိတ်မသန့်လို့ ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာကြည့်ရုံလေးပါ

ဦးမိုးဝသုန်ကလည်း အမှိုက်တွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးညစ်ပတ် နံ့စော်နေတဲ့ စတိုခန်းထဲမှာ သေဖြစ်ချင်လောက်အောင်ပင် စိတ်ညစ်ပြီး သန့်သန့်ပြန်ပြန် မွှေးမွှေးကြိုင်ကြိုင်နေတဲ့ မိမိအတွက် ဝိုက်အန်ချင်စိတ်တွေက အူထဲအသည်းထဲကနေ လိပ်လိပ်တက်လာသည်။ ဂြိုဟ်မလေး။ မပြန်သေးဘူးလား။ ကားမောင်းထွက်သွားသလည်း မကြားရ။ ဘာတွေရစ်နေတာလဲ။ အနံ့အသက်ဆိုးတွေ ကြောင့် မိမိနှာခေါင်းဝကို လက်တွေနှင့် ဖိပိတ်ထားရသည်။

ကွီး... ကွီး

ကွီး

ကြွက်တွေ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပစ္စည်းအစုတ်အဟောင်း

တွေ ထားတဲ့နေရာ။ စိုးသော် ဒီကောင်က ပစ္စည်းဆို နှမော့
နှစ်ပေါင်းများစွာ သိမ်းထားတတ်သည်။ သေရောပဲ။ ကြွက်
မိမိ အရွံဆုံးပဲ။ အန်ချင်လိုက်တာ။ ပျို့ပျို့တက်လာ၏။ စိတ်
ထိန်းပြီး အသံမထွက်စေရန်လည်း ပါးစပ်ကို လက်တွေနှင့်အတူ
ဖိပိတ်ထားရသည်။

‘သမီး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ပြန်လို့ပြောနေတယ်
လေ၊ ကဲ... သမီး ဒီလောက်မသင်္ကာဖြစ်နေရင်လည်း ဧ
ပြန်လိုက်ခဲ့မယ်၊ လာ... နှယ့်ကို သွားနှုတ်ဆက်မယ်လေ’

ကိုဝသုန် ပုန်းနေတဲ့ စတိုခန်းနားရောက်လာ၍ ဒေါ်အ
ရောင်သွေး အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကာ သမီးချယ်အား အမြန်ပြ
ဖို့ ပြောရသည်။ ကိုဝသုန်ကို အားနာလိုက်တာ။ ဘယ်လောက်
တောင်များ စိတ်ဒုက္ခတွေ ရောက်နေရမလဲ။ ပစ္စည်းအဟောင်း
ထားတဲ့ အခန်းထဲ မိမိကိုချစ်၍ ဝင်ပုန်းနေရရှာ၏။ သနားသည့်

‘မာမီ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ တော်တော်လေး အိုဗာ
ဖြစ်နေတယ်၊ ဘာလို့ လန့်နေတာလဲ၊ ချယ် စိတ်တိုင်းကျရှာပြီး
ပြန်မှာပါ၊ အေးအေးဆေးဆေး ညအိပ်နေခဲ့ပါ၊ ဒီအခန်းက
အခန်းလဲ မာမီ’

‘ချယ်ရယ် စပ်စပ်စုစု သူများတိုက်ထဲမှာ မွေနှော
နေတာ မကောင်းဘူးနော်၊ လာ ပြန်မယ်’

‘ခဏလေးပါ’

မိမိ ပုန်းနေတဲ့ အခန်းရှေ့မှာရပ်ပြီး ပြောနေကြ၍ ဦးမိုး
တသန် အသက်ပင် ရဲရဲမရှူရဲဘဲ ဖြစ်နေသည်။ အရေးထဲ အန်ချင်
လာ၏။ လည်ချောင်းဝမှာ ဆို့တက်လာ၍ အတင်းပြန်မျိုချရပြီ။
အသံမထွက်စေရန် ပါးစပ်ကိုပိတ် နှာခေါင်းကိုလည်း ညှစ်ထား
ရသည်။

‘ဝေါ့’

‘ဝေါ့’

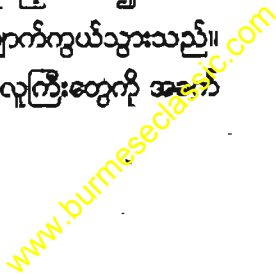
သေတော့မယ်။ အနေရခက်လွန်းလို့ ခွေးကောင်မလေး
ပန်းနုချယ် တော်တော်လေး အကျင့်ယုတ်ပါလား။ မင်းအမေကို
တော့ ငါ အရယူပြမယ်။ မင်းတော့ နာပြီသာမှတ်။ ပန်းနုချယ်
ကို အမှုန်ကြိတ်စက်ထဲ ထည့်ပစ်ချင်နေသည်။

‘ကျွီ... ကျွီ’

‘ကျွီ’

‘အောင်မလေး’

အသံထွက်တော့မလို့ ကြွက်က မိမိခေါင်းပေါ် ဖုတ်ခနဲ
ပြုတ်ကျလာသဖြင့် ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းကို ညှစ်ထား၍ အောင်
မလေးဆိုတဲ့အသံက လည်ချောင်းဝမှာပဲ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။
ပန်းနုချယ် မင်းတော့လား စိတ်ပုတ်မလေး။ လူကြီးတွေကို အောင်

တွေ့အောင် လုပ်တာ ကောင်းလား။ ဦးမိုးဝသုန် အနေရခက်လွန် သဖြင့် ပန်းနုချယ်ကိုပဲ ဒေါသတွေထွက်နေသည်။ မင်းအမေ ငါ ချစ်နေလို့ပေါ့ကွာ။ သား မိုးရေတံခွန်ရဲ့အမေကို မိမိလက်ထဲ ဖို့ ကြီးစားစဉ်က ပန်းခင်းလမ်းလို ချောမွေ့ပြီး ပျော်စရာကောင်း ခဲ့၏။

အခုတော့ အရှက်ခွဲခံရ။ ရှောင်ရတိမ်းရ။ ပုန်းရနှင့် ဒေါသတွေက ပေါက်ကွဲချင်သည်။

‘ချယ်ရယ်... အဲဒီလိုတွေ လုပ်နေရင် နွယ်ကို အာစာ စရာကောင်းနေပြီ၊ မာမီ ပြန်လိုက်ခဲ့မယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ’

မာမီ ပြန်လိုက်လာလို့မဖြစ်ဘူး။ ဦးမိုးဝသုန်နဲ့ လက် လက်ကြပ်ဖမ်းပစ်ရမယ်။ တစ်တိုက်လုံးအနံ့ လိုက်ရှာပေး မတွေ့။ အန်ကယ်စိုးနဲ့ တကယ်ပဲ လိုက်သွားလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်လာမှာ သေချာတယ်။ မာမီကို ထားခဲ့ပြီး ထောင်ချောက်ဆီ ဖို့ စိတ်ကူးရလာသည်။

‘ကောင်းပါပြီ မာမီရယ်၊ ချယ် ပြန်ပါတော့မယ်၊ သူ က မာမီကိုချစ်လွန်းလို့ပါနော်၊ ပထွေးဆိုတာကြီးကိုတော့ အမှန် မုန်းပါတယ်’

ဦးမိုးဝသုန် အခန်းထဲကနေ ပြေးထွက်ပြီး ပန်းနုချယ် ကို နှုတ်ခွာရင်းအုပ်ပြစ်ချင်သည်။ ပထွေးကို မုန်းတယ်တဲ့။ မင်း... ခေ

တော့လား ပန်းနုချယ် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး ဒေါသတွေကို ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

‘ဦးမိုးဝသုန်က ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ လူပျိုတစ်ယောက်လို ရှိုးစမိုးထုတ်ပြီး မာမီကို ပိုးနေတာ အရှက်ကို မရှိဘူး’

‘ချယ် သမီး ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ရိုင်းရိုင်းစိုင်း စိုင်း၊ ကိုဝသုန် ကြားသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ဘာကြားစရာရှိလို့လဲ၊ မာမီက ကိုယ့်သမီးပြောတာ တွေ မျက်နှာလိုမျက်နှာရ သွားပြောမလို့လား’

‘ဟင်’

‘မာမီ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အခုတောင်ဒီလောက်ကြောက် နေပြီလား၊ အောင်မလေး မလွယ်ဘူး၊ လက်ထပ်လိုက်ပြီးရင် တော့ ချယ်တောင် ပထွေးလက်စာ မိတော့မယ်’

‘ချယ် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ညည်းတော့ လေ၊ ကိုဝသုန်က လူကြီးလူကောင်းဟဲ့၊ ညည်းအချိုးကတော့ မလွယ်ပါဘူး၊ လာ... လာ... ပြန်တော့၊ နွယ်လည်း နေ မကောင်းဘူး’

‘ပြန်ပါ့မယ်၊ နေဦး အန်တီနွယ်ကို ထပ်နှုတ်ဆက်လိုက် ဦးမယ်’

‘တော်ပြီလေ၊ သမီး စောစောက နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီးပြီပဲ’

‘ထပ်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမလို့လေ’

သမီးချယ် အပေါ်ထပ်ကို ပြန်တက်သွားသဖြင့် ဒေါ်အောင်ဆွေးလည်း ပြေးတက်လိုက်သွားကာ နှယ်အိပ်ခန်းရှေ့ကပိတ်ကာရပ်ပြစ်ရသည်။

‘နှယ်ရေ သမီးက ထပ်ပြန်လာပြီး နှုတ်ဆက်မလို့လေ’

‘မာမိကလည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အန်တီနွယ်အခန်းထဲဝင်တာပဲ၊ တံခါးလည်း ဖွင့်ထားတာကို၊ ဘာဖြစ်လို့ ရှေ့ကပိတ်ကာနေတာလဲ’

‘မဟုတ်ဘူးလေ သမီးရဲ့၊ နှယ်က သူ့အခန်းထဲဝင်နေအသံပေးမှ ကြိုက်တာလေ၊ သမီး မသိဘူး မဟုတ်လား’

ဒေါ်နှယ်နှယ်လည်း အပြင်မှ ပန်းနုချယ်အသံပြန်ကြားရသဖြင့် စောစောကအိုက်လွန်းလို့ ချွတ်ထားတဲ့ အနွေးထည်ကို ကပျာကယာ ပြန်ကောက်ဝတ်ရသည်။ စောင်ကိုလည်း ပြန်ပြန်ကာ အိပ်ယာပေါ် လှဲအိပ်ပစ်လိုက်ရ၏။ ခွေးမလေး မပြန်သေးဘူး။ မိမိတို့အား မသင်္ကာ၍ ရစ်နေတာပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

‘အန်တီနွယ်ရေ ဝင်လာပြီနော်’

နှယ် အိပ်ယာပေါ်မှာ စောင်ခြုံပြီး လှဲနေတာတွေ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး စိတ်အေးသွားသည်။

‘ချယ် မပြန်သေးဘူးလား’

‘စောစောက မာမိနဲ့ စကားကောင်းသွားလို့ မပြန်ဖြစ်သေးတာလေ အန်တီနွယ်၊ ထပ်ပြီးပြန်နှုတ်ဆက်တာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပြန်ပြီ’

‘အေး... အေး’

ပန်းနုချယ် ပြန်ဆင်းသွားပြီး ကားမောင်းထွက်သွားသကြားမှ နှစ်ယောက်သား သက်ပြင်းမောကြီးတွေကိုယ်စီ မှုတ်ထုတ်ပြစ်လိုက်ရသည်။ နှယ်က ဝတ်ထားတဲ့ အနွေးထည်ကို ချွတ်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ပေါက်လိုက်၏။ စောင်ကိုလည်းဖယ်သည်။ ပြီးတော့ Air Com ကို ပြေးဖွင့်လိုက်၏။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကတော့ နှယ်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်သည်။

‘ဘာရယ်နေတာလဲဟဲ့၊ ဒီမှာ ပူအိုက်လို့ သေတော့မယ်၊ အရှင်လတ်လတ် ရေခွေးအိုးထဲ ပြုတ်ကျနေသလိုပဲ၊ သွေးကတော့လေ’

‘ကျေးဇူးပါပဲ နှယ်ရာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးကိုတော့ အရမ်းအားနာတယ်၊ သနားလည်း သနားတယ်လေ၊ အမေကို အရမ်းချစ်လို့ပါ၊ သွေးလည်း အမှားအမှန် မသိတော့ဘူး၊ ကိုဝသုန်နဲ့တွေ့မှ သူငယ်ပြန်နေပြီလားပဲ၊ သူ့ကိုချစ်မိသွားတယ်’

‘ဒါအရေးမကြီးပါဘူး ကိုဝသုန်ရော၊ ပစ္စည်းအပျောင်း’

တွေထားတဲ့ အခန်းထဲမှာဆိုတော့ အနံ့အသက်တွေနဲ့ ဒုက္ခအရမ်း ရောက်နေမှာပဲ’

‘ဟယ်... ဟုတ်သားပဲ၊ သွေး သွားသတိပေးရဦးမှာပဲ နွယ်ပြောမှ ကိုဝသုန်ကို သတိရပြီး အောက်ထပ်ပြန်ဆင် လာကာ ကိုဝသုန်ရှိနေတဲ့ စတီခန်းဆီ အပြေးအလွှားသွားရသည်။
‘ကိုဝသုန်... ထွက်ခဲ့တော့လေ၊ သမီး ပြန်သွားပါပြီ’
‘ကျွါ’

တံခါးဖွင့်သံကြားပြီး ကိုဝသုန်ထွက်မလာသဖြင့် ဒေါ်ပန်း ရောင်သွေးအထဲဝင်လိုက်သည်။

‘အား’

‘အို’

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အား ကိုဝသုန်ရဲ့ လက် တွေနှင့် ရစ်ပတ်နှောင် ပွေဖက်လိုက်သဖြင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရသည်။

‘ကိုဝသုန်ရယ် လန့်လိုက်တာ ရှင် ဖယ်ပါ’

‘မဖယ်ဘူးကွာ၊ ဒီအထဲမှာ ကိုယ်ဘယ်လောက်အထိ ဒုက္ခခံခဲ့ရလဲ၊ အတိုးနဲ့ ချစ်ပစ်ရမယ်’

‘အောင်မလေး ကလေးကလား ဖယ်ပါ၊ အပြင်ထွက် အောင်၊ ဒီအခန်းကြီးက အနံ့အသက်လည်း မကောင်းဘူး၊ လွှတ်

ပါ အို’

ဦးမိုးဝသုန်ကတော့ ပန်းနုချယ်ကို ဒေါသဖြစ်ရပေမယ့် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကိုတော့ ချစ်သည်။ ကလေးကလားပဲပြော ပြော အချစ်က နုပျိုလာ၏။ သွေးရဲ့ မျက်နှာအနံ့ နမ်းပစ်လိုက် သည်။

‘ကိုဝသုန်... ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ထွက်ရအောင်၊ နွယ် တို့ သိသွားရင် မကောင်းပါဘူး၊ ရှက်စရာကြီး ဖယ်ပါရှင်’

‘သွေးကိုတော့ ကိုယ် အရမ်းချစ်တယ်၊ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲတားတား လုံးဝမခွဲကြစမ်းနော် သွေး၊ လက်ထပ်မယ်၊ အတူတူနေမယ်’

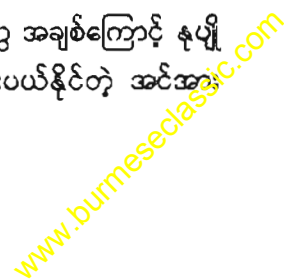
‘အင်းပါ၊ သွေးလည်း ကိုဝသုန်ဆန္ဒနဲ့ ထပ်တူပါပဲ၊ လွှတ်တော့နော်၊ ထွက်ရအောင်ပါ’

‘အခုမှပဲ ဒီအခန်းလေးက နိဗ္ဗာန်ဘုံလေးဖြစ်နေပြီ၊ အပြင်မှာဆို ဒီလိုအခွင့်အရေး မရှိဘူးလေ၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာတွေနဲ့ နေရတာ၊ ခဏလေးပါ သွေးရယ်’

‘ဒုက္ခပါပဲ၊ အို... ရှင်... ရှင်’

‘သွေးကို ချစ်တယ်’

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး နှလုံးသားတွေ အချစ်ကြောင့် နုပျို နွေးထွေးလာရပြီး ကိုဝသုန် ပြုသမျှ ငြင်းပယ်နိုင်တဲ့ အင်အား

တွေ ကင်းမဲ့သွားကာ လိုက်လျောပြီးသားဖြစ်သွားရသည်။ အနံ့
အသက်တွေရော ကြွက်တွေရော အရာရာမေ့မော့ကာ ဣန္ဒြေ
သိက္ခာတွေလည်း တစ်စစီ ကျိုးပျက်လွင့်စင်သွားရ၏။ နွယ်
ရောက်လာပြီး သတိပေးမှသာ နှစ်ယောက်သား စတိုခန်းထဲက
နေ အပြင်ကို ပြန်ထွက်လာကြတော့ နွယ်က မျက်စောင်းထိုးပြီး
ပြောသည်။

‘လွန်တယ်’

အခန်း(၁၀)

မာမိကို မသင်္ကာပါဘူး။ မျက်နှာအမူအယာတွေက တစ်
တစ်ခု ဖုံးကွယ်လျှို့ဝှက်ထားသလို ပျက်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
မာမိမျက်နှာက သွေးဆုတ်ဖြူရောင်နေတတ်၏။ ချယ် မယုံပေ။
ဝသုန်နှင့် မာမိ ချိန်းတွေ့ကြမှာတော့ သေချာတယ်။ မာမိ ဒီ
ဘက်အထိ အမူအယာပျက်နေတာ အန်တီနွယ်ကလည်း မာမိ
သံသယချင်းပဲ။ ဦးမိုးဝသုန် တွေ့ရအောင် အန်တီနွယ်တို့
ဆင်မယားက အောင်သွယ်တော်လှုပ်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။
အဲဒီ မသင်္ကာတတ်လို့ ပြန်လှည့်လာတာပါ။ စိတ်ထဲမှာ မကျေ
မနပ်ဖြစ်ရသည်။

‘မာမိ အရမ်းရက်စက်တာပဲ သမီးကိုတောင် မထောက်
ထား ပထွေးလက်ထဲ ထိုးအပ်တော့မလို့လား’

မာမိက အရမ်းကို ရိုးသားဖြူစင်ပြီး ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီး
တော့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ဒယ်ဒီ သေဆုံးသွားတာ နှစ်တွေ

ကြာခဲ့တာတောင် မာမိ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ နီးနီးစပ်စပ် ခင်မိ
ရင်းနီးစွာ မနေထိုင်ခဲ့။ ဒီ ဦးမိုးဝသုန်ဆိုတဲ့ လူကြီးနဲ့ကျမှ မာမိ
အရှက်သိက္ခာတွေ ကင်းမဲ့သွားရတာပါ။ ဘယ်လိုစည်းရုံးသိမ်း
သွင်းလိုက်လဲ မသိဘူး။ ကားမောင်းရင်း ပန်းနုချယ် ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲရလွန်း၍ မျက်ရည်တွေပင် ဝဲလာသည်။

‘ပထွေးဆိုတာကို ချယ် လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး။ အ
နောက်အိမ်ထောင် ထပ်ပြုတာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုပေမယ့် ချယ်
ဒယ်ဒီနေရာကို ဘယ်သူနဲ့မှ အစားမထိုးနိုင်ပါဘူး’

ချယ် ကားမောင်းနေရင်း မာမိကို မကျေမနပ်နှင့်
ပွစ် ပြောပြီး ဒေါသတွေ ထွက်နေသည်။ ဘယ်လိုတားဆီး
မလဲဆိုတာ စဉ်းစားရင်း ခေါင်းတွေရှုပ်ထွေးလာရ၏။ သ
မတူဘူး။ လုံးဝပဲ။ လုံးဝပဲ။ ဦးမိုးဝသုန် ရှင်ကြီးကို ကော
ကောင်းဒုက္ခပေးပြစ်ရမယ်။ မာမိနဲ့ ဘယ်တော့မှ လက်မထင်
ရဘူး။ ရအောင်နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးမယ်။ ကြိမ်းဝါးနေသည့်

- ‘ဒုန်း’
- ‘ဟာ’
- ‘ကျွီ’
- ‘အို’

ချယ် သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားပြီး အမှောင်ထဲမှာ
ထားသည့် ကားတစ်စီးကို နောက်ကနေ ဝင်တိုက်မိသည်။

ဆောင်းလာသော ကားက ရပ်သွားပြီး အောက်ကိုဆင်းကာ တိုက်
ခံသွားတဲ့ကားကို ကပျာကယာ ကြည့်လိုက်၏။ ထိုကားပေါ်မှ
လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

‘ဪ... မင်းကို၊ ငါ့ကားကို တမင်ဝင်တိုက်ပစ်တာပဲ၊
မင်း ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲကွ၊ စိတ်ဓာတ်နိမ့်ကျလှချည်လား’

‘ဘာရှင် အမှောင်ကြီးထဲမှာ ရပ်ထားတာ၊ ရှင်ကားမှန်း
ဘွန်မက ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ၊ ဦးနောက်နဲ့ စဉ်းစားစမ်းပါ၊
ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ကောင်းကောင်းနဲ့လေ’

‘ဘာပြောတယ်’

သူ့ကားကို ဝင်တိုက်တဲ့ ကားပိုင်ရှင်က သူနဲ့ ရန်သူ
ပန်းနုချယ်ပဲ။ ကားက လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားတဲ့ ကားကို ဝင်
တိုက်တာ တမင်ရန်စတာပဲ။ မိုးရေတံခွန်က ဒယ်ဒီကို ချောင်း
နေတာ။ Royal Rose ရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းလမ်းဘေးအမှောင်ရိပ်မှာ
ထားရပ်ပြီး ဒယ်ဒီနှင့် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးတို့ ရောက်လာမလားလို့
စောင့်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

‘ငါ့ကားက လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားတာလေ၊ မင်းသွား
ဧရာလမ်းနဲ့ အလွတ်ကြီးပဲ ပန်းနုချယ်’

‘ကျွန်မ နာမည်ကို မသုံးပါနဲ့၊ မတန်ဘူး’
‘မင်း’

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ ဒေါသတွေကို ထိန်း

လိုက်ရသည်။ မင်းလို ကောင်မလေးကများ ဒေါ်ပန်းရောင်သွား
သမီးဖြစ်လို့ မိုးရေတံခွန် အမြင်ကတ်နေပြီး နရင်းပရင်းထီ
ပိတ်တီးပစ်ချင်လာ၏။ ထောင့်ကမကျိုးဘူး။ မိုးရေတံခွန်ရဲ့ က
က နောက်ပိုင်းချိုင့်ဝင်သွားကာ မီးလုံးတွေလည်း ကြွေမှုကွဲသွား
သည်။

‘မင်း ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ မင်း ပြောသလိုပဲ၊ ငါ့ကား
တောင် မင်းကားနဲ့တိုက်မိလို့ မင်းဆီကကားပြင်ဆင်စရိတ်ရရင်
တောင် မတန်ဘူးကွ’

‘ရှင်... ရှင်’

ပန်းနုချယ်က ဒေါသတကြီးနှင့် မျက်နှာကြီးနီမြန်းလာ
ကာ သူ့အနားကပ်လာပြီး ရိုက်နှက်ဖို့အတွက် လက်ကိုမြှောက်
လိုက်သဖြင့် မိုးရေတံခွန် သူမလက်အား ဖမ်းကိုင်ထားလိုက်ကာ
သူမလက်လေးအား တင်းတင်းညှစ်ထားလိုက်သည်။

‘အား... နာလိုက်တာ၊ ရှင်... ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်’

‘မင်းက စတင်တိုက်ခိုက်တာပဲ အမိ၊ မင်း ဘယ်
လောက်အထိ သတ္တိရှိနိုင်မလဲ’

‘လွှတ်နော်၊ ရှင်... ရှင် ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို အနိုင်မကျင့်ပါနဲ့’

‘ငါက အနိုင်ကျင့်တာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းဘက်ထ
စတာ၊ လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားတဲ့ ငါ့ကို တမင်ဝင်တိုက်ပစ်တယ်။’

‘...လည်း ဖော်ကားတယ်၊ ပြီးတော့ တိုက်ခိုက်တယ်၊ မင်း
...သွန်တဲ့ ပြစ်မှုတွေ အရမ်းများသွားပြီ’

‘လွှတ်နော်၊ အား... ရှင့်ခွန်အားနဲ့ ကျွန်မကို ပြန်တိုက်
...နေတာ ယောက်ျားမပီသဘူး၊ လွှတ်နော်၊ လွှတ်’

ပန်းနုချယ်က နာကျင်လွန်းတဲ့ မျက်နှာလေးနှင့် ရှုံ့တွတွ
...ဖြစ်နေပေမယ့် တင်းမာစူးတောက်လွန်းနေတဲ့ ဒေါသမျက်
...တွေနှင့် ကြည့်ကာ အံကြိတ်ထားရင်း သူမလက်ကို ရုန်းဖယ်
...သည်။ မိန်းမတစ်ယောက် အံကြိတ်ပြီး ဒေါသဖြစ်တာ ငါ
...န်းဆုံးပဲ။ မိန်းမလည်း မပီသ ဝတ်ထားတာကလည်း သူ
...တန်ပစ်ချင်လောက်အောင် လျှပ်ပေါ်လော်လီနေသည်။

‘လွှတ်... လွှတ်... ကျွန်မ အော်ပစ်လိုက်မှာနော်’

‘အော်လေ၊ မင်းက ငါ့ကားကို တိုက်တယ်၊ ငါ့ကိုလည်း
...ဖို့လုပ်တယ်၊ ငါက ဒီအတိုင်းပဲ ထားတာ၊ မင်း အော်လေ၊
...မင်းကို ဖက်ပြီးနမ်းနေတာမှ မဟုတ်တာပဲ’

‘ရှင်... ရှင်... လူယုတ်မာ၊ ယောက်ျားဆိုပြီး နိုင်ထက်
...နဲ့ လွှတ်၊ ရှင့်ကားပြင်ဖို့အတွက် ဘယ်လောက်လျှော်ကြေး
...မလဲ ပြော’

‘မလိုဘူး၊ ဒီကားကိုလည်း ငါ မစီးတော့ဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲ
...င်းပစ်မယ် ရွံလို့’

‘ရှင်... ရှင်’

သူ့လက်ထဲကနေ ချယ် ဒေါသတကြီး ဆောင့်ရန်ကင်းမြို့ပြုတ်ထွက်ပျက်စီးသွားအောင် တိုက်ပစ်လိုက်တယ်။ Royal လိုက်၍ သူက လွှတ်ပေးလိုက်ပေမယ့် နာကျင်တဲ့ ခံစားရမှု ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားလိုက်သည်။ နာလိုက်တာ။ အလေ့အကျင့် လိုသဖြင့် နာကျင်မှုကို ကြိတ်မိတ်ခံကာ လှည့်ထွက်ခဲ့၏။ ကြေးမယူလည်း နေပေါ့။ သက်တောင်သက်သာသေးတာပဲ။ ဒေါသဖြစ်လိုက်တာနော်။ တွေ့သမျှ မြင်သမျှတွေကို ပစ်ခတ်ရိုက်ချိုးပြစ်ချင်လာ၏။ သူမ ကားပေါ်တက်လိုက်ကာ ခြေထောက်ဆောင့်ကာ သူ့ဘက်လည်း မျက်စောင်းတစ်ချက်လှမ်းထိုးပစ်တတ်ပြီး ကားမောင်းထွက်လာသည်။

‘ရှင့်ကို မုန်းတယ်၊ အရမ်း မုန်းတယ်၊ ရွံတယ်၊ ဘယ်တယ်’

ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ် ပြောပြစ်သည်။ သူမ အိပ်ခန်းထဲ ရောက်တဲ့အထိ ဒေါသတွေက မပြေ။ ပေါက်ကွဲလွင့်ထွက်နေတဲ့ တွေ့သမျှကို ဆွဲယူလွှင့်ပေါက်ပြစ်ချင်သည်။

‘မာဇီကြောင့်ပေါ့၊ တော်တော်အနိုင်ကျင့်တဲ့လူ၊ ကံကောင်းကဲဟယ်’

အိပ်ယာပေါ်မှ ခေါင်းအုံးတွေ စောင်တွေပေါ် ခုတ်ခတ် ဒေါသတွေ ရောက်ကာ ဆွဲယူလွှင့်ပစ်ခြင်းခံကြရရှာသည်။ မိမိတံခွန် ဆုတ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ထားမှုကြောင့် သူမ လက်ပေါ်ဒဏ်ရာက အနီရောင်အကွင်းလိုက် ကျန်နေ၏။ ရှင့်ကားမှန်းသိရင် မြေလား’

ဒီပြုတ်ထွက်ပျက်စီးသွားအောင် တိုက်ပစ်လိုက်တယ်။ Royal ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း အမှောင်ရိပ်မှာ သူ့ကားက ဘာဖြစ်လို့ ခပ်ထားရတာလဲ။ သူ့ဒယ်ဒီနှင့် သူမမာဇီတို့ ချိန်းတွေ့ကြ ပုံရိပ် ထင်လို့လား။ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အရင်တစ်ခါကလည်း မာဇီကို Royal Rose မှာ ထိုင်နေတာ ချယ်နှင့်ဆုံခဲ့ဖူးသည်။ ပြန်သွားရင် အတင်းမလားပဲ။ မာဇီလွန်တယ် ကိုယ့်သမီးလေးက သဘောကောင်းကောင်းပေါ့။ နောက်ဆုတ်ပေါ့။ ရှေ့ဆက်တိုးနေတဲ့ မာဇီကို ချယ်က စိတ်တိုနေ၏။ မိုးရေတံခွန်ကလည်း သူ့ဒယ်ဒီကို တားဆီးနေတာပဲ။ ဖြစ်နိုင်၏။ လက်မှ ဒဏ်ရာအကွက်ကြီးကို မြင်တိုင်း ချယ်က ခွန်အားသုံးပြီး သူမလက်အား ဒဏ်ရာရစေခဲ့တဲ့ သူ့မျက်နှာကို အား ကုတ်ခြစ်ရိုက်နှက်စေချင်သည်။ သူမရင်ထဲမှာ အလိုအလျောက် ခံပြင်းနာကျင်ဒေါသတွေကြောင့် ကွဲအက်ပွင့်ထွက်နေတဲ့ မာဇီက မွန်းကြပ်လာ၏။ ဘယ်လိုမှ ခံစားလို့မရတော့ဘူး။ မိုးရေတံခွန်ရဲ့ အနိုင်ကျင့်စော်ကားမှုကို ခံလိုက်ရ၍လည်း ချယ် မကျေမနပ်ပဲ မချမ်းနိုင်နှင့် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့သလို နားနှစ်ထဲကို ပိတ်ပြီး အသံကုန်အော်ပစ်လိုက်သည်။

‘အား’

‘မမလေး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာကြောက်စရာတွေ့လို့လဲ၊ မြေလား’

‘မြေမဟုတ်ဘူးဟေ့ သရဲ သဘက် ပြိတ္တာတွေနဲ့ လာလို့’

‘တံခါးဖွင့်ပါ မမလေး ဘုရားသောက်တော်ရေ ထုရမလား၊ ရေမန်းလည်း ရှိတယ်’

‘သွားကြစမ်း၊ ငါဒေါသတွေ နင်တို့ဆီ မဲကူးစင်အဝေးကို သွားနေကြ’

ချယ် အသံကုန် အော်ဟစ်မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သလို အိမ်ဖောင်ကောင်မလေးနှစ်ယောက် အောက်သို့ ပြေးဆင်းကြသည့်။ အရေးထဲ ဦးမိုးဝသုန်နှင့် မိုးရေတံခွန်တို့ကို နဘယ်လို ရင်ဆိုင်အနိုင်ယူရမလဲ။

‘ငါ လျှော်ကြေးမယူဘူး၊ ဒီကားကိုလည်း မစီးတော့ရဲ့လို့’

ဘယ်လောက်များ စော်ကားလိုက်တဲ့ စကားလဲ။ ငွေတိုင်း ဒေါသတွေက မိုးလောက်မြင့်တဲ့ လှိုင်းလုံးကြီးပင်လယ်ကမ်းစပ် သဲသောင်ပြင်အား တဝန်းဝန်းလာရိုက်ခတ်သလိုပင်။

ချယ် စိတ်တိုင်းကျ ဆွဲယူပစ်ပေါက်ပြီး စောင်ခေါင်းအုံးတွေ အိပ်ယာခင်းတွေ မရှိတော့တဲ့ အိပ်ယာပေါ် ပြန်ချလိုက်သည်။

‘ဒေါသဖြစ်လိုက်တာ၊ အရူး... ရှင့်ကို တစ်နေ့နေ့ အကြီးအကျယ် အနိုင်ယူပြမယ်၊ စောင့်ကြည့်နေပါ’

မာမိဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြန်ခေါ်လိုက်ရင် ကောင်းမလားပဲ။ ခြေစုံသေးပါဘူး။ အန်တီနွယ် တကယ်ပဲ နေမကောင်းဖြစ်နေတာ အားနာစရာကြီး။

ဦးမိုးဝသုန်နဲ့များ သွားချိန်းတွေနေပြီလား။ ချယ် ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ မာမိရှိနေသည်။

‘မာမိ ပြန်လာမှာပါ၊ ဒီမှာ ည မအိပ်ပါဘူး၊ အိပ်နှင့်နော် သမီးလေး’

အန်တီနွယ် အိမ်ဖုန်းကို ဆက်လိုက်တော့ အန်တီနွယ် အိမ်ထဲမှာပဲ ရှိနေ၍ နည်းနည်းစိတ်အေးသွားသည်။ ဒေါသတွေ ပြေသွားမှ ခေါင်းအုံးတွေ စောင်တွေကို မသွယ်ကိုခေါ်ပြီး ပြန်ခင်းခိုင်းရ၏။ မမလေးလက်က ဘာဖြစ်တာလဲဟု မေးတော့ ခွေးကိုက်တာဟု ဖြေလိုက်ပြီး ကိုယ့်အဖြေကိုယ် သဘောကျပြီး တဟားဟား အော်ရယ်ပစ်သည်။

‘ခွေးကိုက်တာဟေ့၊ ခွေးကိုက်တာ၊ ခွေးရူး’

‘ဟင်... မမလေး ခွေးရူးကိုက်ရင် ကိုယ်လည်း ရူးတတ်တယ်လေ၊ ဆေးခန်းမပြဘူးလား’

‘လူခွေး လူခွေး’

‘ဟင်’

‘သွား... သွား၊ ငါ အိပ်တော့မယ်၊ မာမိပြန်လာတာ မလာတာ မနိုးနဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

မသွယ် ထွက်သွားသည်။ ချယ် အိပ်ယာပေါ် ပစ်လှဲခဲ့ပြီး မျက်ဝန်းလေးတွေ ပိတ်ပစ်ပေမယ့် ဟိုလူ မိုးရေတံခွန် မျက်နှာကြီးက ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လာပြန်၏။ ထထိုင်ပြီး ခေါင်းကို ခါရမ်းမိသည်။

‘ဒေါသဖြစ်လိုက်တာ၊ လုံးဝအမြင်ကတ်စရာမျက်နှာကြီး၊ မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်’

ချယ် မျက်ဝန်းတွေ ပြန်မှိတ်ပြီး အိပ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ ဒေါသတွေကို လျှော့ပစ်လိုက်၏။ ချယ်က ခေါင်းချလိုက်တာနှင့် အိပ်ပျော်သူ။ တင်းကြပ်ပိတ်လှောင်နေသော စိတ်ကို လျှော့ပြန်လိုက်မှ အိပ်ပျော်သွားသည်။

‘ချယ်’

‘ဟင်’

သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဖြတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူမ မျက်ဝန်းပေါ်မှာ အုပ်စိုးထားတဲ့ မိုးရေတံခွန်ရဲ့ မျက်နှာကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ချယ် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ ရုန်းဖယ်ဖို့ ကြိုးစားစဉ် သူ့မျက်နှာက သူမမျက်နှာပေး အပ်ကျလာပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ နာကျင်ပူနွေးသွား၏။ မိုးရေတံခွန်က

ချယ်ကို နမ်းတာပဲ။ ချယ် အထိတ်တလန့်နှင့် မျက်နှာလေးအား ဝယ်ညာရမ်းခါပြီး ဖယ်ရှားပေမယ့် မရ။ ချယ် ရင်တွေတဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး သူ့အနမ်းတွေကို မွတ်သိပ်စွာ ခံယူနေသည်။

‘ချယ်ကို ချစ်တယ်၊ ချယ်ကို အရမ်းချစ်လို့ပါ’

‘အို’

သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ လူးလူးလွန်လွန်နှင့် ယောက်ျားလေးတွေနှင့် နီးကပ်စွာ မနေဘူးသဖြင့် ရင်တုန်အိတ်တုန် နွေးနွေးထွေးထွေး လှိုက်လှိုက်ဖိုဖိုကြီး အနမ်းတွေက အရစပ် အဆတ်မပြတ်။ မာမိ သိသွားရင်ဆိုတဲ့ အသိဝင်လာပြီး သူမ အတင်းအကြပ် ရုန်းဖယ်ပစ်တော့ အိပ်ယာကနေ လန့်နိုးလာသည်။

‘ဟင်’

‘အောင်မလေး မုန်းလိုက်တာ၊ ဒီလူနဲ့မှ’

သူမ ဒေါသတကြီး ငုတ်တုတ်ထထိုင်မိသည်။ မိုးရေတံခွန်ဆိုတဲ့လူကို သူမ မုန်းနေ၏။ အောင်မလေး အိပ်မက်က ထည်း ရွံစရာကောင်းလိုက်တာ။ မိုးရေတံခွန်ရဲ့ မျက်နှာချောချောစဉ် ချယ် မြင်ယောင်လာပြီး ရင်တွေက တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။ အိပ်မက်နွေးထွေးသော အနမ်းတွေ၊ အကြင်နာတွေ ပြည့်လျှံနေတဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက ချယ် မျက်ဝန်းတွေထဲ အရိပ်ထင်ဟင်ဟင်

နေ၏။ ဘယ်လိုဖျောက်ဖျက်ပစ်ရမလဲ။ မုန်းပါတယ်ဆိုမှ အရပ်မြင့်မြင့်မောင်းမောင်း မျက်နှာချောချော နှုတ်ခမ်းစိုရဲတဲ့ ချယ်မျက်ဝန်းတွေထဲမှ ဖယ်ပစ်လို့မရ ဖြစ်နေသည်။

အခန်း(၁၁)

ပန်းနုချယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနှင့် ပြဿနာတွေဖြစ်ပြီး ဒယ်ဒီကိုလည်း ဆက်မစောင့်ချင်တော့သဖြင့် မိုးရေတံခွန် ပြန်လာတော့ ဒယ်ဒီက တိုက်ထဲဝင်ကာစပဲ ရှိနေသေးသည်။

‘သား... ဘယ်ကနေ ပြန်လာတာလဲကွ’

ဒယ်ဒီက Royal Rose မှာ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးနဲ့ ချိန်းတွေ့ကြတာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး စိတ်နည်းနည်းလေး ပေါ့ပါးသွားရပေမယ့် မီးအလင်းရောင်အောက်မှာ ဒယ်ဒီပါးပြင်ပေါ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းပုံစံ နှုတ်ခမ်းနီရောင်က ခပ်ရေးရေး ထင်နေပြီး ဒယ်ဒီခန္ဓာကိုယ်မှာ ပင့်ကူမျှင်တွေ ပေကျဲရစ်ခွယ်နေတာတွေ့လိုက်ရ၏။ မိုးရေတံခွန် မျက်လုံးဖြူးသွားရသည်။ ဒီလောက် အသန်အပြန်ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ ဒယ်ဒီက မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ချောင်တစ်ခုခုမှာ ချိန်းတွေ့လာတာလည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကလည်း သန့်သန့်ပျံ့ပျံ့ ဒယ်ဒီကြည့်ရ

တာ ရှက်သွေးတွေ ဖြန်းနေသလို မျက်နှာပေါ်မှာ ပန်းသွေးရောင် ထနေသည်။

‘ဒယ်ဒီ’

‘ဘာလဲ သား’

‘ဒယ်ဒီ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ’

‘ဟင်’

မိုးရေတံခွန် မေးနေတာကို ဒယ်ဒီအဖြေမပေးနိုင်သေးဘဲ ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်သည်။ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ သူ့ကိုလျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ထားပုံပင်။ ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီးမားတဲ့ ဒယ်ဒီ မျက်နှာက ပန်းသွေးရောင်ထနေကာ ရုတ်တရက် အဖြေရှာမရ ဖြစ်နေ၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မသင်္ကာတော့။ ဒယ်ဒီအနားကပ်သွား ပြီး နှုတ်ခမ်းနီတွေက ဘယ်ကနေ ပေကျံလာတာလဲ ဒယ်ဒီဟု ထပ်မေးလိုက်သည်။

‘ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးနဲ့ ချောင်တစ်ခုခုမှာ ချိန်းတွေ့လာ တာလား ဒယ်ဒီ၊ ကြည့်ပါဦး၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ပင့်ကူမျှင် တွေနဲ့ ညစ်ပတ်နေတယ်’

‘ဟာ’

ပြဿနာပဲ။ မိမိကိုယ်မှာ ပင့်ကူမျှင်တွေ ကပ်ငြိပေကျံ နေတာ သတိမထားမိဘဲ ပြန်လာခဲ့မိသည်။ ပါးက နှုတ်ခမ်းနီတွေ

ကိုလည်း မဖျက်မိ။ သား မိုးရေတံခွန်အား လိမ်ညာဖို့ ခက် သည်။

‘သားကို ဒယ်ဒီပြောထားပြီးပြီပဲ၊ ပန်းရောင်သွေးနဲ့ ဒယ်ဒီ ကိစ္စ မေးမြန်းစရာမလိုဘူးလေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဒယ်ဒီဆန္ဒအတိုင်း ပဲ လုပ်ရလိမ့်မယ်’

‘ဒယ်ဒီ မကြီးမငယ်နဲ့ ဒယ်ဒီတို့နှစ်ယောက် ဘယ်မှာ သွားချိန်းတွေ့ကြတာလဲ’

‘ဟေ့ကောင်’

‘မြင်လို့တောင် မကောင်းဘူး၊ ဒယ်ဒီကိုယ်မှာ ကြည့်ပါ ဦး၊ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးက ယောက်ျားတစ်ယောက် ချိန်းရင် ချောင်ထဲလည်း လိုက်တာပဲလား’

‘မင်း... မင်း... သွေးကို ဘာဖြစ်လို့ မညှာမတာ ဖို့ချိုးမျှစ်ချိုး ပြောနေရတာလဲ၊ သား မဝေဖန်နဲ့လို့ ဒယ်ဒီပြော ထားပြီးပြီနော်၊ ဒယ်ဒီ လုံးဝသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး’

‘ဒယ်ဒီက သားအပေါ်တောင် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး လား၊ လူ့လောကကြီးထဲကို ဒယ်ဒီ ခေါ်လာလို့ သား ရောက်လာ တာနော်’

‘ဟေ့ကောင် မိုးရေတံခွန် မင်းကို ဘယ်သူက လူ့လောက ကြီးထဲ ခေါ်လာလို့လဲကွ’

‘ပြန်စဉ်းစားပါဦး၊ ဒါဆို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူလောကထဲ ရောက်လာတာလဲ’

‘ဪ... အင်း... မင်းကွာ’

သား မိုးရေတံခွန်ကို ပြောရမည့်စကားလုံးတွေက ရုတ်တရက် ရှာမရ။ ဦးမိုးဝသုန်က အပြစ်ရှိသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ မိမိကလည်း မိမိပဲ။ ပန်းရောင်သွေးကို ညှာပြီး နွယ်ကလည်း နောက်နေတော့ ရှက်ရှက်နှင့် ပြန်လာခဲ့၏။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပင့်ကူမျှင်တွေ ဟယ်ကပ်ပေကျံနေတာပင် မဖယ်ရှားမိ။ မျက်နှာပူပူနှင့်ပဲ အပေါ်ထပ်တက်လာခဲ့သည်။

‘ဒယ်ဒီနော်၊ ပြောထားပြီးပြီ၊ မိထွေးဆိုတာ သားဘဝမှာ လုံးဝမရှိစေချင်ဘူး၊ လုံးဝပဲ’

‘ဟေ့ကောင်’

လှေခါးအပေါ်ဆုံးထပ်ရောက်မှ သူ့စကားအတွက် ဟေ့ကောင်ဟုပဲ အော်ပြီး ပြန်တက်သွားလေသည်။ ဒယ်ဒီကို ကြည့်ရတာတော့ လက်ခံချင်ပုံမရပေ။ စိတ်ပျက်လိုက်တာ မိုးရေတံခွန်။ သူ့အိပ်ခန်းထဲ ရောက်ဖို့အတွက် ခြေလှမ်းတွေက လေးလံနေ၏။ ဒယ်ဒီကြောင့်တစ်မျိုး။ ပန်းနုချယ်ရဲ့ ရိုင်းစိုင်းသော အပြုအမူတွေကြောင့် ဒေါသတွေ ထွက်နေရသည်။

‘ကျွန်မ နာမည် မသုံးပါနဲ့ မတန်ဘူး’

ပန်းနုချယ် စကားတွေက သူ့ကိုစော်ကားလွန်းနေသည်။ အားကိုလည်း တမင်တိုက်ပြစ်လိုက်ခြင်းပင်။ ပန်းနုချယ်ကားနှင့် ခိုက်မိသွား၍ မသုံးတော့ဘူး။ ရောင်းပြစ်မယ်။ လျော့ဈေးနဲ့ ဆောင် ရောင်းပြစ်မယ်။ ‘သူ့အိပ်ခန်းထဲ ရောက်သည်နှင့် အဝတ်အစားတွေကိုဆွဲချွတ်ပြီး ညဝတ်အင်္ကျီနှင့် လဲလိုက်၏။ Air Com နှီးဖြစ်၍ အေးစက်စက်အခန်းထဲမှာပင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က အပူရှိန် နှိပ်တက်နေသလိုပင်။ ပူလိုက်တာ။ မင်းက တကယ့်ကို မီးဆောက်တစ်ခုပဲ ပန်းနုချယ်။ ငါ အမြတ်နိုးဆုံးကားကိုမှ မင်းဆင်တိုက်ဖျက်စီးပြစ်တယ်။ တွေးမိတိုင်း မကျေချမ်းနိုင်။ အိပ်ယာဆီ လှဲအိပ်ပြီး မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားပစ်တော့လည်း ပန်းနုချယ် စကားသံတွေနှင့် အပြုအမူတွေအားလုံး ပြန်ကြားနေရသည်။

‘တောက်... မေ့ပစ်ချင်ပါတယ်ဆိုမှကွာ၊ အရမ်းရိုင်းစိုင်းတဲ့ ကောင်မလေး၊ သူမ မာမိနဲ့ ဒယ်ဒီသာ လက်ထပ်ရင် ဒယ်ဒီကို ပထွေးဆိုပြီး ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံမှာ’

ဒယ်ဒီကို ဘယ်လိုတားဆီးရမလဲ။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ဖြစ်နေသည်။ မိုးရေတံခွန်ကတော့ လက်ခံနိုင်ပေ။ မင်းကို ကြည့်ပြီး မင်းအမေကို ပိုပြီးတော့ မနှစ်သက်ဘူးကွ။

မင်းလို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ပတ်သက်ဆက်ဆံရမှာ ငါ့

တယ်။ သူ ဘယ်လောက်ပဲ နှစ်သက်နေပါစေ။ ပန်းနုချယ်ကား နှင့် တိုက်မိသွား၍ သူ့စိတ်မသန်တော့။ ရတဲ့ဈေးနဲ့ရောင်းပြန် မယ်။ အိပ်လို့မရ။ ဒေါသတွေ ခံပြင်းမှုတွေက သူ့စိတ်ကို နှိပ်စက် နေသည်။ မိုးလင်းခါနီးမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပြီး အိပ်မက်တ မက်နေသေး၏။ ပန်းနုချယ်နှင့်သူ မှောင်ရိပ်ထဲမှာ ရပ်ထားတဲ့ သူ့ကားပေါ်မှာ အချစ်တွေ အနမ်းတွေ အကြင်နာ အယုအယတွေ ကြောင့် ရင်ခုန်လှိုက်ဖို့နေသည်။

‘တံခွန်ကို ချယ် ချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ ချယ့်အချစ် ဦး ချစ်သူပါကွယ်’

‘မင်း တကယ်ပြောနေတာလား ချယ်ရယ်၊ ကိုယ်လည်း ချယ့်ကို အရမ်းချစ်နေမိပြီ၊ ချစ်တယ် ချယ်’

ချိုမြိန်တဲ့ အနမ်းအိအိစက်စက်တွေက မိုးရေတံခွန်နဲ့ နှလုံးသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန် မော့ခွမ်းလျှော့ ဖြတ်ခနဲ လန့်နိုး သည်။

‘ဘာအိပ်မက်တွေလဲကွာ၊ ကျက်သရေမရှိလိုက်တာ စိတ်ပျက်တယ်’

သူ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အလင်းရောင်တွေ ပင် ထိန်နေသည်။ နေတောင်မြင့်နေပြီပဲ။ မိုးရေတံခွန် ထဲမှာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့၏။ ပန်းနုချယ်က သူ့မျက်ဝန်းတွေ အ

အာရုံတွေထဲ တွယ်ကပ်ခိုဝင်ကာ ရေချိုးခန်းထဲအထိ လိုက်လာပြန် သည်။

‘ပန်းနုချယ်... မင်းကို ငါ အရမ်းမုန်းတယ်’
‘မေ့ပျောက်ပစ်ချင်တယ်ကွ၊ ငါ့နောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်နေရတာလဲ’

သူ ရေပန်းအောက်သို့ ဝင်လိုက်ပြီး တဖွားဖွားပြုတ်ကျ နေတဲ့ ရေပန်းအရှိန်က သူ့နားထဲသို့ အသံဆူညံစွာ ကျရောက်နေ ၍ စိတ်သက်သာနေသည်။

‘ပန်းနုချယ် မင်းက ငါ့အမုန်းဆုံး မိန်းမပဲ၊ မင်းနဲ့ပတ် သက်တာတွေ ငါ သတိရမနေချင်ဘူးကွ၊ မင်းလို စွာတေးလန် လျှပ်ပေါ်လော်လီတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို ငါ အရမ်းမုန်းတယ်’

တဝေါဝေါကျနေတဲ့ ရေပန်းက အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ဆူညံ နေသည်။ ပန်းနုချယ်အသံတွေ မကြားရပေမယ့် သူ့နှလုံးသား တွေကတော့ ပန်းနုချယ် နှုတ်ခမ်းသားလေးကို နမ်းရှိုက်မိတဲ့ အိပ်မက်တွေကို အမှတ်တရနှင့် တဆစ်ဆစ် နာကျင်နေ၏။ ရေပန်းအောက်မှာ အသိမဲ့စွာ အချိန်ကြာမြင့်သည်အထိ နေမိနေ ပြန်သည်။

‘ရှင် အရူးပါ၊ လူယုတ်မာ’

‘အား’

သူ့အသိအာရုံတွေကို ဖမ်းစားလွန်းတဲ့ အသံစူးစူး အတော်လေး နှောင့်ယှက်နေ၍ ရေကျသံထက် ကျယ်လောင်နေသော အသံဖြင့် အားယူအော်ပစ်သည်။

ပန်းနုချယ်အကြောင်းတွေက မေ့ဖျောက်ပစ်၍မရ။ နားထဲက ကြားလိုက်။ အသိအာရုံမှာ ထင်ဟပ်လာလိုက်နှင့် မိုးရေတံခွန် ရေပန်းခလုတ်ကို ပိတ်ပစ်သည်။

‘တော်ပြီကွာ၊ ငါ မင်းအကြောင်း မတွေ့တော့ဘူး မင်း ကားနဲ့ တိုက်မိတဲ့ ငါ့ကားကို အခုပဲ သွားရောင်းပစ်မယ်’

မိုးရေတံခွန် စိတ်တွေတည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေရင်းက ပန်းနုချယ်အကြောင်းတွေ အလှအယက်တိုးဝင်လာနေသဖြင့် စိတ်ကမတည်ငြိမ်တော့။ အရေးထဲ အိပ်မက်ကတစ်မျိုး။ အပြင်မှာက ရန်သူတွေ။ အိပ်မက်ထဲမှာက ချစ်သူတွေ ဘာတွေလဲကွာ။ ရေစိုနေတဲ့ ဆံပင်တွေကို သဘက်နှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပစ်သည်။ သူ့အဝတ်အစားတွေလဲပြီး ခြံထဲဆင်းလာတော့ ဒယ်ဒီက သူ့ကားကို ကြည့်သည်။

‘သားကားက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ နောက်ကနေတိုက်တာပဲ၊ တော်တော်ပျက်စီးသွားပြီ သား၊ ဘယ်ကားတိုက်တာလဲ လျှော်ကြေးရော ရရဲ့လား’

‘ခွေးဦးနောက်သာသာပဲရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က

အင်တိုက်တာပါ ဒယ်ဒီ၊ ပြင်ဆင်စရိတ်လည်း လက်မခံဘူး ရွံလို့’

‘ဘာကွ၊ မင်းကားကို ဘယ်သူတိုက်တာလဲ’

‘ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးရဲ့သမီး ပန်းနုချယ်လေ’

‘ဘာ’

‘ကျွန်တော့်ကားကို လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားတာ၊ တမင်အင်တိုက်ပစ်တယ် ဒယ်ဒီ၊ ပြီးတော့ မတူမတန်ဘူးပြောသေးဘယ်၊ တော်တော်ရိုင်းစိုင်းတယ်’

မိမိသားရဲ့ ကားကို ဝင်တိုက်ပစ်တာတော့ သွေးရဲ့သမီး ပန်းနုချယ်လွန်သည်ဟု ထင်မိသည်။ ဒီကားကို သားက နှစ်သက်ခြင်းနီး၏။ ပျက်စီးနေတဲ့ ကားကို တွေ့လိုက်ရတော့ ဦးမိုးဝသုန် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ပန်းနုချယ်ကို မိမိလည်း မုန်း၏။ ဩဿနာရှာလွန်းတဲ့ ကောင်မလေးပါ။ မိမိ စတိုခန်းထဲမှာ ဘယ်သူ့ကားက ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရလဲ။ လမ်းဘေးရပ်ထားတဲ့ကားကိုမှ တိုက်တာပဲလို့ ပန်းနုချယ် မင်းကတော့လေ။ ငါ့သားကားကို ဖျက်ဆီးပစ်တာ ငါ့အမုန်းဆုံးပဲ။

‘ဒီကားကို ရတဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်းမယ် ဒယ်ဒီ၊ ကျွန်တော် ဆီးချင်တော့ဘူး၊ ရွံတယ်၊ ပြင်လည်းမပြင်ချင်ဘူး’

‘ဒီကောင်မလေးဆီက အလျော်မတောင်းဘူးလား၊ ကားပြင်ဆင်စရိတ်လေ’

‘မတောင်းဘူး ဒယ်ဒီ၊ ကျွန်တော့ပါးကိုတောင် ရိုက်လုပ်တယ်၊ ရိုင်းစိုင်းလွန်းလို့ ကျွန်တော် ဆက်မပြောချင်တာ ပြန်လာခဲ့တယ်’

‘မင်း ပြင်ဆင်စရိတ်များများတောင်းရမယ်ကွ၊ သာမစီးချင်တော့ရင်လည်း ရောင်းပစ်လိုက်ပါကွာ’

‘ဒယ်ဒီ’

‘ပြော’

‘ဖြစ်နိုင်ရင် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို လက်ထပ်ပစ်တော့၊ သား အနူးအညွတ်တောင်းဆိုတာပါ ဒယ်ဒီ၊ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးရဲ့သမီး ပန်းနုချယ်ကလည်း အရမ်းရိုင်းတယ်’

‘အဲဒီကိစ္စကတော့ ဒယ်ဒီသဘောမတူနိုင်ဘူး ထင်တာ သား၊ ပန်းရောင်သွေးကို ဒယ်ဒီမခွဲနိုင်ဘူး၊ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီးသားလေ၊ ပန်းနုချယ်နဲ့ ပေါင်းရမှာမှ မဟုတ်တာ သားရယ် ဒယ်ဒီ ပန်းနုချယ် မာမိနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် ပထွေးအဖြစ် နှိပ်စက်ပြမယ်’

‘ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က မိထွေးမလိုချင်တာပါ ဒယ်ဒီ’

‘ဒီအသက်အရွယ်ရောက်နေမှ ဒယ်ဒီကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်မှုနဲ့ ဆုံးဖြတ်ပါရစေတော့ သားရာ၊ မင်းဆန္ဒကို ဒယ်ဒီအပြစ်မပြောချင်ပေမယ့် ဒယ်ဒီဆန္ဒက ပန်းရောင်သွေးကို လက်ထပ်ချင်တာလေ’

သွားပါပြီ။ ဒယ်ဒီကို ဘယ်လိုမှ စည်းရုံးသိမ်းသွင်း၍ အနိုင်မှန်း မိုးရေတံခွန် အသေအချာ သိသွားပြီဖြစ်သည်။ ပန်းနုချယ် ကားနဲ့တိုက်မိထားတဲ့ သူ့ကားအကောင်းစားကြီးကိုပင် တက်ပြီး မမောင်းချင်တော့ပေ။ သူငယ်ချင်း ကားပွဲစားတစ်ယောက်အပေါ် ဖုန်းဆက်ပြီး ကားရောင်းဖို့ပြောသည်။

‘မင်းကားကြီးကို ပြင်ပြီးမှ ရောင်းပါလား ရေတံခွန်ရာ’

‘ဒီကားကို တစ်နာရီ တစ်စက္ကန့်တောင် မမြင်ချင်တော့ဘူးကွာ၊ အကြောင်းရှိလို့ပါ ရောင်းသာရောင်းပစ်လိုက်ပါ’

မင်းနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ဆိုးတာပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းတာဖြစ်ဖြစ် ငါ လုံးဝမပတ်သက်ချင်တော့ဘူး ပန်းနုချယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေပြီ။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကိုရော အိမ်နဲ့ချယ်ကိုပါ မုန်းသည်။

‘ကျွန်တော် ကျောင်းသွားတော့မယ် ဒယ်ဒီ’

‘မင်း ကျောင်းပိတ်ထားတယ် မဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော် သွားချင်လို့ပါ’

‘ဒယ်ဒီကားယူသွား’

‘နေပါစေ ဒယ်ဒီ၊ အငှားကားပဲ စီးသွားမယ်၊ ဒယ်ဒီကားကလည်း ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး စီးတာပဲ မဟုတ်လား’

‘သားရယ်’

ဒယ်ဒီကို နားလည်မပေးနိုင်လောက်အောင် မိုးရေတံခွန်
ရင်ထဲမှာ မိတ္တူဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်အား မုန်းတီးနေသည်
ဒယ်ဒီအဖေကဲ့သို့ မိန်းမက ဘဝတစ်သက်တာလုံး ဒယ်ဒီအသက်ရှင်
သန်နေသရွေ့ သူ့မာမိပဲ ဖြစ်စေချင်နေ၏။ အဲဒီ ဆန္ဒပြင်းပြနေ
မှုက ဒယ်ဒီရဲ့ အခွင့်အရေးတွေကို မတရားတားဆီးပိတ်ပင်
တယ်ဆိုရင်လည်း မိုးရေတံခွန် မတတ်နိုင်ပေ။ သူ့မာမိအတွက်
ကြေကွဲနာကျည်းနေသည်။

အခန်း(၁၂)

‘ဒီကားကို အန်ကယ်စိုးက ဝယ်လာတာလားဟင်’
‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ချယ်၊ မျက်လုံးပြူး
ချက်ဆံပြူးနဲ့ အထိတ်တလန့် အန်ကယ်စိုး အချောင်ရခဲ့တာပါ၊
အပုံတိုက်ရောင်းတာ၊ သူ့ကားကို သူ့များကားက ရပ်နေတုန်း
ထင်တိုက်ထားလို့တဲ့ လျှော့ကိုရောင်းပစ်တာ၊ တော်တော်ပိုက်ဆံ
တွေ ပေါနေကြတာစ’

ချယ် တိုက်လိုက်ထားတဲ့ မိုးရေတံခွန် ကားကို အန်ကယ်
စိုးသော်က ဝယ်လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဘာဖြစ်လဲ။ ရောင်းပေါ့။
ပိုက်ဆံတွေ အရမ်းပေါနေရင်လည်း အလကားပေးပစ်လိုက်ပါ
လား။ ဦးမိုးဝသုန်ရဲ့ သား မိုးရေတံခွန်ကားဆိုတာ အန်ကယ်စိုး
ဆယ်ပေ။ ပြီးတော့ ကားကိုတိုက်ပစ်သူက သူမ။ စိတ်ထဲမှာတော့
ခဲခဲချင်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ သူမကားနှင့်တိုက်မိ၍ မသုံးချင်
လို့ ရောင်းပစ်တာ ခံပြင်းနေသည်။

‘ဒီကားပိုင်ရှင်က ဘယ်လောက်အထိ ရက်ရောလည်း...
ရင် ကားရောင်းတာ ဟင်းရွက်ကန်စွန်းရွက်ရောင်းသလိုပဲ။ သူငယ်
ချင်း ပွဲစားလက်ထဲအပ်ပြီး သူက လူကိုယ်တိုင်တောင် မလာ
ဘူး။ လုံးဝဥပက္ခာပဲ’

‘အရူး’

‘ဘာပြောတယ် ချယ်’

‘ဒီကားပိုင်ရှင်ကို ပြောတာလေ၊ အရူးလို့’

‘ချယ်လေးနဲ့ သိလို့လား’

‘မသိပါဘူး၊ ပေါတောတောကြောင်တောင်တောင် အခု
တစ်ကောင်လို့ ထင်မိလို့ အူတူတူနဲ့’

‘အန်ကယ်က မေးကြည့်တော့ ပိုင်ရှင်က ဒီကားကို
အရမ်းနှစ်သက်တာတဲ့၊ တသသနဲ့ နေပြီး ဘာဖြစ်လို့ ပေါ့ပေါ့
ပျက်ပျက် လုပ်ဖြစ်တာလည်း မသိဘူးတဲ့’

ငကြောင် ငအူ အရူးဖြစ်လို့ လုပ်တာပေါ့လို့ ပန်းနုချယ်
စိတ်ထဲကနေ နှစ်နှစ်နာနာ ပြောမိသည်။ ချယ်ကားနဲ့ တိုက်
တာနဲ့ပဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မတူမတန်သလိုလို ချယ်လည်း
ရောင်းပစ်မယ်။ သူ့ကားကို သွားတိုက်မိလို့လေ။ သနတယ်။
ရွံတယ်။ မဆီမဆိုင် ချယ်ကားလေးကို စိတ်ထဲကနေ ချဉ်လာပြီး
မျက်စောင်းထိုးကြည့်မိသည်။ အန်ကယ်စိုးသော်ကတော့ ကား
အကောင်းစားကြီး ကားချင်းတိုက်မိတာလေးနှင့် ဈေးပေါပေါချ

ရောင်းပစ်လိုက်၍ သူလည်း ဈေးသက်သက်သာသာ ရသွားသဖြင့်
ဝမ်းသာကျေနပ်နေ၏။ ချယ် အရမ်းခံပြင်းသည်။ ချယ်ကားကို
လည်း ရောင်းမယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် နွားနို့နဲ့ကို
ဆေးပစ်လိုက်မယ်။ မိုးရေတံခွန်ရဲ့ကားကို ဝင်တိုက်မိလို့လေ။
မာမိပေးခိုင်းလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်တွေ အန်တီနွယ်ကို ပေးပြီး
ပြန်လာခဲ့၏။ ခြံထဲရောက်သည်နှင့် သူမကားအား ရေခဲဆေတ္တာ
ထဲက မာမိသောက်ဖို့ ကျွဲထားတဲ့ နွားနို့တစ်ပိဿာကို ယူပြီးဆေး
သည်။

‘ဟဲ့... ချယ် ဘာလုပ်တာလဲ၊ မာမိသောက်မယ့် နွားနို့
တွေ၊ တစ်နေ့တစ်ပိဿာသောက်ရမယ်ဆိုလို့ ဝယ်ထားတာ၊ ဒီ
ဘားလေးက ဘာဖြစ်လို့ နွားနို့နဲ့ လောင်းနေတာလဲ၊ ယတြာ
လား ချယ်’

‘မဟုတ်ဘူး သနလို့’

‘ဘာ’

‘ရွံလို့လေ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာတွေပေလာလို့လဲ’

‘မပေပါဘူး၊ ဟိုလူလေ၊ မာမိချစ်ဒါလင်ကြီး ဦးမိုးဝသုန်
ဇဲ့သားကားနဲ့ ချယ် ကားတိုက်မိတာ၊ သူ့ကားကို ဈေးပေါပေါနဲ့
ရောင်းပစ်လိုက်တယ်လေ၊ မစီးချင်တော့လို့တဲ့’

‘ဟင်’

မိုးရေတံခွန်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက နည်းနည်းမှ ထောင့် မကျိုးဘူး။ မအေတင်မဟုတ်ဘဲ သမီးကိုပါ လာရောက်ထိုးနှက် နေသည်။

‘ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုတိုက်မိတာလဲ သမီးချယ်ရယ်’

‘သူကားက Royal Rose မှာ ရပ်ထားတုန်း ချယ်လည်း မာမိကြောင့် စိတ်တွေမွန်သွားပြီး ဝင်တိုက်မိတာပါ။ သမီး အကြီးအကျယ် ပြဿနာတက်ကြတယ်။ သမီးကားနဲ့ တိုက်မိလို့ ရွံတယ်ဆိုပြီး ရောင်းပစ်တာလေ။ သမီးကလည်း သနလို နွားနို့ ဆေးနေတာလေ၊ ဈေးပေါပေါနဲ့ ရောင်းပစ်ဦးမှာ’

အောင်မလေး သွားပါပြီ။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးအ အသက် ငါးဆယ်နားရောက်လျှင် သွေးဆုံးမီးယပ်မကိုင်စေရန် နွားနို့တစ်ပိဿာ တစ်လသောက်ရမယ်ဆိုလို့ နေ့စဉ်ဝယ်ထား တာ။ ဒီနေ့အတွက် ကုန်ပြီ။ ဒီကောင်လေးကလည်း ဒီကောင် လေးပဲ။ သမီးကိုများ ဒေါသဖြစ်သွားရသည်။ ကိုမိုးဝသုန်ကို ပြောရမယ်။ လူလိမ္မာသား ယဉ်ပါးရမယ်တဲ့။ ကိုဝသုန်ကိုတော့ ဆုံးမခိုင်းရမယ်။ သမီးချယ်ကတော့ နွားနို့တွေ လောင်းချပြီး ကားလေးကို စိတ်တိုင်းကျဆေးကျောကာ ရွှေရေငွေရေထွေ လောင်းချသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သမီးလုပ်တာ မှန်တယ်၊ အကျောမခံနဲ့ မာမိသမီးလေးကိုများ’

‘မာမိ’

‘ပြောလေ သမီး’

‘ဦးမိုးဝသုန်ကို အဆက်ဖြတ်ပစ်လိုက်ပါတော့နော်၊ ချယ် ပထွေးဆိုတာကို မုန်းလို့ပါ။ ဒယ်ဒီနေရာမှာ တခြားယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ အစားထိုးဖို့ ချယ် လုံးဝလက်မခံနိုင်ပါဘူး မာမိ ရယ်’

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးရဲ့ နှလုံးသားတွေက ဆေးဆုံးသွားတဲ့ ခင်ပွန်း၊ သမီးဒယ်ဒီနေရာ အစားဆိုတာ မဟုတ်ပေမယ့် ကိုမိုး ဝသုန်ကိုတော့ မေတ္တာရှိနေသည်။ လက်ထပ်ဖို့အထိ ဆုံးဖြတ် ထား၏။ မိုးရေတံခွန်ကို မုန်းပေမယ့် ကိုမိုးဝသုန်ကိုတော့ ဒေါ်ပန်း ရောင်သွေး မစွန့်ခွာနိုင်။ လက်ထပ်ဖို့အထိ တိုင်ပင်ပြီးသားဖြစ် သည်။

‘သမီး လုံးဝသဘောမတူဘူး၊ ပထွေးဆိုတာကိုလည်း သမီး လက်မခံနိုင်လို့ပါနော်’

‘သမီးရယ် မာမိလည်း သမီးချယ် ဒီအရွယ်အထိ ကိုယ် ကျင့်သိက္ခာနဲ့ နေထိုင်စောင့်ရှောက်လာခဲ့တာပါ။ မာမိရဲ့ ဖူးစာ ရေစက်ထင်တယ်၊ ကိုမိုးဝသုန်ကိုတော့ မာမိလက်ထပ်ပါရစေ’

‘မာမိ’

သူမ အသံကုန်အော်ဟစ်မိသည်။ မာမိကို ဘယ်လိုမှ ပြောဆိုဖျောင်းဖျ၍ စိတ်တိုတိုနှင့် ကားဘော်ဒီအား ထုရိုက်ကာ

မာမိအနားကနေ ထွက်လာခဲ့သည်။ လောကကြီးက ဘယ်လိုကြီးလဲ မသိဘူးနော်။ မာမိနဲ့ချယ်ရဲ့ သံယောဇဉ်တွေနှင့် ပျော်ရွှင်မှုတွေကို ဖြိုခွဲပြစ်လိုက်တဲ့ တရားခံက ဦးမိုးဝသုန်ပါပဲ။ မာမိကိုလည်း ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရတော့။ ချယ် အပြင်ကို ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြန်သည်။

‘သမီးချယ် ဘာလဲ’

‘ခြေဦးတည့်ရာ မာမိရေ၊ ခြေဦးတည့်ရာ’

ချယ် ပြောပြီး ကားကို ပြန်မောင်းထွက်လာသည်။

Royal Rose နားရောက်တော့ သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေက သူနှင့် ကားချင်းတိုက်မိသွားတဲ့ နေရာလေးကို ဝေ့ကြည့်မိ၏။ မကြည့်ပါဘူးဆိုမှ သူမ မောင်းလာတဲ့ ကားလေးက ထိုနေရာအရောက်တွင် တုန်ခန် ရပ်သွားသေးသည်။ ပြီးတော့ သူမ လက်လေးအား ပြန်၍ ကြည့်မိနေ၏။ အရမ်းရက်စက်တယ်။ သူမ လက်လေးမှာ ကျင်တဲ့ ဝေဒနာတွေကို ပြင်းပြစွာ ခံစားခဲ့သည်။

‘သူကများ ကားကို ရောင်းပစ်ရတယ်လို့၊ ဒီကလည်း မစီးဘူး၊ ရောင်းပစ်မှာ သိလား’

ချယ်စိတ်တွေ မခံချင်စိတ်တွေနှင့် ဒေါသတကြီး ခူရှုဆောင့်ဆောင့်လေး ပြောပြစ်သည်။ သူမအား မတူမတန်သလိုနှင့် အဖက်မတန်တဲ့သဘောထားကြောင့် ပို၍ပင်မခံရခက်နေပါ၏။ မိုးရေတံခွန်ရဲ့ ပီရီသေသပ်စွာ နီစွေးစွေး နှုတ်ခမ်းတွေ၊ မြင့်မြင့်

စားမား ခန့်ခန့်ညားညား ယောက်ျားပီသမှုတွေကို ချယ်မျက်ဝန်းတွေထဲကနေ ဖျောက်ဖျက်ပြစ်လို့မရခဲ့။ သတိမရချင်ပါဘူးဆိုမှ ဝဲလေ။ သူမကားကို ပွဲစား ကိုမြဆီ အပ်ပစ်လိုက်ဖို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ချယ် ကားအရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်တိုင်း ကူညီနေတဲ့ကားပွဲစား ကိုမြကတော့ ချယ်ကို ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေ၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို ခါရမ်းပြစ်သည်။

‘ဘယ်လိုတွေလဲ မသိဘူး၊ ယန်းနုချယ်ရေ ဦးမြ တွေ့ဆုံသမျှ အထူးအဆန်းတွေပဲ မောင်မိုးရေတံခွန်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးဘလည်း ကားအကောင်းစားကြီးကို နည်းနည်းလေးတိုက်မိတာနဲ့ ရသလောက်ဈေးနဲ့ ရောင်းပစ်တယ်၊ ဦးမြကို ပွဲစားလောကမှာ ပြောစရာစကားအဆန်းဖြစ်သွားတယ်၊ ညည်းကရော ဝယ်ထားတာတောင် မကြာသေးဘူး၊ ညည်းသေသေချာချာ စီစဉ်ရွေးချယ်ပြီးမှ အရမ်းကြိုက်လို့ ဝယ်ခဲ့တာပဲလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ရောင်းမှာလဲ’

‘မကြိုက်တော့လို့’

‘မင်းတို့ခေတ်လူငယ်တွေ ဘယ်လိုလဲ၊ ပိုက်ဆံတွေ အရမ်းပေါနေတာလား’

‘အင်း’

သူမကားသော့ကို ပွဲစားဦးမြထံ အပ်လိုက်တော့ ကားပွဲ

စား ဦးမြ မျက်ခုံးထူထူကြီးတွေ အပေါ်သို့ ပင့်တက်သွားပြန်သည်။

‘အခုချက်ချင်းလား၊ ကားကို ထားခဲ့တော့မလား ပန်းနု ချယ်၊ ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘အသစ်လဲမလို့၊ ရော့... ကားသော့၊ ဦးမြ လက်အိမ် လိုက်ပြီ၊ နောက်တစ်စီးထပ်ရှာပေး၊ အမြန်ဆုံးနော်’

‘ဟဲ့... ကောင်မလေး ပန်းနုချယ်’

သူမ အငှားကားတစ်စီးပေါ် တက်လာခဲ့သည်။ သူမ လုပ်ရပ်အတွက် ကျေနပ်ပီတိတွေ ဖြစ်နေ၏။ မိုးရေတံခွန်ဆိုတဲ့ လူလည်း ပွဲစားတွေကတစ်ဆင့် ကြားမှာပဲ။ ပန်းနုချယ် ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးလဲဆိုတာ ရှင်သီစေရမယ်။ မိုးရေတံခွန်က သူ ကားရောင်းပစ်သလို ချယ်ကလည်း ရောင်းပစ်တယ်။ မိုးရေတံခွန် ရဲ့ ကားကိုမှ တိုက်မိလို့လေ။ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးကို တွန့်မဲ့ရှုံ့တွ ရင်း ဒေါသဖြစ်လိုက်၊ သူ့လိုပဲ သူမကားကို ယှဉ်ဖြိုင်ရောင်းပစ် နိုင်၍ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်၍လည်း ရယ်သည်။

‘ကင်္ဂီ’

‘ဟင်’

ကားလမ်းဘေးမှာ ထိုးရပ်သွားသဖြင့် သူမ မျက်လုံး လေး ပြူးပြူးနှင့် ကြည့်သည်။

‘ကလေးမ ကားပေါ်က ဆင်းတော့နော်၊ အငှားကားခ ဆည်း မပေးနဲ့တော့၊ ဆင်းလေ ဆင်း’

‘ရှင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်မသွားချင်တဲ့ နေရာကို ခရောက်သေးတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကားပေါ်ကနေ ဆင်းရမှာ သဲ’

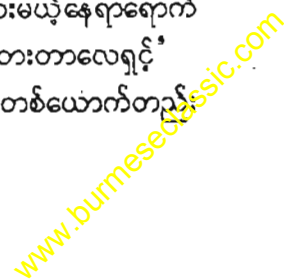
‘ဟို... ဟိုလေ၊ ဆင်းပါ၊ ဆင်းသာ ဆင်းပါ ကလေးမ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်’

အငှားကားသမားရဲ့ မျက်နှာက စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေလိုက်ရ၍ ချယ် သဘောပေါက်သွားရသည်။ ချယ်ကို အရူးမလေးဟု ထင်မှတ်သွားပုံပင်။ သူမကလည်း မပြင် ဆောင်နှင့် ရုတ်တရက် စိတ်ဆိုးပြီး ဒေါသဖြစ်လိုက်၊ ရယ်လိုက် ချက်နှာက တွန့်မဲ့ရှုံ့တွပစ်လိုက်နှင့်ဆိုတော့ အငှားကားမောင်း သမားစိတ်ထဲတွင် အရူးမလေးဟုပဲ ထင်မှတ်သွားတာပဲ ဖြစ်မည်။ သူ့ကိုများ အရူးထင်စရာလား။ သူမ နှုတ်ခမ်းလေး စုထော်သွား သဖြင့် အငှားကားမောင်းသမား မျက်နှာထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား သည်။

‘ရှင်က ကျွန်မကို အရူးမ ထင်နေတာလား၊ ရှင် ဘယ် ထို့လူလဲ၊ ကားကိုဆက်မောင်းပါ၊ ကျွန်မ သွားမယ့်နေရာရောက် ခဲ့ ဆင်းမယ်၊ ရှင်တောင်းသလောက် ပေးထားတာလေရှင်’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း’

အမှုအယာအမျိုးမျိုးပြောင်းနေတော့ စိတ်ထဲမှာလေ၊ ဟို... အခု
မလေးလို့ ထင်သွားတယ်”

‘ကားကိုပဲ ဆက်မောင်းပါ’

‘ကောင်းပါပြီ’

အငှားကားသမားက ကားကို ဆက်မောင်းသွားသည်။
သူမ နေထိုင်တဲ့ ခြံကြီးထဲ ရောက်တော့ အငှားကားသမား အံ့
တုန်လှုပ်နေ၏။ မင်းက အရမ်းချမ်းသာတဲ့ ကောင်မလေးထဲ
တောင်းပန်ပါတယ်ဟု ပြောသည်။

‘ချယ် ဘာဖြစ်လာတာလဲ ကားရော’

‘ရောင်းဖို့ ထားပစ်ခဲ့တယ် မာမီ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မတန်လို့၊ ရွံလို့’

မာမီက ချယ် ဘာပဲလုပ်လုပ် အပစ်ပြောဆိုတတ်ခြင်း
မရှိပေ။ ချယ်အား လိုလိုက်ပြီး ချစ်လည်းချစ်သည်။ ဦးမိုးဝသူ
ကိုတော့ လုံးဝမကျေနပ်ပါဘူး။ မာမီဆီက ချယ်အပေါ် ချစ်
အချစ်တွေရော သံယောဇဉ်တွေကိုရော ဖဲ့ခြွေလုယူတဲ့ လူကြီး
သူသားမိုးရေတံခွန်က ပိုဆိုးသေးတယ်။ ချယ်ကိုများ တွေးမိတိုင်း
ဒေါသတွေဖြစ်လာရသည်။

‘သမီးလုပ်တာ မှန်တယ်၊ ဒီကောင်လေး မိုးရေတံခွန်

ထောင့်မကျိုးဘူး၊ မာမီလည်း တော်တော်အမြင်ကတ်တယ်၊ ဒါ

အဖေနဲ့ လက်ထပ်ပြီးမှ မိထွေးဆိုတဲ့ ခါးသည်းတဲ့ အရသာ
ကောင်းကောင်းခံစားစေရမယ် ချယ်’

‘မာမီ’

‘ဟင်’

သူမ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်တော့ မာမီကအပြစ်ကင်း
မဲ့နေသလိုလို ဘာအမှားတစ်ခုမှ မကျူးလွန်ထားသလိုလို ငေး
ကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်သည်။

‘ဘာမိထွေးလဲ၊ ဒီလူကြီးကို လက်မထပ်ရဘူးလို့ ပြော
ထားတယ်လေ၊ မာမီ ခုထိ မလျော့သေးဘူးလား’

‘ဒါကတော့ ချယ်ရယ် ကိုဝသုန်နဲ့ မာမီက ဖူးစာဖက်
တွေ ထင်တယ်၊ ရှေးဘဝက ရေစက်တွေရှိကြတယ်လေ’

‘တော်ပါတော့ မာမီရာ၊ ချယ်ဟို ငဲ့ပါဦး၊ ချယ်ကို
ဒီလိုပဲ ဥပက္ခာပြုထားတော့မှာလားလို့’

‘ချယ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲကွယ်၊ အမွေပစ္စည်းတွေ
လည်း အများကြီးရှိတယ်’

‘မာမီကို ပြောရခက်လိုက်တာ၊ ဒယ်ဒီနေရာကို အစား
ခထိုးနိုင်တော့ ပထွေးကို မုန်းတာ’

‘မတတ်နိုင်တော့ဘူး သမီးရယ်၊ မာမီနှလုံးသားတွေထဲ
မှာ ကိုမိုးဝသုန်အပေါ် ချစ်မိသွားပြီပဲ’

မာမီကို ချယ် ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရနိုင်ကြောင်း ဦး

ပြင်ပြင် ပြတ်သားစွာ သိလိုက်ရသည်။ ချယ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။
ရင်ထဲမှာ နာကြည်းမုန်းတီးမှုတွေ ပြည့်နှက်နေ၏။ ဘယ်သူ့ကို
ဒေါသဖြစ်ရမှာလဲလို့ မဂေ့ နှစ်နှစ်မူတွေနှင့် သူမအိပ်ခန်းထဲသို့ ခပ်
ဆောင့်ဆောင့်လေး ဝင်လာခဲ့သည်။

အခန်း(၁၃)

‘ကိုယ်တို့တော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေပဲ ကြုံနေရတယ်
နိုးရေတံခွန်ရေ၊ မောင်ရင်တို့ သူဌေးတွေရဲ့လုပ်ရပ်က တကယ့်
ကို နားမလည်နိုင်တော့ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ’

‘ဒီမှာလေ၊ ပွဲစားကိုမြ မနေညနေက သူ့ဆီကို ပန်းနုချယ်
ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ကားအပ်သွားတယ်၊ ရတဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်း
ပေးပါတဲ့၊ ဝယ်ထားတာ မကြာသေးဘူးလေ၊ အသစ်ကြီးကွ၊
ဒီဘားရဖို့ တော်တော်ရှာထားရတာ၊ ဘာဖြစ်မှန်းမသိပါဘူးကွာ’

ပန်းနုချယ်တဲ့။ သူမကားကိုလည်း ရောင်းပစ်တာပဲကိုး။
နိုးရေတံခွန်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောဖြစ်နေသည်။
မင်း မိုးရေတံခွန်ကို ဘယ်တော့မှ မနိုင်စေရဘူး ပန်းနုချယ်။
ဆောင့်ကြည့်လေ။ မင်းလို ဆောင့်ကြွားကြွား မာရေကြောရေနဲ့

ကောင်မလေးကို ငါ ပုံစံကောင်းကောင်းပေးရမယ်။ သူ့ကားပွဲ
သူငယ်ချင်းကိုဆက်က ပြောပြ၍ ပန်းနုချယ် ပွဲစားလက်
ကားအပ်ပြီး ချက်ချင်းရောင်းခိုင်းကြောင်း သိလိုက်သည်။
ကားကိုကြည့်တော့ သူ့ကားကို ဝင်တိုက်ခဲ့တဲ့ ပန်းနုချယ်ရဲ့
ပင်။ သူ ထိုကားကို ဝယ်ဖို့ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကားကို ကျွန်တော်ဝယ်မယ် ကိုမြ၊ ဘယ်လောက်လဲ”

“ဝယ်တုန်းကတော့ သိန်း ထောင့်နှစ်ရာလေး မိုးရေတံခွန်
မင်း ဘယ်လောက်ပေးမလဲ”

“ငါးရာ”

“ဘာ”

“သိန်းငါးရာပေးမယ်ဗျာ၊ ကိုယ်စီးဖို့ မဟုတ်ဘူး
ကျွန်တော့်အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတဲ့ ခြံစောင့်ကြီးကို တက္က
စားဖို့ ပေးမလို့”

“ဟေ”

“အခုတော့ အလုပ်ထွက်သွားပါပြီ၊ ဒုက္ခရောက်နေတာ
ကျွန်တော့်ကို ငယ်ငယ်က ထိန်းကျောင်းခဲ့တာလေ၊ ဒီကား
အချောင်ရရင်တော့ ဝယ်ချင်တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ကိုမြ”

“အရမ်းနည်းလွန်းတယ်ကွ၊ သိန်းတစ်ထောင်ထောင်
တော့ ပေးပါ”

“ခင်ဗျားတို့က အမြန်ရောင်းချင်တယ်ဆို၊ ပန်းနုချယ်ဆို
သူ့ ကောင်မလေး ဖုန်းနဲ့ပါတ် သီလား ကိုမြ”

“သိတယ်လေ၊ ဒီမှာ ပန်းနုချယ်ရဲ့ Visiting Cart လေ၊
မင်းယူထားလိုက်၊ သိန်းငါးရာပဲပေးရင် ဒီကောင်မလေး ဒေါသ
ဖြစ်မှာကွ”

“အမြန်ရောင်းချင်ရင်တော့ ရတဲ့ဖျားနဲ့ ရောင်းရမှာပဲလေ၊
သူတို့က အရမ်းချမ်းသာတော့ သိန်းငါးရာရှုံးတာ ပါးပါးလေး
ပါ ကိုမြရ၊ ပွဲခ ကျွန်တော့်ဘက်က ထုတ်ပါ့မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွာ”

“ကျွန်တော် ဆက်ကြည့်ပါ့မယ်၊ အချောင်လေးဗျာ၊ နှိုက်
ကြည့်ရမှာပဲ၊ သွားပြီနော်”

“မိုးရေတံခွန် မင်းဝယ်မယ့်ကားကို တွေ့ထားပြီ၊နော်၊
ဆွေးကတော့ မြောက်တယ်”

“အိုကေ ညနေမှ ကြည့်မယ်”

ကားပွဲစားကိုဆက်နှင့် ကိုမြအား နှုတ်ဆက်ပြီး မိုးရေ
တံခွန် ကားပွဲစားတန်းကနေ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ အတော်ပဲ
ပန်းနုချယ်ရဲ့ ဖုန်းနဲ့ပါတ်ရပြီ။

သူမဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။ မိုးရေတံခွန်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေ
အ ခပ်ထေ့ထေ့လေး ပြုံးနေသည်။

‘ဟဲလို ပန်းနုချယ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ကားကိစ္စ ပြောချင်လို့ပါ’

‘ကျွန်မ ပွဲစားကိုမြန် လွှဲအပ်ထားပါတယ်၊ ပြောရင် ရှိရင် သူ့ကိုပဲ ပြောပါ။ ကားပွဲစားတန်းမှာ ရှိပါတယ်’

လေသံက ခပ်မာမာ ထန်ထန် မောက်မာထောင်လွှား တဲ့ ကောင်မလေးကို ဝပ်ဆင်းကျိုးကျသွားစေရန် အကြီးအကူ နှိပ်ကွပ်ပစ်ချင်သည်။

‘မင်းကို သိန်းငါးရာပေးမယ် ရောင်းမလား’

‘ရောင်းမယ်၊ ရတဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်းမယ်၊ ကျွန်မ ပွဲစား သွားစကားပြောပါ။ ဒီကား မြန်မြန်ရောင်းထွက်ဖို့ပဲ အရေးကြီး တယ်၊ ပိုင်ရှင်က ကျွန်မဆိုတာ တစ်နာရီ တစ်စက္ကန့်တော့ မဖြစ် ချင်ဘူး၊ ကျက်သရေတုန်းလို့’

သူမ ဖုန်းပိတ်သွားသည်။ ပြောတဲ့လေသံကလည်း ကြည့်။ ဘယ်လောက်အထိ နရင်းပရင်း ပိတ်အုပ်ပစ်ချင်စေ ကောင်းလဲလို့။ မိုးရေတံခွန် ဒေါသတွေ ထွက်လာသလို ချက်ချင်းပဲ ကိုမြဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ကားအရောင်းအဝယ်တည့် ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်၏။ ကိုမြကလည်း ပြန်ဖြေသည်။ အပန်းနုချယ်က ရောင်းပစ်တဲ့။ မြန်မြန်ရောင်းထွက်သွား

ကောင်းလေပဲဟု ပြောကြောင်း ပြောနေ၏။ မိုးရေတံခွန် နှုတ် ခမ်းထောင့်စွန်းက တွန့်မဲ့သွားသည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် အခုပဲ လာယူမယ်၊ ငွေ လည်း ချေမယ်၊ ကျွန်တော့်ကားကိုပေးပစ်မယ့် ခြံစောင့်အဖိုးကြီး လည်း ခေါ်လာခဲ့မယ်လေ’

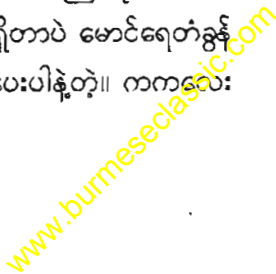
‘အိုကေ’

မိုးရေတံခွန် ငွေသိန်းငါးရာကို ထုတ်ပြီး ခြံစောင့်ကြီး ဦးဖိုးစောကိုပါ ခေါ်လိုက်သည်။ သူ တကယ်လည်း Taxi တစ်စီး လောက် ဝယ်ပြီး ဦးဖိုးစော လုပ်စားကိုင်စားနိုင်အောင် ပေးမလို့ ပါ။ သူ့ကို ငယ်စဉ်က ထိန်းကျောင်းလာ၍ ပြန်လည် ထောက်ပံ့ ကြည့်ရှုပေးချင်၏။ သူ ပွဲစားတန်းပြန်ရောက်လာသည်။

‘ဘာတွေလဲကွာ၊ တကယ့်ကို ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ရာတွေပဲ၊ ကောင်မလေးက ရောင်းပစ်တဲ့ ဒီကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော် တော်လေး စိတ်နာနေပုံပဲ မိုးရေတံခွန်’

‘ပိုက်ဆံတွေပေါများနေလို့ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဦးဖိုးစောကို ပေးမှာပါ၊ အငှားကားလုပ်ဖို့လေ’

မိုးရေတံခွန်က ဒီလိုကားအကောင်းစားကြီးကို ပေးမယ် ဆိုတော့ ဦးဖိုးစော မယူရဲဘဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ မောင်ရေတံခွန် ရယ် ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ကားကြီးမပေးပါနဲ့တဲ့။ ကကလေး

တစ်စီးလောက်ရရင်ပဲ မင်းကို ကျေးဇူးတင်လှပါပြီတဲ့။ ပွဲစားတန်း တစ်ခုလုံး ပွက်လောရိုက်သွားသည်။

‘အဘဖိုးစော လက်ခံပါ။ ကျွန်တော်က ဒီထက်မထ ထောက်ပံ့ပေးချင်တာပါ။ ဒီကားကို အငှားကားပြောင်းဖို့လည်း ကျွန်တော်ပဲ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်၊ အားမနာပါနဲ့’

‘မောင်မိုးရေတံခွန်ရယ် အဘတော့ အိပ်မက်မက်နေ သလားပဲ၊ ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်’

‘အဘ လက်ခံပါ၊ အဘအတွက် အိုစာမင်းစာပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် ဒီလောက်ငွေကြေးလေးက အပမ်းမကြီးပါဘူး အလှူပဲလေ’

မိုးရေတံခွန် ငွေပေးချေပြီး ကားကို အဘဖိုးစော လက် ထဲအပ်လိုက်သည်။ အငှားကားအဖြစ် ပြောင်းပစ်ဖို့လည်း တပည့် တစ်ယောက်ဆီ ညွှန်ကြားပြီး ချက်ချင်းစီစဉ်စေ၏။ မကြာခင် ပန်းနုချယ် သိမှာပါပဲ။ အငှားကားဖြစ်သွားရင်လည်း မင်း မျက်စိ ရှေ့မှာပဲ ဆွဲပြမယ်။ သူက ယောက်ျားတန်မဲ့ မိန်းကလေးတစ် ယောက်နှင့် တုဖက်ယှဉ်ပြိုင်တာမဟုတ်ပေမယ့် ပန်းနုချယ်ကို တော့ မိုးရေတံခွန် အမြင်ကတ်နေသည်။

ပန်းနုချယ်ရဲ့အမေ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကလည်း ဒယ်ဒီ ကို ဘယ်လိုမြှူဆွယ်သိမ်းသွင်းထားလဲ မသိဘူး။ ဒယ်ဒီက

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးနှင့် လက်ထပ်ဖို့ ဖျက်မရပေ။ ကားကိစ္စပြီး သည်နှင့် သူပြန်လာခဲ့သည်။ ခြံထဲရောက်သည်နှင့် ကားနားမှာ အပြင်ထွက်ဖို့ ရှိုးအပြည့်နှင့် မွှေးကြိုင်ထုံသင်းနေတဲ့ ဒယ်ဒီအား ကျွေလိုက်ရသည်။

‘ဒယ်ဒီ ဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘ကုမ္ပဏီကိုလေ’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲကွ’

‘ဒယ်ဒီက အရမ်းအိုဗာဖြစ်နေတယ်လေ၊ ကိုယ့်အသက် အရွယ်လည်း ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ ရေမွှေးက သားတို့လူပျိုပေါက်တွေ သုံးတာလေ’

‘ဘယ်သူပဲသုံးသုံး ဒီအနံ့လေးကို ဒယ်ဒီကြိုက်လို့ကွာ၊ ဘယ်အရွယ်ဖြစ်ဖြစ် စိတ်တက်ကြွပြီး သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သေသေ သပ်သပ် နေထိုင်ရတယ်သား၊ ဒယ်ဒီ ပျော်သလိုနေချင်တယ်ကွာ၊ ဇင်းအတွက်လည်း ဒယ်ဒီ အားလုံးပြည့်စုံအောင် လုပ်ပေးထားခဲ့ တာပဲ၊ ဒယ်ဒီ ပင်ပန်းနေပြီကွ၊ ဆန္ဒရှိသလို နေပါရစေ’

‘ဒယ်ဒီ’

‘ပြော’

‘ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို ဒယ်ဒီ လက်ထပ်တော့မှာလား’

‘ဟုတ်တယ် သား’

ဒယ်ဒီအသံက ပြတ်သားလိုက်တာ။ သူ ဘယ်လို့... နှင့်မှ တားဆီး၍ မရနိုင်ကြောင်း မိုးရေတံခွန် သိလိုက်သည်။ စိတ်လျော့ချင်လာ၏။ မိထွေးနဲ့တော့ မပတ်သက်လိုပေ။ ဟို... မလေး ပန်းနုချယ်နှင့်က ဒီတစ်သက် သင့်မြတ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်... တော့ပေ။ ရန်ညှိုးတွေက တရစ်ပြီးတစ်ရစ် အထပ်ထပ်ရစ်... နေခဲ့သည်။

‘ဒယ်ဒီ လက်ထပ်ပြီးရင် သီးသန့်နေမှာကွ၊ သားနဲ့... အတူမနေဘူး၊ သူ့သမီးနဲ့လည်း မနေဘူး၊ ပန်းနုချယ်ဆိုတဲ့... မလေးကိုလည်း ဒယ်ဒီအမြင်ကတ်တယ်၊ ဝတ်ပုံစားပုံ နေပုံ... ကအစ ယုံးဝကြည့်မရဘူး’

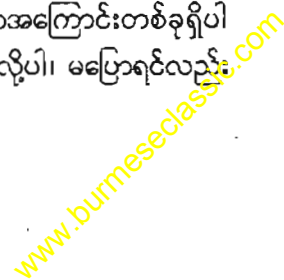
‘သူ့အမေကို လက်ထပ်ထားပြီးမှတော့ ဒယ်ဒီ သူနဲ့... အောင်နေလို့ ရမလား၊ သားကရော မိထွေးနဲ့ကင်းလို့ ရ... ဒယ်ဒီ’

‘ရပါတယ်ကွ၊ ဒယ်ဒီလည်း သတ်သတ် မင်းနဲ့... သက်မယ်၊ သွေးကဲလည်း သူ့သမီးနဲ့ သတ်သတ်ပတ်သက်... ဆွေးနွေးပြီးပြီ၊ အိုကေပဲ’

ဦးမိုးဝသုန် ပြောပြီး သားပခုံးကိုပုတ်ကာ ခပ်မြူး... လေးပဲ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ မတတ်နိုင်ဘူး သား...

ဒယ်ဒီနုလုံးသားတွေက သွေးအပေါ် မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်တွေနဲ့ ချစ်မိနေပြီကွ။ မခွဲနိုင်ဘူး။ ဟိုကောင်မလေး ပန်းနုချယ်ကိုတော့ ဦးမိုးဝသုန် မနှစ်သက်မိ။ မိမိက ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိရှိ ဝတ်စားနေ ထိုင်တာပဲ ကြိုက်သည်။ ရုပ်ပလာမလေး။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘောင်းဘီတိုတိုနဲ့ ပေါင်ရင်းအထိအသားတွေပေးနေတာ အရှက် မရှိတဲ့ ကောင်မလေး။ နေထိုင်တာလည်း ကျောကျောနဲ့။ မိမိသား မိုးရေတံခွန်ကို မိမိယဉ်ကျေးလိမ္မာတဲ့ သားတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ ပုံစံသွင်းထားသည်။ သားက ပညာပဲ ကြီးစားနေတာ။ သွေးသမီး ပန်းနုချယ်က ပညာကြီးစားပေမယ့် ပုံစံမျက်စိနောက်စရာ။ ဆောင့်ကြားကြားကောင်မလေး။ မျက်နှာကလည်း မာမာကျော ကျော မိမိအမုန်းဆုံးပင်။ ပန်းရောင်သွေးနဲ့ လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။ ပန်းရောင်သွေး၏ ကျက်သရေရှိတဲ့ ဝတ်စားမှုက ဦးမိုးဝသုန်ရဲ့ နုလုံးသားကို စွဲကိုင်လှုပ်ရှားစေနိုင်ခဲ့သည်။ ဒီနေ့ ပန်းရောင်သွေးနဲ့ ခိုနှိမ်းထားတယ်။ Royal Rose မှာ ညစာစားသောက်ကြဖို့ပင်။ ဦးမိုးဝသုန် မိမိကုမ္ပဏီကို အရင်ဝင်လာခဲ့သည်။ ရုံးခန်းထဲရောက် တော့ မိမိရဲ့အတွင်းရေးမှူးမလေး ချောရတနာက မျက်နှာငယ် လေးနှင့် သတင်းတစ်ခု ပြောပြသည်။

‘အန်ကယ့်ကို ချော ပြောပြစရာအကြောင်းတစ်ခုရှိပါ တယ်၊ ပြောရမှာလည်း အရမ်းအားနာလွန်းလို့ပါ၊ မပြောရင်လည်း မဖြစ်ဘူး ထင်မိနေလို့ပါ’

‘ပြောလေ ချော၊ မင်းက အန်ကယ်ကိုယ်ရေးအရာရှိပဲ
ပြောတာရှိရင် ပြောပြရမှာပဲလေ’

‘ဟို... ဟိုလေ အန်ကယ်၊ အခုရုံးမှာ သတင်းတွေပြန်
နေတာက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေး ဦးမိုးဝသုန်က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲ
မှာ စိန်ရွှေရတနာရောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အသေစု
အရှင်ရရ အရှက်မရှိ ပိုးပန်းချစ်ရေးဆိုဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာ
ပါပဲ’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုသတင်းတွေ ပျံ့နေသလဲ မသိဘဲ
ဘူး၊ အဲဒီမိန်းမရဲ့သမီး ပန်းနုချယ်ဆိုလားပဲ၊ သူကလိုက်ပြောနေ
တာတဲ့’

‘ဟင်’

‘ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာတောင် ဦးမိုးဝသုန် လာပိုးရင်း မှန်
လက်ဆောင်းသည်ကို ဝင်တိုက်မိလို့ ဘန်းတွေမှောက်ကျပြီး လှော်
ကြေးတွေ အများကြီးပဲ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ပေးထားခဲ့ရတယ်တဲ့’

‘ခွေးကောင်မလေး’

‘အဲဒါ အမှန်တွေပဲလားဟင် အန်ကယ်၊ ချောတို့ကတော့
လက်မခံနိုင်ဘူး ဖြစ်နေကြတာ၊ အန်ကယ်က ချောတို့အလုပ်ဝင်
တာပဲ နှစ်တွေကြာပြီ၊ မုဆိုးဖို့ ဘဝနဲ့ ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်မဝင်

စားဘဲ သားအတွက်ပဲ ကြိုးစားနေတာလေ၊ အရမ်းသိက္ခာရှိပြီး
တည်ကြည်ခဲ့တာပဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်းနုချယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက သူ
အမေနဲ့ အန်ကယ် ရင်းနှီးကြတာကို တစ်မျိုးထင်ပြီး သိက္ခာကျ
အောင် ပြောဆိုနေတာပါ၊ တော်တော်ဆိုးတာပဲ’

အတွင်းရေးမှူးမလေး ချောကို ဦးမိုးဝသုန် ဘယ်လိုရှင်း
ပြရမှန်းပင် မသိတော့။ မျက်နှာတော့ ပူမိသွားသည်။ ကုမ္ပဏီမှာ
ဆို မိမိဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့ နေခဲ့တာပါ။ သားဘဝရှေ့ရေးကလွဲပြီး
နောက်ထပ် အိမ်ထောင်သစ် ထူထောင်ဖို့ဆိုတာ အတွေးထဲမှာ
လုံးဝမရှိခဲ့သော ဦးမိုးဝသုန်တစ်ယောက် ပန်းရောင်သွေးနဲ့ ဆုံမိ
သွားမှ ရင်ခုန်တတ်လာသလို အချစ်ကိုလည်း ခံစားလာခဲ့၍
အရှက်သိက္ခာတွေပင် ကင်းမဲ့သွားရသည်။ ဟိုကောင်မလေး
ကြောင့် ပန်းနုချယ် မင်း ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာမရှိအောင် ငါ့ကုမ္ပဏီအထိ
လာပြီး ပြောရလားကွ။ ဦးမိုးဝသုန် ဒေါသထွက်လွန်း၍ ပန်းနု
ချယ်အား ကိုင်ပေါက်ပစ်ချင်လာ၏။ ချောကိုလည်း ထိုကိစ္စ
မဟုတ်မှန်ကြောင်း ရှင်းလင်းချက်ပေးဖို့ ညွှန်ကြားခဲ့သည်။

‘မင်းပဲ ဖြေရှင်းလိုက် ချော၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ၊
အန်ကယ် ဒီလိုလူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ’

‘စိတ်ချပါ အန်ကယ်၊ ချော တာဝန်ယူပါတယ်၊ ဝန်ထမ်း

တွေကလည်း အန်ကယ်အကြောင်း သိနေကြတာပဲ၊ ခံပြလေ အန်ကယ် ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက မုဆိုးဖြစ်ခဲ့တာ ဘယ် လောက် ကိုယ်ကျင့်တရားကို ထိန်းသိမ်းနေထိုင်ခဲ့လဲ'

အတွင်းရေးမှူးမလေး ချောရတနာနှင့်ပင် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရန် မျက်နှာပူသည်။ ပန်းနုချယ် တော်တော်အကျင့်ပုတ်တဲ့ ကောင်မလေး။ ဒေါသတွေလည်း ဖြစ်ရ၏။ ပန်းရောင်သွေးထိ လည်း မိမိ စွန့်လွှတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ ဒီကောင်မလေးကြောင့် တော့ အကွဲမခံနိုင်ပါဘူး။ ဦးမိုးဝသုန် ကုမ္ပဏီမှာပင် မျက်နှာပြ ရန် စိတ်တွေမလုံမလဲဖြစ်ရပြီး မိမိအား ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချတဲ့ မျက်စိ တွေနှင့် ကြည့်နေကြသည်ဟုပင် ထင်သည်။

အခန်း(၁၄)

ဒယ်ဒီနှင့် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မဆို ခြံပစ်ဖို့ မိုးရေတံခွန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သူ့လိုယောကျာ်းမပီသ သူ့ပဲပြောပြော ဒယ်ဒီကို နောက်ထပ်အိမ်ထောင်ပြုတာတော့ ထက်မခံနိုင်ပါဘူး။ သူ့ကိုချစ်တဲ့ မာမီ ယောကျာ်းအပေါ်လည်း သစ္စာတရားတွေကြီးမားစွာဖြင့် ပြုစုခဲ့သော မာမီကို ဒယ်ဒီအချစ် တွေ အပြည့်အဝ ပေးအပ်ထားစေချင်၏။ ဒယ်ဒီရင်ထဲမှာ မာမီကို အရာလေးသေးသေးပင် ဖယ်ထုတ်ခံထားရတာမျိုး မိုးရေတံခွန် လိုလားနိုင်ပေ။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို ဒယ်ဒီချစ်နေပြီ။ အရှက် သိက္ခာတွေပင် မစောင့်ထိန်းနိုင်တော့။ ကုမ္ပဏီမှာလည်း ဒယ်ဒီ ထဲ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို ပိုးပန်းနေတဲ့သတင်းက ရှက်စရာဖြစ် နေသည်။ မိုးရေတံခွန်လည်း တားဆီးပြစ်ရမှာပဲ။ ဒေါ်ပန်းရောင် သွေးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဒယ်ဒီကို စိတ်နာကျည်းသွားစေချင်သည်။ မိုးရေတံခွန် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲ ရောက်လာပြီး ပိုးထည်ဆိုင်မှာ

www.burmeseclassic.com

ပိုးထည်တွေ ဝယ်ရင်း ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးက ဦးမိုးဝသုန်ကို ကြိတ်ပိုးနေကြောင်း ပြောပစ်လိုက်သည်။

‘သူဌေးကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီး ဦးမိုးဝသုန်ကို ဒေါ်ပန်းရောင် သွေးကစပြီး ကြိုက်တာပါ။ ဆေးဝါးတွေနဲ့ လုပ်ထားတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ ဒီလောက် ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိတဲ့ ဦးမိုးဝသုန် အရူးကြီးက အရှက်မရှိဖြစ်နေတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် ကြားရတဲ့သတင်းတွေထက် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ’

‘ပန်းရောင်သွေးလည်း တစ်သက်လုံး ဣန္ဒြေသိက္ခာ နေထိုင်တာပါကွယ်။ မိန်းမတွေရဲ့ စံပြပဲလေ။ သွေးသမီးတွေကလည်း လက်မခံဘူး။ အမေအနားကို ဘယ်လိုယောက်ျား အကပ်ခံတာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ ဦးမိုးဝသုန်ကလည်း မိန်းမတွေက လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးနဲ့မှ အရူးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာလို့ အန်တီချောတို့လည်း သတင်းကြားတယ်လေ’

‘ဟုတ်တယ် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးဘက်က စတာ။ တွေ့ အောက်လမ်းနည်းတွေနဲ့ လုပ်ထားတာတဲ့။ ကျွန်တော်က ကုမ္ပဏီက စာရေးမန့်က သူငယ်ချင်းတွေလေ’

‘ဟုတ်လား’

မုန့်လက်ဆောင်းသည်ရှေ့မှာပင် မိုးရေတံခွန် ပြောလို တော့ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ တော်တော်လေးယုံနှုန်းသွားသည်။ သူတို့ ပြောတာပါ။ အရေးကြီးတာက ဒယ်ဒီနှင့် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး

လက်မထပ်ဖြစ်ဖို့ပဲ။ သတင်းတွေ ဖြန့်ပြီး မိုးရေတံခွန် ပြန်လာခဲ့ သည်။

မုန့်လက်ဆောင်းသည် မထားကလည်း ထိုသတင်းအား ဖြန့်ချင်နေတာနှင့် အတော်ပဲဖြစ်သွားသည်။ ဈေးထဲမှာ လိုက်ပြော တာ အားမရသေးဘဲ အိုင်တင်ကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် မျက်နှာတည် တည်တင်းတင်း နေထိုင်ဆက်ဆံတတ်တဲ့ ပန်းနုချယ်ကိုလည်း အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် သတင်းဖြန့်ပြစ်နေ၏။ နောက်ဆုံးဘယ်လိုမှ အောင့်အည်းမနေနိုင်တော့၍ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို လာပြောပြ လိုက်သည်။

‘ဦးမိုးဝသုန်ကို ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးက ဆေးနဲ့လုပ်ထား ဘာတဲ့။ ကြိတ်ပိုးနေတာတဲ့။ သူဌေးမို့ အဓိဖမ်းချင်လို့ လုပ်တာတဲ့ အစ်မသွေး’

‘ဟင်... ဘယ်သူပြောတာလဲ မထား’

‘မနက်ကလေ အန်တီချောဆိုင်မှာ ပိုးထည်တွေလာလာ ဝယ်နေတဲ့ ကောင်လေးပြောတာပါ’

‘ဘာ’

မနက်က ကိုမိုးဝသုန်ရဲ့သား မိုးရေတံခွန် မမချောဆိုင်က ပိုးထည်တွေလာဝယ်နေရင်း စကားပြောနေတာ သွေးသတိထားမိ သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ထင်နေသားပဲ။ ကြည့်စမ်း။ မိမိကို

သက်သက်မဲ့ သိက္ခာချသွားတာပါ။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာနော်။

အတင်းလာပြောတဲ့ ကောင်လေးက ဦးမိုးဝသုန်ရဲ့သားဆိုတာ သိသွားရင် ပိုပြီးအရှက်ကွဲရမှာပါ။ မထားက တစ်ဈေးလုံး ဖြန့်ပြီးလောက်ပါပြီ။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုယ် မကြည့်ရဲတော့။ မိမိတစ်သက်လုံး လူ့န္ဒြေသိက္ခာကြီးမားစွာ မှဲ့တစ်စက်လေးမစွန်းထင်းအောင် နေထိုင်လာခဲ့တာပါ။ ကောင်စုတ်လေး လင်ပါသားပီပီ စေတနာတစ်စက်မှ မထားဘူး။ မိမိအပေါ် ရက်စက်လွန်းသည်။

‘ကျွန်မတို့ကတော့ အစ်မသွေးဘက်ကပဲ နာတယ်။ ဦးဝသုန်ကို အစ်မသွေးက စကြိုက်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အင်း... ဒါပေမဲ့ ဦးမိုးဝသုန်ကလည်း လူချောလူခန့်ကြီး ကျသရေရှိတယ်။ အစ်မသွေးဆိုရင်သာ မယုံတာပဲ။ တခြားမိမိတွေကတော့ ကြိုက်ပိုးနိုင်တယ်။ အမိဖမ်းချင်ကြတာလည်း ဖြစ်တယ်’

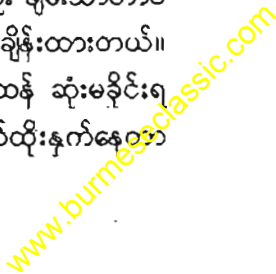
‘တော်ပါတော့ မထားရယ်၊ သွား... ဈေးရောင်းအစ်မသွေး သမီးလေး ကြားသွားရင် မလွယ်ဘူးနော်၊ ညည်းမုန်းလွှင့်ပစ်ခံရမှာ အော်’

‘သွားပြီ အစ်မသွေးရေ၊ ပန်းနုချယ်ကို ကြောက်တာ

ဓာနက မိုးထိနေတာ၊ ကျွန်မက အစ်မသွေး သွားပုပ်လေလွင့်အပြောခံနေရလို့ လာပြောတာပါ’

မထား ပြန်ထွက်သွားပေမယ့် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးရဲ့ ခိတ်ထဲမှာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် ရဲရဲရင်မဆိုင်ရဲဘဲ ရှက်နေသည်။ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ အပူငွေ့က လာဟပ်နေ၏။ မမချောနှင့် ရှေ့ဆိုင်တွေက သွေးကိုကြည့်ကွက် ကြည့်ကွက်နဲ့ မိုးရေတံခွန်ခင်းယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး အတင်းလာပြောရလား။ မင်းကို ငါ အခုတောင် လာသတ်ပစ်ချင်တယ်။ ဒီကောင်လေး အန်တီချောမီးထည်ဆိုင်မှာ လာလာဝယ်နေကတည်းက စိတ်ထဲထင်နေတာ။ သူက ကျောင်းသားပဲ။ ဘာကိစ္စနဲ့ အထည်တွေ လာဝယ်နေရတာလဲ။ ဒေါသဖြစ်မိသည်။

သမီးချယ်ကိုလည်း နိုင်ထက်စီးနင်းနဲ့ ပြဿနာလာရှာနေတယ်။ မင်းကို အမှုန့်ကြိတ်စက်ထဲ ထည့်ပစ်ချင်တယ် မိုးရေတံခွန်။ ငါ မင်းအဖေနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် မိထွေးဆိုတဲ့ အစွယ်ပြူးပြူးကို ပြုရမယ်။ တကယ်တော့ မိမိက အေးအေးဆေးဆေးခံနဲ့ ခိတ်သဘောထား ပြည့်ဝသူပါ။ ကိုမိုးဝသုန်ကို ချစ်မိတာလည်း ညည်းစိမ့်စွာတွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ မိမိလည်း ချမ်းသာတာပဲ။ ရှက်လိုက်တာနော်။ ညနေ ကိုမိုးဝသုန်နဲ့ ချိန်းထားတယ်။ ညယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သူ့သားကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆုံးမခိုင်းရမယ်။ ဒီလောက်အထိ သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်ထိုးနှက်နေတာ

ကောင်းလား။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးဆိုင်ကိုပင် စောစောသိမ်းဖမ်း
လိုက်သည်။

‘မသွေးရေ ဆိုင်သိမ်းတာ စောလှချည်လားကွယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမချောရေ၊ သမီးနဲ့ ညစာစားဖို့ ချိန်းထား
တယ်လေ’

‘ဟုတ်လား’

မမချော လေသံက တစ်မျိုးပဲ။ သွေးစိတ်တွေ မလုံမလပ်
ဖြစ်ရသည်။ ကျွန်မက ဦးမိုးဝသုန်ကို ကြိတ်ပိုးနေတာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ အပိုင်လည်း မချိုင်ချင်ပါဘူး။ ဆေးနှင့်လုပ်ထားတာလည်း
မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုကောင်လေး မိုးရေတံခွန် သူ့ဒယ်ဒီနဲ့လုပ်
ထပ်မှာ ကြောက်လို့ မဟုတ်မဟတ်တွေ လျှောက်ပြောနေတာ
ဟု ရှင်းပြရင် ကောင်းမလား။ မရှင်းပြတော့ပါဘူး။ သွေးမျက်နှာ
ချင်းတောင် မဆိုင်လိုပေ။ ရှက်လို့ မျက်နှာတွေပူထူနေပြီ။ ဈေး
ကနေပဲ ကဗျာကယာ လှမ်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး
Royal Rose ကိုရောက်တော့ ကိုဝသုန်လည်း ရောက်နှင့်နေ
မျက်နှာက မသာမယာ။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးလည်း စားပွဲ
ဝင်ထိုင်သည်။

‘သွေး’

‘ဟင်’

‘မင်းသမီး ပန်းနုချယ်က ကိုယ့်ကုမ္ပဏီအထိ ရောက်လာ

ပြီး ကိုယ်က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ စိန်ရွှေရတနာရောင်းတဲ့ မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို အရူးအသေအလဲပိုးနေပြီး အရှက်သိက္ခာမရှိဖြစ်
အဘယ်လို့ လာပြောတယ်လေ၊ အဲဒါ မင်းသမီးကို ပြင်းပြင်းထန်
ထန် တားဆီးဆုံးမပေးပါသွေး’

‘ရှင်သား မိုးရေတံခွန်ကရော ကျွန်မတို့ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဆိုင်

က ပိုးထည်တိုက်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ချောချာကို ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးက
ချဋ္ဌေးကြီး ဦးမိုးဝသုန်ကို ကြိတ်ပိုးပြီး အပိုင်ချိုင်နေတာတဲ့၊
ဆေးနဲ့လုပ်ပြီး အမိဖမ်းတာတဲ့’

‘ဟင်’

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကလည်း မိမိခံစားခဲ့ရတာတွေကို
ပြောပြလိုက်သည်။

‘ရှင်သားကိုလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆုံးမပေးပါ
ဦးဝသုန်၊ သွေး ဘယ်လောက်အရှက်ကွဲခဲ့ရလဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
မျက်နှာတောင် မပြရဲတော့ဘူး သိလား’

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာ
တာလည်း ဦးမိုးဝသုန် ချောရသည်။ ပန်းနုချယ်ရော မိုးရေတံခွန်
ချော တော်တော်ဆိုကြတာပဲ။ သွေးက မိန်းကလေးဆိုတော့
ပြီး ရှက်မှာပဲဆိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။ သွေးလက်လေးကို
ချတ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ထားရင်း အားပေးနေသည်။

‘သွေးရယ် ကိုယ်တို့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်လိုက်မှ အ
မှာပါ။ အမြန်ပဲ လက်ထပ်လိုက်ကြရအောင်နော်’

‘ဟုတ်တယ် ကိုရယ်၊ သွေးလည်း စိတ်ညစ်နေပြီ၊ ကို
တွေ့မှ တစ်သက်လုံး ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ အရှက်သိက္ခာတွေ တစ်စီ
ဖြစ်သွားပြီ သိလား’

‘ထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ကိုနဲ့သွေး အမြန်ဆုံး လက်ထပ်
ကြမယ်၊ ကိုယ်တို့နေဖို့ တိုက်လည်း ကိုယ်စီစဉ်ထားတယ်၊ ရှုပ်ထွေး
တယ် သွေးရာ၊ တစ်လအတွင်း လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်မယ်၊ ဘယ်သူ
တွေပဲတားတား ကိုယ်တို့မခွဲဘူးနော်’

‘သွေးလည်း ကိုယ့်လိုပါပဲလေ၊ ကိုယ်နဲ့အဝေးမခံနိုင်ဘူး
လက်ထပ်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်’

‘ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ ကိုတို့ သားသမီးတွေအတွက် လိုအပ်
သေးမရှိအောင် လုပ်ဆောင်ပေးထားခဲ့တာပဲ၊ တာဝန်ကျေပြီ
မှတ်၊ လက်ထပ်ကြတော့မယ်နော်’

‘အင်း’

Royal Rose မှာ ညစာစားပြီး ကားနှင့် ကန်တော်ကြီး
စောင်းက လူသူ ကင်းရှင်းတဲ့ နေရာလေးမှာ ကားရပ်ပြီး စကား
တွေ ပြောကြသည်။

‘သွေး’

‘ရှင်’

‘သွေးရဲ့သမီးရော ကိုယ့်ရဲ့သားရော ဘယ်လောက်ပဲ
အက်ဖျက် သွေး လုံးဝစိတ်မယိုင်သွားနဲ့နော်၊ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်
ကြမယ်၊ အတူတူနေကြမယ်၊ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ ဘဝလေးကို
ဘည်ဆောက်ကြမယ်နော် သွေး’

‘သွေးဆန္ဒကလည်း ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲလေ၊ ကိုယ်နဲ့
လက်ထပ်ဖို့ပဲ အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ထားပါတယ် ကိုရယ်’

‘သွေးရယ်’

ဦးမိုးဝသုန်ကတော့ သွေးကို မခွဲနိုင်တော့ပေ။ လက်ထပ်
ဖို့ပဲ အမြန်ဆုံး စီစဉ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ကြာရင်မလွယ်ဘူး။ သား
နဲ့ရေတံခွန်ကလည်း လက်မထပ်ဖြစ်ရေးအတွက် နှောင့်ယှက်တား
ဆီးနေ၏။ သွေးသမီး ပန်းနုချယ်ကလည်း ဒီလိုပဲ။ လက်ထပ်
တော့မယ်။ သွေးနဲ့အဝေးမခံနိုင်တော့ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်
လိုပဲ ဝေဖန်နေပါစေ။ လက်ထပ်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။

အခန်း(၁၅)

ဘာပြောတယ် ဦးမြ၊ မိုးရေတံခွန်ဆိုတဲ့လူက ချယ်ကားကို ဝယ်သွားတာ ဟုတ်လား၊ သူ့အိမ်က ခြံစောင့်အတွက် အငှားကားလုပ်ဖို့ ဟုတ်လား။

‘အဲဒီလိုပြောတာပဲ ပန်းနုချယ်၊ မိုးရေတံခွန်က တော်တော်လေး ချမ်းသာပုံပဲ၊ သိန်းငါးရာလောက်က အေးဆေးပဲတဲ့ ပန်းနုချယ် မရောင်းချင်လို့လား၊ ပြန်ယူပေးရမလား၊ ဦးမြ မိတ်ဆွေကားပွဲစား ကိုဆက်ရဲ့ ငွေရှင်လေ’

‘တော်ပါပြီ ရောင်းပစ်လိုက်ပြီးမှပဲ ကြိုက်တာလုပ်ပါစေ၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ အဲဒီလူ ဝယ်စီးတဲ့ကားထက် တန်ဖိုးမြင့်တဲ့ကား ရှာပေးပါ’

‘ချယ်နဲ့ မိုးရေတံခွန် သိလို့လား’

‘မသိပါဘူး အရူးပဲ’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဦးမြ ဆက်မေးမည့် မေးခွန်းတွေကို မဖြေချင်တော့ သဖြင့် ပန်းနုချယ် ထွက်လာခဲ့သည်။ မိုးရေတံခွန် ရှင်တော်တော် ကျောချင်တာပဲ။ ယောကျ်ားဖြစ်ပြီးတော့။ မိုးရေတံခွန်ကို သူမ ယှဉ်ပြိုင်မိတိုင်း အရူးနှင့်ပဲ ရင်ဆိုင်နေရသည်။ ဒေါသဖြစ်လိုက်တာ။ ချယ်ကား သိန်းထောင်ကျော်တန်တဲ့ကားကိုများ အငှားကားလုပ်ဖို့ ခြံစောင့်ကို ပေးမှာတဲ့။ မိုးရေတံခွန်ကပဲ နိုင်သလိုဖြစ်နေ၏။ ပန်းနုချယ် အသည်းတွေ ဆတ်ဆတ်ခါ နာနေ၏။ မာမီကလည်း မိုးရေတံခွန်ရဲ့အဖေ ဦးမိုးဝသုန်ကို လက်မထပ်ပါနဲ့ ပြောတာ လက်မခံ။ လက်ထပ်မယ်တဲ့။ မာမီမှာ အပြစ်မရှိဘူးတဲ့။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ။ သမီးတစ်ယောက်လုံးရဲ့ ခံစားချက်ကိုတောင် ခထောက်ထား မငဲ့ညှာဘူး။ ဦးမိုးဝသုန်ရဲ့သား လုပ်ရပ်ကို မာမီ သိအောင် သွားပြောရမယ်။ ပန်းနုချယ် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲ ရောက်လာသည်။

‘အောင်မလေး ချယ်’

‘ဟင်... ဒေါ်ထား’

မုန့်လက်ဆောင်းသည်မထားက သူမအား တစ်ခုခုပြောချင်နေပုံနှင့် ရှေ့ကနေ ပိတ်ကာရပ်ထားသည်။ ချယ်က ဒေါ်ကန်နေတာပါ။ စပ်စပ်စုစုနိုင်တဲ့ ဒေါ်ထားအား စကားမပြောချင်။ ပြောလိုက်ရင် စေတနာနဲ့ပါနဲ့ ပြဿနာကို မီးခွက်ထွန်းရှာချင်သူ။ ချယ် မျက်နှာထားက တင်းသွားသည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘ဟိုလေ အန်တီချောဆီမှာ ပိုးထည်အကောင်းစားတွေ
ဝယ်နေတဲ့ မောင်မိုးရေတံခွန်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကလေ မမကြီး
သွေး အတင်းတွေကို လိုက်ပြောနေတယ်။ မမလေးရယ် မထား
မခံချင်လိုက်တာ’

‘ဘာ’

‘မထား အတင်းပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စေတနာနဲ့ပါ
မမလေးကြားရကတည်းက ဒေါသထွက်နေတာ။ ဟိုလေ မမကြီး
သွေးက သူဌေးကြီးဦးမိုးဝသုန်ကို အစီဖမ်းဖို့ ဆော့နဲ့လုပ်ထားတာ
တဲ့’

‘ဘာ ဘာပြောတယ် မထား၊ သူက အဲဒီလိုပဲ ပြော
လား။ ယောက်ျားတန်မဲ့ မိန်းမလို မိန်းမရနဲ့ ပါတိတ်တွေ ဒါဇင်
ပေါင်းများစွာ လက်ဆောင်ပို့ပေးလိုက်မယ်’

‘မောင်မိုးရေတံခွန်နဲ့ မမလေးချယ်နဲ့ သိလို့လား’

‘မသိပါဘူး ရွံလို့’

မာမို့ဆီ မသွားတော့။ မိုးရေတံခွန်ဆိုတဲ့လူကို တွေ့ရမယ်။
သူ့ပါးကို အချက်တစ်ရာလောက် ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်ပစ်ရမှ
ချယ် ကျေနပ်နိုင်မယ်။ ချယ်လည်း သူ့ဒယ်ဒီ ဦးမိုးဝသုန်အား
သိက္ခာကျအောင် သတင်းတွေ မဟုတ်မမှန်လွှင့်ခဲ့သော်လည်း
သူတို့က ယောက်ျားလေးတွေပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ တုန်ပြန်ရတာလဲ။
မာမီ ဈေးထဲမှာ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ။ ကိုယ်ချင်းမစာတဲ့ လူတွေ

ချယ် ဒေါသတွေပေါက်ကွဲပြီး မိုးရေတံခွန် ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်
ပစ်လိုက်သည်။

‘ဒီမှာ’

‘ဗျာ’

‘ကျွန်မက ပန်းနုချယ်ပဲ။ ရှင်နဲ့တွေ့ချင်တယ်။ အခုချက်
ချင်းတွေမှ ဖြစ်မယ်။ တွေ့နေကျနေရာမှာ စောင့်နေပါ’

‘နေပါဦး အမိ၊ မင်းနဲ့ငါ တွေ့နေကျနေရာဆိုတော့
မင်းနဲ့ငါက ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့လား။ တွေ့နေကျနေရာ ဘယ်
နေရာလဲ၊ မင်းကို ငါတစ်ခါမှ ချိန်းမတွေ့ဘူးပါဘူး အမိ’

‘ဘာရှင့်၊ ဘာချစ်သူလဲ၊ ကျွန်မပြောတာက ရှင်နဲ့တွေ့ဖူး
တဲ့ Royal Rose ကို ပြောတာ၊ သိပ်ပြီး အတွေးခေါင်မနေနဲ့၊
လာဖြစ်အောင်လာခဲ့ပါ။ ရှင်နဲ့စာရင်းရှင်းမှ ဖြစ်မယ်’

‘စာရင်း ဘာစာရင်းလဲ၊ ကားကိစ္စလား၊ ရှင်းစရာမလို
ဘူး၊ ငါက ပိုက်ဆံပေးဝယ်တာပဲ၊ ငါကြိုက်သလို လုပ်နိုင်တယ်’

‘ရှင် အူကြောင်ကြောင်လုပ်မနေနဲ့နော်၊ တခြားစာရင်း
ရှင်းစရာတွေလည်း ရှိသေးတယ်’

‘ငါ အခု မအားသေးဘူး ပန်းနုချယ်’

‘ဘာအလုပ်ရှိလို့လဲ၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ လယ်ယာ
ပြန်စားရေးလား’

‘မင်းက ငါ့ကိစ္စ တော်တော်လေးစိတ်ဝင်စားတာပဲ အမိ’

ငါ ဘယ်မိန်းကလေးဆီကိုမှ ဖုန်းအရင်စမဆက်ဖူးဘူး။ မင်း အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး တွေ့ဖို့ချိန်းတိုင်း ငါ မလာနိုင် ဘူး။ အရမ်းတွေ့ချင်နေရင်တော့ ညရုတ်နာရီမှ ငါအားမယ်၊ အဲဒါ လာစောင့်နေပါ။

‘ဘာ... ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ လာစောင့်ရမှာလဲ’

‘မင်းက စချိန်းတာလေး ဒါပဲ၊ ရုတ်နာရီမထိုးခင် အဲဒါ ရောက်နေနော်၊ ငါကတော့ လှမ်းကြည့်လို့ မင်းရှိမနေရင် ပြန်မယ်’

‘ဒီမှာ ဒီမှာ’

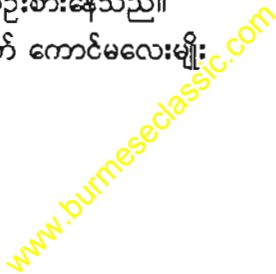
မိုးရေတံခွန်က စ၍ ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပန်းနုချယ် ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားမှာပဲ။ ကောင်းတယ်။ နေရာတကာ မာနတကြီးလုပ်ချင်တာ။ ဇွတ်လုပ်ချင်တဲ့ ဟာမလေး။ သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဖက်ပြိုင်ပြီး အတင်းတွေလိုက်ပြောနေတာ မဟုတ်ပေမယ့် ဒယ်ဒီကို ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့ပါ။ အခုတော့ ဒယ်ဒီက လက်ထပ်ဖို့တောင် စီစဉ်နေပါပြီ။ မိုးရေတံခွန် စိတ်ပျက်နေသည်။ ပန်းနုချယ်နှင့်လည်း ပြဿနာတွေ တက်မနေချင်တော့။ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေတော့မည်။ ဒယ်ဒီကတော့ ပန်းရောင်သွေးရဲ့ မိသားစုနဲ့ လာပြီးပတ်သက်စရာမလိုအပ်ဘူးတဲ့။ ဒယ်ဒီတို့ ညှိပြီးပြီတဲ့။ တားဆီးလို့မှ မရတာပဲ။ လက်ထပ်ပါစေ။ ဒယ်ဒီကို တားဆီးမိနေတာပင် ဒယ်ဒီ

လွတ်လပ်ခွင့်တွေကို တားဆီးပိတ်ပင်သလို ဖြစ်နေ၏။ မိုးရေတံခွန်က လူတစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကို နှစ်သက်သူပါ။ လူ့လောက သက်တမ်းတိုတိုလေးမှာ လူ့အခွင့်အရေး အပြည့်အဝနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့်တွေ ရှိနေစေချင်တယ်။

‘မင်းနဲ့ငါ မယှဉ်ပြိုင်ချင်တော့ဘူး ပန်းနုချယ်၊ တော်ပါပြီ၊ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းပဲ နေကြတာပေါ့၊ ဒယ်ဒီကိုလည်း ငါ မတားတော့ဘူး’

ဒယ်ဒီ လက်ထပ်တော့မည်ဟု အတိအလင်းကြေညာလိုက်တဲ့အချိန်ကစပြီး မိုးရေတံခွန် စိတ်ဓာတ်တွေကျပြီး အခန်းထဲမှာပဲ နေပစ်လိုက်သည်။ ဒယ်ဒီကတော့ သူ့အတွက် ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အမွေပစ္စည်းတော် အပြည့်အဝ ထားပေးသည်။ လက်ရှိနေတဲ့ တိုက်နဲ့ခြံကိုလည်း ရှေ့နေတွေနှင့် သူ့နာမည်လွှဲပြောင်းပေးထား၏။ ဘဝတစ်သက်တာအတွက် အေးချမ်းလုံခြုံမှုရှိနေသော်လည်း ဒယ်ဒီကို တခြားမိန်းမတစ်ယောက် လက်ထဲအပ်လိုက်ရ၍ မိုးရေတံခွန် လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲနာကျင်မှုတွေ ခံစားနေရသည်။ ပန်းနုချယ် ချိန်းထားတဲ့နေရာကို သွားရင်ကောင်းမလား။ မပတ်သက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။ ဒယ်ဒီကလည်း လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်၍ သူ ရှောင်ထွက်ပစ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေသည်။

‘ပန်းနုချယ် မင်းလို ဂျတ်ဆတ်ဆတ် ကောင်မလေးမျိုး ငါ အရမ်းအမြင်ကတ်တယ်ကွ’

မိုးရေတံခွန် ပေတေပြီး အိမ်မှာနေရင်း ညရှစ်နာရီထိုး တော့ မသွားဘူးလို့ စိတ်ကိုတင်းထားသော်လည်း မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း မှောင်ထဲမှာ ရပ်စောင့်နေရမှာရော စားသောက် ဆိုင်ဖြစ်၍ သောက်စားမှူးယစ်နေတဲ့ သူတွေလည်း ရှိနေ၍ မင်းနဲ့ ငါက မဖြစ်မနေ မလွဲမရှောင်သာ ဆွေမျိုးတွေ တော်စပ်ရတော့ မည်ဖြစ်လို့ အလျော့ပေးပြီး လာတွေ့ရမှာနော် ပန်းနုချယ်။ သူ သွားတွေ့ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပန်းနုချယ်ကလည်း မိုးရေတံခွန် ကျောသွားတာထက် ခံပြင်းနေကာ တွေ့တာနဲ့ ပါးရိုက်ပစ်ဖို့ စဉ်းစားထားသည်။ မိန်းကလေးတန်မဲ့ သိက္ခာကျခံပြီး သွားတွေ့ရမည်ဖြစ်သော်လည်း မိုးရေတံခွန်အား ကောင်းကောင်းဆုံးမရန် သွားစောင့်နေ၏။ ဘာဖြစ်လဲ။ မိုးရေတံခွန်လာမှာပါ။ သူမ စိတ်အာရုံက သိနေသည်။ ချယ် ကားအသစ်လဲဝယ်ယူလိုက်ပြီဖြစ်၍ မိုးရေတံခွန်ရှေ့မှာ ခပ်ကြွားကြွား မာမာထန်ထန် မာနတွေ တုန်ပြန်ပစ်ချင်နေ၏။ သူမနှင့် မိုးရေတံခွန် ကားချင်းတိုက်မိသော Royal Rose ချယ် ခပ်လှမ်းလှမ်း အမှောင်ရိပ်မှာ ကားကိုထိုးရပ်သည်။

‘ဟင်’

မိုးရေတံခွန်က ရောက်နေပြီပဲ။ ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ ဖြစ်၍ ရေစပ်မှာ သူ့ကားကို ရပ်ပြီး ကားကိုမှီကာ ရပ်နေသည်။ ကောင်းတယ်။ ရှင်က ကြိုတင်တောင် ရောက်နေတာကိုး။ မိုးရေ

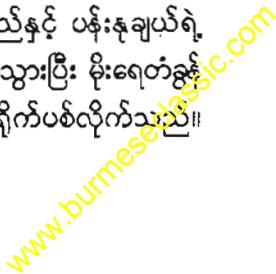
တံခွန်နား သွားရမှာပဲ။ သူမ စိတ်တွေက မလုံမလဲ။ သတ္တိတွေ ပျောက်ကုန်ပြီထင်သည်။ ပန်းနုချယ်ရဲ့ ဘဝမှာ ဘယ်လိုလူမျိုး ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ဝံ့တဲ့ သတ္တိတွေ အပြည့်ရှိနေခဲ့ သည်။

‘ချယ် ရင်တွေဘာဖြစ်လို့ တုန်နေရတာလဲ၊ အရှုံးပေးလို့ မဖြစ်ဘူးနော် ချယ်၊ သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ပစ်စမ်း၊ ကြောက်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ ပန်းနုချယ်အကြောင်း ရှင်ကောင်း ကောင်း သိစေရမယ်’

သူ့အပေါ်လည်း အမြဲတမ်း ခပ်ကျောကျောနဲ့ အနိုင်ယူ တဲ့လူ။ မာမာမာမာလည်း အရှက်ခွဲတယ်။ ချယ် စိတ်ကိုတင်းပြီး သူ့အနားရောက်သွားသည်။

- ‘ဒီမှာ မိုးရေတံခွန်’
- ‘ဟင်’
- ‘ဖြန်း’
- ‘ဟာ’
- ‘ဖြန်း’
- ‘မင်း’

မိုးရေတံခွန် ဆတ်ခနဲ လှည့်လာသည်နှင့် ပန်းနုချယ်ရဲ့ လက်တွေက လျှင်မြန်စွာ လေထဲမြောက်တက်သွားပြီး မိုးရေတံခွန် ခကာကွယ်လိုက်နိုင်ခင်မှာပင် သူ့ပါးကို လွှဲရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ နောက်တစ်ချက် သူကြောင်ပြီး အံ့သြတုန်လှုပ်သွားပြီး နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး မြောက်တက်လာတဲ့ သူမလက်လေးထဲ ဖမ်းယူဆုတ်ကိုင်ထားကာ စေ့စေ့စိုက်ကြည့်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ ချယ်လက်လေးကို သူ ဆုတ်ကိုင်ထားတာ ခပ်ဖွဖွလေးပါ။ သူ ဆတ်ခနဲ ရုန်းပစ်သည်။

‘ရှင် ကျွန်မကို မတရား အနိုင်ယူချင်တယ်၊ ကျွန်မအပေးရဲ့ အရှက်သိက္ခာကိုလည်း ရစရာမရှိအောင် ဖျက်ဆီးပစ်တယ် အဲဒါ ပုံစံပေးတာပဲ’

‘နေပါဦး အဓိ၊ ပြဿနာကို စတင်တာက မင်းပဲလေ ငါ့အဖေရဲ့ အရှက်သိက္ခာတွေလည်း မင်းကြောင့်တစ်စစဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ ငါ့ဒယ်ဒီ သူ့ကုမ္ပဏီမှာ စံပြအဖြစ် တည်တည်တန့်တန့် နေတာကွ’

‘ရှင်တို့က ယောက်ျားတွေလေ’

‘ယောက်ျားတွေဖြစ်နေလို့ ဝိုပြီးအရှက်ရနေတာတွေ ပြဿနာတွေကို စတင်လာတာကမင်းပဲ၊ မင်းအရမ်းရိုင်းတယ် ရှင်’

သူမ ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ်ထွက်သွားကာ သူမအား နောက်တစ်ချက် ထပ်ရိုက်ရန် လက်ကိုမြှောက်လိုက်စဉ် သူက ဆတ်ခနဲဖမ်းဆုတ်ယူကာ သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား သူ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

‘အမေ... ရှင်... ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်နော်၊ ကျွန်မ အော်လိုက်မယ်၊ ရှင် အချုပ်ခန်းထဲကို လက်ထိပ်နဲ့ ရောက်သွား ချင်လား မိုးရေတံခွန်’

‘ဒီနေရာမှာ မင်းပဲ စခိုန်းတာလေ၊ ဘယ်သူက ရန်လာ ဖြစ်မယ်ထင်မှာလဲ၊ ချစ်သူတွေ ခိုနိုးတွေကြတယ်ပဲ ထင်မှာ ဟုတ်ဘူးလား ချယ်’

‘လွှတ်... လွှတ်နော်၊ လူယုတ်မာ လွှတ်’

‘မင်းကိုလည်း ငါက ပြန်ပြီး ပုံစံပေးမလို့လေ၊ နူးနူး ညံ့ညံ့ နွေးနွေးထွေးထွေး အနမ်းလေးပါ’

‘အို’

ပထမတော့ မိုးရေတံခွန် ဒီလောက်အထိ ကျူးလွန်ဖို့ ချည်ရွယ်ခဲ့ပေ။ ဒယ်ဒီကြောင့် မဖြစ်မနေ ဆွေမျိုးတော်စပ်ရ တော့မည်ဖြစ်၍ အလျော့ပေးစိတ်တွေနဲ့ စောစီးစွာ သူရောက်နှင့် နေသည်။ ဒါပေမယ့်လည်း စွာတေးလန်ပြီး နေရာတကာလက်ပါ ချင်တဲ့ ပန်းနုချယ်ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ချစ်လာမိသွား၍ သူ့ရင်ခွင် ထဲ ဆွဲယူပွေ့ဖက်ထားမိသွားရ၏။ ဒေါသတကြီး ရုန်းကန်နေတဲ့ ဖမ်းနုချယ်ကို မိုးရေတံခွန်က ချစ်တယ်ဟု တိုးတိုးလျလျ ညင်ညင်သာသာ ပြောလိုက်မိ၍ သူမ မျက်ဝန်းတောက်တောက် ဆွေနှင့် ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီး ထိရိုက်တွန်းထိုး ရုန်းဖယ်ပစ် သည်။

ကျွန်မကို အညှိုးနဲ့ ဖျက်စီးပစ်မလို့ မဟုတ်လား မိုး
တံခွန်၊ ငါက ယုံမယ်ထင်နေလား၊ လွှတ်နော်၊ နင် လူယုတ်
ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မင်းကို အရမ်းချစ်မိသွားပြီ ချယ်ရယ်
‘နင်... နင်’

မိုးရေတံခွန်က ဘယ်လိုမှ ရုန်းဖယ်ငြင်းဆန်၍ မရတော့
ဘဲ ချယ် နှုတ်ခမ်းလေးကို ဆတ်ခနဲနမ်းပစ်လိုက်ရာ ချယ် သင်
လစ်မေ့မျောသွားမတတ် ထူပူသွားရပြီး ကြောက်လန့်တကြား
ရုန်းဖယ်တွန်းထိုးပစ်ရင်း မျက်နှာကို ဘယ်ညာယိမ်းခါပစ်သည်
ခွေးကောင် မိုးရေတံခွန်။ နင် ငါ့ဘဝကို ဖျက်စီးဖို့ နင်နဲ့
ဘယ်တော့မှ ချစ်သူတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရန်သူတွေပဲ။ နင့်ပါး
ရိုက်ပစ်လို့ နင်လက်တုန့်ပြန်တာပဲ။ နင့်ကိုမချစ်ဘူး။ မုန်းတာ
အရူးရဲ့။ သူမ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းဖို့ကလည်း ရှက်မိ
၏။ မာမိက ရှိသေးတယ်။ ရဲစခန်းရောက်ပြီး ဖြေရှင်းရ
သတ္တိလည်း မရှိ။ မိုးရေတံခွန် ခပ်ကြမ်းကြမ်းအနမ်းတွေ
မျက်နှာလေးခါရမ်းဖယ်ရှားရင်း ထုရိုက်ပစ်သည်။

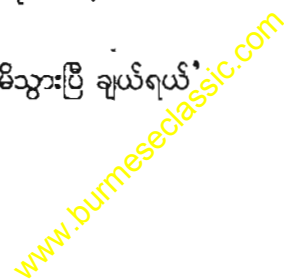
‘လွှတ်နော်၊ နင် အကျင့်မယုတ်နဲ့၊ ခွေးကောင် ငါနင့်
မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ် လွှတ်’

မိုးရေတံခွန် တဒင်္ဂအသိကင်းမဲ့သွားပြီး ပန်းနုချယ်အ
ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားမိသလို ဖြစ်သွား၍ တောင်း
စကားတွေနှင့် သူ့လက်တွေကို ဖြေလျော့ပေးလိုက်သည်။

‘တောင်းပန်ပါတယ် ပန်းနုချယ်၊ ကိုယ့်စိတ်တွေ အသိ
ကင်းမဲ့သွားတယ်၊ တကယ်တော့ ကိုယ် ဒီလိုမပြုမူသင့်ပါဘူး။
ကိုယ့်ဘက်က စော်ကားသလို ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် မင်းကြိုက်
သလို လုပ်ပါ။ ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ မင်းကျေနပ်တဲ့အထိ
ဘယ်လိုပေးဆပ်ရမလဲပြောပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်
ဒယ်ဒီနဲ့ မင်းမာမိက လက်ထပ်ကြတော့မှာ၊ ကိုယ်တို့လည်း
လွဲမသွေ ဆွေမျိုးတွေ တော်စပ်ရတော့မှာပဲလေ’

ချယ်လည်း မိုးရေတံခွန်အား ရဲရဲပင် မကြည့်ရဲတော့။
ရွက်လွန်း၍ ချယ် ထူထူပူပူကြီးနှင့် မိုးရေတံခွန်အား ဘာမှတုန့်
ပြန်ပြောဆိုမနေတော့ဘဲ သူမကားလေးပေါ် ပြေးတက်ကာ
မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ သူမ ဘာဖြစ်လို့များ မိုးရေတံခွန်ရဲ့
ဝါးကို ထပ်မရိုက်ခဲ့ရတာလဲ။ အလျော့ပေးခဲ့ပြီလား။ သူမ နှုတ်
ခမ်းသားတွေ ထူအမ်းနာကျင်နေဆဲပင်။ အရူးကောင်။ နင်လား
ငါ့ကိုချစ်မှာ။ ဖျက်စီးချင်လို့။ အညှိုးနဲ့ ချစ်တယ်လို့ပြောတာ။
သူမကားကို သတိလက်လွှတ် မောင်းနေရင်း မျက်ရည်တွေက
ချယ်မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ပြည့်ဝိုင်းလာသည်။ ချယ်စိတ်တွေ
ချောက်ချားရလွန်း၍ ကားကို ဆက်မမောင်းနိုင်တော့ဘဲ လမ်း
ဘေးတစ်နေရာမှာ ထိုးရပ်ပစ်သည်။

‘ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ချယ်ကို အရမ်းချစ်မိသွားပြီ ချယ်ရယ်’
‘အရူးကောင်’

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မိုးရေတံခွန်နှင့် ချယ်က ကမ္ဘာ့ရန်သူ နံပါတ်တစ်တွေပဲဟာ။ အညှိုးအတေးကြီးကြီးနဲ့ သူမကို လက်စား ချေဖို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း ဘောင်လှမ်းပစ်လိုက်ခြင်းပါ။ မိထွေးရဲ့ သမီး ကျွန်မကို ရှင်နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဖျက်စီးပစ်မလိုပါ။ သူမ အနိမ့် အကြာကြီးပဲ ကားပေါ်မှာ ထိုင်နေမိရင်း စိတ်တွေကို ငြိမ်သက် စေရန် ထိန်းချုပ်ရတာပင် ခက်ခဲပင်ပန်းနေသည်။

အခန်း(၁၆)

ချယ် အိပ်ယာပေါ် လှဲအိပ်နေရာကနေ ဆတ်ဆန်ထထိုင် သည်။ မိုးရေတံခွန်ရဲ့အနမ်းတွေ ဒီကောင်။ ချယ်ကို စော်ကားခဲ့ တာပဲ။ ချယ်နှလုံးသားတွေက နာကျင်စွာ လက်ခံယူချင်နေ၏။ မိုးရေတံခွန်ကို တုံ့ပြန်ချစ်မိနေပြီလားပဲ။ မုန်းတီးနာကျည်း ရန်လို နှုတ် ရုတ်တရက်ကြီး ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ သူက ချယ်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောတာ။ ချယ်နှလုံးသားထဲမှာ ယုံကြည်လက်ခံနေ ၏။ မိုးရေတံခွန်က ချယ် ပထမဆုံး ထိတွေ့ဆက်ဆံဖူးတဲ့ သောက်နားလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၍လည်း ချယ်နှလုံးသားတွေ ဆကျောခတ်ထန်မှုတွေ ပျောက်သွားသလို အချစ်တွေနှင့် ရင်တွေ ချစ်ချင်နေသည်။ မိုးရေတံခွန်က သူမအား ချစ်တယ်ဆိုတာရော ချစ်မှုမရှိနိုင်ပါဘူး။ ဒါကို ချယ် အသိမှာ စွဲမြဲစွာသိနေ၏။ အသိကြီးနဲ့ပဲ မိုးရေတံခွန် အချစ်တွေကို ဘုန်းပြန်လက်ခံချင် သည်။ ချယ်စိတ်ထဲမှာ သူ့ကိုချစ်နေမိပြီဆိုတဲ့ အရာကို ဖျောက်

ဖျက်ပစ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ချစ်တယ် ချစ်တယ်ဟုပဲ အော်မည်နေသည်။

‘ချယ်ရေ... သမီးချယ်... ထတော့လေ၊ မာမိတောင် ဆိုင်ဖြင့်တော့မယ်၊ သမီးလေး ဒီနေ့မနက် အိပ်ယာထ နောက်ထု လိုက်တာ၊ အိပ်ပုတ်ကြီးနေတာ ထင်တယ်’

မာမိအသံက ချယ်အခန်းအပြင်မှာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ချယ် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ မျက်နှာပူနေသည်။ မာမိရေ ချယ် တော့လေ မိုးရေတံခွန်ကို ဗမုန်းတော့ဘူး သိလား။ ချစ်မိသွား ပြီလို့ ပြောချင်လာ၏။ မာမိလည်း ဦးမိုးဝသုန်ကို လက်ထပ်ချင် ရင် လက်ထပ်တော့ ချယ်ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံပါတယ်ဟု ပြောပစ်ချင်တာ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုစပြောရမှန်းမသိ။ မာမိထ ထပ်ပြီးနှိုးသည်။

‘ချယ်လေးရေ ထတော့လေ၊ သမီး ကျောင်းသွားရဦး မယ်၊ ဒီနေ့မှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နောက်ကျနေရတာလဲ’

‘ဒေါက်... ဒေါက်’

‘ဒေါက်’

‘အား... ထပါပြီ မာမိ၊ ချယ် ရေချိုးခန်းထဲဝင်တော့မယ် နော်’

‘အေး... အေး... မာမိ သွားပြီနော်၊ မနက်စာအတွက် မာမိ စီစဉ်ထားတယ်၊ သမီးလေး အကြိုက်တွေလေ၊ မာမိထ

သက်ထပ်တော့မှာမို့ဟေ့၊ သမီးလေးအတွက် အစွမ်းကုန် ပြုစုပေး နေတာ’

မာမိက နောက်သလို ပြောင်သလိုနှင့် သူ့လက်ထပ်တော့ သည့်အကြောင်းလည်း အသိပေးသလို ထည့်သွင်းပြောကာ ဆိုင် သွက်ဖို့ သွားသည်။ အရင်ကဆိုရင် ဒေါသတကြီးနှင့် မျက်စိရေ နှာရှိနေတဲ့ တစ်စုံတစ်ခုအား ကန်ကျောက်ပေါက်ကွဲပစ်မိမှာ ဖြစ် မမယ့် အခုတော့ နှုတ်ခမ်းလေးက ပြုံးသွားသည်။ လက်ထပ် တော့ မာမိရေ။ လက်ထပ်လိုက်ဟု စိတ်ထဲက ပီတိတွေအပြည့် နှင့် ပြောနေမိသည်။

‘မာမိရေ... သမီးလည်း မိုးရေတံခွန်ကို ချစ်နေပြီ၊ အချစ်ဆိုတာ ဆန်းကျယ်လိုက်တာနော်၊ အရမ်းမုန်းလွန်းရင်လည်း အရမ်းချစ်သွားတတ်တာ အမှန်ပဲနော် အဟံ’

ချယ်နှုတ်ကနေ အသံထွက်အောင် ပြောပြီးရယ်ပစ်သည်။ တောင်းတာပေါ့လေ။ မိသားစုပြဿနာ မရှိတော့ဘူး။ မိထွေး ထွေးဆိုတာ မရှိတော့ဘဲ ယောက္ခမ သမက် ချွေးမ ပတ်လည် အမျိုးတော်သွားသည်။ ချယ် ရေပန်းအောက်မှာ အေးစိမ့်သွားစေ နှင့် အကြာကြီး ချိုးပစ်လိုက်၏။ မာမိကိုတော့ ပြောပြရမယ်။ မာမိ အရမ်းဝမ်းသာသွားမလားပဲ။ ညကျရင် အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမယ်။ ချယ်နဲ့ မိုးရေတံခွန်တို့လည်း လက်ထပ်မယ်လို့။ အ... သူနဲ့ချယ် ချစ်သူတွေမှ အတိအကျ မဖြစ်ကြသေးတော့

ချယ် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်မယ်။ ရေခဲခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီး အလှတေ့ပြင်နေတုန်းမျှပဲ မိုးရေတံခွန်ဆီက ဖုန်းဝင်လာသည်။

‘ချယ်’
‘ရှင်’

‘ကိုယ်တွေ့ချင်တယ်၊ ညက တစ်ညလုံး ကိုယ်အိပ်မပျော်ဘူး ချယ်၊ မိုးလင်းတဲ့အထိ စောင့်နေရတာ အရမ်းစိတ်ထိပန်းတယ်ကွာ၊ တွေ့ချင်တယ်၊ ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ် လာခဲ့ပါ။ Royal Rose ကနေ စောင့်နေမယ်၊ ချယ် မလာမချင်းပဲနေ့မေ့ရလင့်နေမယ်နော်’

သူမ ဘာတစ်ခုမှ တုန့်ပြန်မပြောနိုင်ခင် မိုးရေတံခွန်က ဖုန်းပိတ်သွားသည်။ ချယ်လည်း ရုတ်တရက်ကြီး ဖုန်းထိလာ၍ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် အသံတွေတိမ်ပြီး ဆွံ့အကြီးဖြစ်သွားရသည်။ ချယ် ပျော်ရ၏။ မာနတွေလွင့်ပြီး တင်းဆနေတတ်တဲ့ ချယ်နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်မှာ အပြုံးတွေ ထင်နေ၏။ ချယ် မှန်ရှေ့မှာ အလှပဆုံးပြင်သည်။

‘ဘာဝတ်ရမလဲ၊ လုပ်ပါဦး၊ မိုးရေတံခွန်က ဣန္ဒြေရှိနဲ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဝတ်စားပြင်ဆင်တာ ကြိုက်မှာပါ ချယ် အလန်တွေ ဝတ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ လုပ်ကြပါဦး၊ လုပ်ကြပါဦး’

ချယ်မှာက ဣန္ဒြေရှိရှိ မိန်းကလေးပီပီသသ အဝတ်အစားတွေက မရှိပေ။ မဖြစ်သေးဘူး။ မိုးရေတံခွန်က လူသာငယ်တာ သူဝတ်ပုံက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပဲ။ တကယ့်ကိုတည်ငြိမ်တာ။ ဘောင်းဘီဝတ်ရင်လည်း သေသပ်ခန့်မညားတဲ့ စတိုင်ပင်န့်တွေပဲ ဝတ်တတ်သည်။ ချယ်ကလည်း မိုးရေတံခွန်နှစ်သက်သဘောကျမည့် ဝတ်စားပြင်ဆင်မှုတွေပဲ ဖြစ်ချင်နေ၏။ သူမမှာ မရှိတော့လည်း မာမီငယ်စဉ်က ဝတ်တဲ့အဝတ်အစား ဘီဒိုအား သွားဖွပ်စသည့်။ မာမီက စည်းကမ်းကြီးသည်။ ငယ်စဉ် အပျိုစင်ဘဝက အဝတ်အစားတွေပင် နှစ်သက်စွာ တရိုတသေ သိမ်းထားတတ်သည်။

‘အား... တွေ့ပြီ၊ ဒီဇင်းမယ်ထမိလေးကလည်း ခေတ်မီနေတုန်းပဲ၊ အင်္ကျီကတော့ ချယ်ဝတ်တဲ့ စီလွန်နိုင်လွန်အင်္ကျီလေးဝတ်မယ်’

မာမီစီရိုကို ဖွင့်ပြီး အင်္ကျီတွေရော ထမိတွေရော တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ထုတ်ဝတ်ကြည့်သည်။ ချယ်နှင့်တော်မည့် နှုတ်ခမ်းလွန်အင်္ကျီလေးနှင့် ဇင်းမယ်ထမိလေးကို ဝတ်သည်။ မိုးရေတံခွန် မြင်ရင်တော့ မျက်စိကျမှာပါ။ ချယ်က ချယ်ကိုနမ်းရှိုက်တဲ့ ဆွာကျားနှင့် ချယ်လက်ထပ်ယူမည့် ယောက်ျားက တစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်ချင်၏။ ဒါကြောင့်လည်း မိုးရေတံခွန်ကိုပဲ ချယ်ရဲ့ ချစ်သူ လက်ထပ်မည့် ခင်ပွန်းလောင်းအဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်သည်။

‘ဟယ်... နောက်ကျနေပြီပဲ။ မိုးရေတံခွန် အရမ်းစောင့်
နေရတော့မယ်။ သွားမှဖြစ်မယ်’

မှန်ထဲက သူမ ရုပ်ပုံလွှာကို ပြန်၍လက်ပြန်တံဆက်ပြီး
အခန်းထဲကနေ ပြေးထွက်လာသည်။ မိုးရေတံခွန်နှင့် ချိန်းထားတဲ့
Royal Rose သို့ ကားကိုခပ်သွက်သွက် မောင်းပြီး အရောက်သွား
သည်။ အောင်မလေး ချယ်စိတ်တွေအရမ်းလှုပ်ရှားနေ၏။ ဒါ
ရည်းစားနဲ့ ချိန်းတွေ့တာ ပထမဦးဆုံးပဲဆိုတော့ ချယ် လက်ဖျား
ခြေဖျားလေးတွေပင် စိုစွတ်အေးစက်လာသည်။ သူ ချယ်ကိုတွေ့
ရင် ဘာလုပ်မှာလဲ။ ဟိုနေ့ညကလို ပွေ့ဖက်နမ်းရှိုက်ပစ်မှာလား။
ချယ် ရင်တုန်သွားပြီး ပြန်လှည့်ထွက်သွားရမလား။ စဉ်းစားမိသွား
သေးသည်။

‘သွားမယ်၊ လူတွေအများကြီးရှိတာပဲ’

ချယ် ကားပေါ်ကနေ ဆင်းပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်
လာခဲ့သည်။ မိုးရေတံခွန်က အနောက်ဆုံး ထောင့်စွန်းခုံမှာ ထိုင်နေ
၏။ ချယ် စိတ်ကိုတင်းပြီး သူ့အနားလျှောက်သွားသည်။

‘ချယ်’

ချယ် ဝတ်စားပြင်ဆင်လာပုံကို ကြည့်၍ မိုးရေတံခွန်
သဘောကျနှစ်သက်သွားရသည်။ သူ့ကို ချစ်ပါတယ်ဟု ဝတ်ဆင်
ပြလိုက်တာပဲ။ အမူအယာ အသွင်အပြင်နဲ့ ပြတာလေ။ ချယ်
ဝတ်စားပြင်နေကျ ပုံစံမျိုးနှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။ မိုးရေတံခွန်

နှစ်သက်မြတ်နိုးမယ့်ပုံစံလေး ဝတ်လာခြင်းပင်။ အရမ်းကို ကြည့်
ကောင်းပြီး သူ့ရင်ကို တဒိန်းဒိန်း မြည်ဟီးရိုက်ခတ်သွားသည်။
သူ့ရှေ့မှာ ချယ် ဝင်ထိုင်၏။ လုံးဝဣန္ဒြေအပြည့် တည်ငြိမ်နေ
သည်။

‘ချယ်’

‘ဟင်’

‘ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ အဖြေပေးလိုက်ပြီနော်’

‘ရှင် ဟို... ဟို... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ချယ် ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ရှက်လည်း အရမ်းရှက်
နေရပြီ။ မျက်နှာပေးမှာ ပူရိုရိုရိုလေး အငွေ့က ဖြတ်သန်းနေ
သည်။ မိုးရေတံခွန်ကိုလည်း သိပ်မကြည့်ရဲဘူး။ ကြည့်စမ်း
ဘယ်တုန်းကမှ တစ်စုံတစ်ယောက်ရှေ့မှာ သတ္တိကြောင်ပြီး ကျွတ်
နေတဲ့ ပုံစံမရှိခဲ့။ ထိုပုံစံကိုလည်း ချယ် လုံးဝမနှစ်သက်ပေ။
ဇတ်ဇတ်ကြဲ စွာတေးလန်မလေး ပန်းနုချယ်က မိုးရေတံခွန်ရှေ့
မှာ ယုန်သူငယ်လေးတစ်ကောင်ဖြစ်နေ၏။ သူက ရယ်သည်။

‘ချယ် တကယ့်ကို ပုံစံပြောင်းသွားတာပဲကွာ။ မိန်းကလေး
ဆိုတာ အရှက်တွေ ဣန္ဒြေသိက္ခာတွေ နူးညံ့မှုတွေ ရှိနေမှ ကိုယ်
တ နှစ်သက်တယ်။ အရမ်းလည်း မြတ်နိုးတယ်ကွာ’

ချယ် ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ပုံစံလေးကို မိုးရေတံခွန် နှစ်
သက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်ပီတိတွေနှင့် စားပွဲပေါ်မှာ

တင်ထားတဲ့ ချယ်လက်အေးစက်စက်လေးအား ဆုပ်ကိုင်မိသည်။

‘အမေ’

‘အို’

ချယ် ရုန်းဖယ်ပြီးမှ ငြိမ်သက်သွားသည်။ မျက်တောင် ကော့ကော့လေးတွေ ဖြတ်ခနဲပင့်တက်လာကာ မရဲတရဲ ကြည့်ပြီး အကြည့်ကို ပြန်လွှဲပစ်၏။ သူ ချယ်မျက်နှာချောချောမွတ်မွတ် နုနုလေးအား ချစ်မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်သည်။

‘ချယ် ဒီနေ့ အရမ်းလှတယ်၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အေးချမ်း ချိုမြိန်သွားတယ်ကွာ၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ချယ့်အပေါ် ရိုင်းပြမှုတွေ နိုင်ထက်စီးနင်းယှဉ်ပြိုင်မှုတွေအတွက် တောင်းပန် တာပါ’

‘ဟို... ဟို... ချယ်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ အနိုင်ယူတဲ့ပြန်မှုတွေအတွက် အားလုံးကိုပဲ တောင်းပန်တာပါ နော်’

‘ဒါဆို ကိုယ်နဲ့ချယ် Peace ဖြစ်သွားပြီနော်၊ ငြိမ်းချမ်း ရေးပဲ’

မိုးရေတံခွန်က သူမအား တယုတယခွဲကျွေးတော့မတတ် အကြင်နာမျက်ဝန်းတောက်တောက်ပပနှင့် ကြည့်ပြီး စားစရာတွေ ထည့်ပေးသည်။ ချယ်လည်း ဘယ်လိုယောက်ျားလေးနှင့်မှ နီးနီး ကပ်ကပ် နွေးနွေးထွေးထွေး မနေခဲ့ဖူးပေ။ ရှက်ပြီး ထူပူနေပေ

မယ့် တဖြည်းဖြည်း နေသားကျသွားကာ ပျော်လာ၏။ မိုးရေတံခွန် က ဒယ်ဒီနှင့်မာမိုကို လက်ထပ်စေပြီး မိသားစုအသိုက်အမြုံလေး တစ်ခု ပျော်ရွှင်စွာ တည်ဆောက်ဖို့ ပြောနေသည်။

‘ကိုယ်တို့ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက် အရမ်းအေးချမ်းနေ ပါပြီကွာ၊ အရမ်းကောင်းတယ်နော်ချယ်၊ အိုကေပဲကွာ၊ ဒယ်ဒီက လည်း အရမ်းသဘောကျမှာ၊ ဒယ်ဒီတို့ လက်ထပ်ကြပါစေ၊ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ကိုယ်နဲ့ချယ် လက်ထပ်မယ်၊ ဟာကွာ၊ လောက ကြီးက ဒီလောက်သာယာပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းနေမှန်း စောစော တ မသိခဲ့ဘူး’

‘အင်း... ဟုတ်တယ်နော်၊ မာမိကလည်း လက်ခံမှာပဲ၊ ငြင်းပယ်စရာအကြောင်းလည်း မရှိဘူး၊ အရင်က ရန်ဖြစ်နေခဲ့ တာတွေ အဖိုးတန်အချိန်တွေကို ဖြုန်းတီးပစ်ခဲ့တာပဲ’

‘ရန်ပုံငွေစာပဲနော် ချယ်၊ အရမ်းမုန်းတီးနေကြတဲ့ သူတွေ ဘ အရမ်းချစ်တတ်သွားကြတာပဲလေ၊ အစောကြီးကတည်းက တွေ့တွေ့ချင်းပဲ ချစ်မိသွားရင် ဘယ်လောက်အိုကေမလဲ၊ နုမျော သိုက်တာ အချိန်တွေ’

ချယ်နှင့် မိုးရေတံခွန်တို့ ချစ်သူတွေ နှစ်ယောက် ချစ်သူ တွေဖြစ်သွားကြတဲ့ ပထမဆုံးနေ့မှာပင် အမှတ်တရနေ့လေး ဖြစ် အောင် လျှောက်လည်ကြသည်။ ပထမဆုံး ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ အင်းရေချမ်းဆီမီးတွေ ကပ်လှူပြီး ချစ်သူနှစ်ယောက် ဘယ်လို

အကြောင်းအရာမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံရပါစေ။ မြဲမြံစွာ ပေါင်းဖက်ကြ
မည်ဟု သစ္စာဆိုကြ၏။ ပြီး ကစားကွင်းသွားကြကာ မိုးကောင်း
ကင်ကြီးပေါ် လွင့်နေတဲ့ ရိုလာကိုစတာ စီးကြသည်။

‘အောင်မလေး ရင်တွေတုန်လိုက်တာ ကိုရယ်။ ကြောက်
စရာကြီးနော်’

‘ကိုယ်ဖက်ထားပါတယ် ချယ်ရယ်၊ မကြောက်နဲ့နော်
ကိုယ့်ရင်ခွင်က ချယ်ကို အမြဲတမ်းလုံခြုံစိတ်ချနေအောင် အထူး
အကွယ်ပေးနေပါတယ်’

‘တကယ်ပိုတယ်ကွာ’

‘မပိုပါဘူး ချယ်ရယ်၊ ကိုယ့်အချစ်ဦးရဲ့ အပြုံးကထေ
ကို ကိုယ့်နှလုံးသားတွေထဲအထိ စူးနစ်တိုးဝင် ချစ်မိနေပြီလေ’

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျ
စွာ ပွေဖက်ရင်း ရယ်မောရင်း ပျော်နေသည်။ ပြီးတော့ တိုက်ကာ
လည်း မောင်းကြတယ်။ အကောင်းဆုံးစားသောက်ဆိုင်တွေမှာ
လည်း သွားစားကြတယ်။ အချစ်သက်တမ်း စနေမှာ အပျော်တွေ
အများကြီးဖန်တီးထားမှ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပျော်ရွှင်ကြရမည်
ဟု ချယ်ရော မိုးရေတံခွန်ရော ယူဆသတ်မှတ်ထားသည်။

‘ချယ် ပျော်လား၊ ဒီနေ့ကစပြီး အပျော်တွေပဲ ရှိနေရမယ်
အမှတ်တရတွေ အများကြီး လုပ်ထားကြမယ်၊ ဒါမှ တစ်သက်လုံး
မေ့ပျောက်မသွားမှာလေ’

‘အင်းနော်’

‘နောက်ပြီး ဘာထပ်လုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲ၊ ဟာ...
ကိုယ်အကြံပြု၊ အရေးကြီးဆုံးလုပ်စရာ ကျန်နေသေးတယ်’
‘ဘာလဲဟင်’

မိုးရေတံခွန်က တစ်စုံတစ်ခုအား သတိရသွားပြီး သူ့
မျက်နှာကြီးက ဝင်းလက်တောက်ပစွာ ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့်ကြည့်တော့
ချယ် နားမလည်သလို ဘာလဲဆိုတာ သိချင်လာ၍ ကာလဲဟုမေး
တော့ သူက ချယ်ပါးလေးနှစ်ဖက်အား သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့်
ညှပ်ယူကာ သူ့မျက်နှာနှင့် အနီးကပ်ဆုံးမှာ ထားသည်။

‘ချယ်ကို အချိန်အကြာကြီး နမ်းဖို့လေ’

‘အို...ဘုရားရေ’

လူတွေကလည်း ရှင်းနေသည်။ ကားပေါ်မှာနှစ်ယောက်
သား ထိုင်နေကြတာဖြစ်၍ နောက်ဆုံးအမှတ်တရလေးက အချိန်
ကြာမြင့်သွားရလေသည်။

အခန်း(၁၇)

‘မသွယ်... သမီးချယ် မရောက်သေးဘူးလား၊ အမေ ပြန်လာတာတောင် ထွက်မကြိုဘူး’

‘အပြင်ထွက်သွားတာပဲ မကြီး၊ ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒီနေ့ နောက်ကျလိုက်တာ၊ အမြဲတမ်း မကြီးဆိုင်က မလာခင် ချယ်လေး ပြန်ရောက်နေကျပါ’

‘အင်း... တကယ်ထူးဆန်းနေတယ် မသွယ်ရေ၊ သမီးချယ် နောက်ကျတာ ပထမဆုံးပဲ၊ အမေပြန်လာနေကျအချိန် တစ်ရက်တောင် မပျက်ကွက်ခဲ့ဘူး’

သမီးချယ် ကြိုနေတာ မတွေ့တော့လည်း ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး စိတ်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီးနှင့် လွမ်းဆွတ်မိနေသလိုပဲ။ သမီးချယ် ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျရတာလဲ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ တစ်ရက်လေးတောင် ပျက်ကွက်မှုမရှိဘဲ အမေပြန်အလာကို ကြိုဆိုနေကျပါ။ သမီးချယ် စိတ်ကောက်နေတာပဲဖြစ်မယ်။ မိမိ

လက်ထပ်ပြီး သမီးချယ်ကို ထားခဲ့တော့မှာ သိနေ၍ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ မိမိကလည်း လက်ထပ်ပွဲကို အပျက်မခံနိုင်။ တဖြည်းဖြည်းတော့ သမီးချယ် နားလည်လက်ခံသွားမှာပါလေ။ လောလောဆယ်တော့ နေသားမှ မကျသေးကာပဲ။ ထားလိုက်ပါလေ။ မာမိုစိတ်တွေ ပျော်ရွှင်ဖို့ မာမို လုပ်ပါရစေ။ တစ်နေ့ သမီးလေး နားလည်လက်ခံလာမှာပါ။ စိတ်မကောင်းပေမယ့် တိုဝသုန်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီဖြစ်၍ မိမိအိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

‘ဟင်... အောင်မလေး အဝတ်အစားပွနေတာပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊’ တစ်ခန်းလုံး ပွရှုပ်နေတာပါပဲလား၊ ဘုရားရေ သူခိုးဝင်ပြီ ထင်တယ်’

သေသေသပ်သပ် စည်းစနစ်ကျကျ သိမ်းဆည်းထားတဲ့ နိမိအပျိုစင်ဘဝက ဝတ်တဲ့အဝတ်အစား ဗီဒိုက ပွင့်နေပြီး အင်္ကျီတွေ ထမီတွေ ပွကြဲနေသည်။ သူခိုးဝင်သွားတာတော့ သေချာတယ်။ တစ်ခန်းလုံး အဝတ်ဟောင်းဗီဒိုပဲ မွှေငှောက်သွား၏။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး သူခိုးဝင်မွှေတာ သေချာသည်ဟု ထင်၍ အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာသည်။

‘မသွယ်ရေ... လာပါဦးဟဲ့၊ မကြီးအိပ်ခန်းထဲ သူခိုးဝင်မွှေသွားတယ်၊ သူခိုးဟဲ့ သူခိုးဝင်တာ’

‘ရှင်... မမကြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်သူ့ခိုးလဲ၊ မဖြစ်နိုင်တာ’

‘ဟဲ့... ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရတာလဲ၊ လာ... ကိုယ်တိုင် လာကြည့်၊ အိမ်ထဲမှာ ဘာတွေလုပ်နေလဲ၊ နင် တံဆိပ်သော့မခတ်ထားဘူးလား’

‘ပိတ်ထားပါတယ်’

‘လာကြည့် လာ’

မသွယ် လက်ကို ဆွဲခေါ်လာပြီး မိမိအိပ်ခန်းထဲမှာ သူ့ခွဲမွှေးနှောက်သွား၍ ပွကျဲနေတဲ့ ဗီဒီကို ပြလိုက်သည်။ မသွယ်လည်း ရင်ဘတ်ကို ဖိပြီး အုံ့ဩနေ၏။ သူ့ခိုးက ဘယ်လိုလုပ်ဝင်ရတာလဲဟု ထစ်ထစ်အအနှင့် ပြောနေသည်။

‘သူ့ခိုးက ဘယ်လိုအခန်းထဲပဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်နိုင်တယ်ဆို နင်က နမောနမဲ့နေတာပဲ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘာတွေပါသွားသေးလဲ၊ ကြည့်ရဦးမယ်၊ ဘာတွေပါသွားလဲလို့’

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး တုန်တုန်ချိချိနှင့် မိမိ အိပ်ခန်းတစ်လုံး စစ်ဆေးသည်။ စိန်ရွှေရတနာထားတဲ့ မီးခဲသေတ္တာကလည်း ပုံစံမပျက်။ တခြားအဝတ်ဗီဒီတွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ သေသေသပ်သပ်ရှိနေ၏။ ပျောက်ရှုတာမျိုးလည်း မရှိပေ။ သူ့ခိုးက မလေးလို့များ၊ ဘာတွေလားတာလဲ။ ပွကျဲနေတဲ့ အဝတ်ဟောင်းဗီဒီ

ပြန်စစ်ဆေးကြည့်တော့ မိမိအပျိုစင်ဘဝက ဝတ်တဲ့အင်္ကျီနှင့် ခင်းမယ်ထမီတစ်ထည်ပဲ ပျောက်ဆုံးနေသည်။

‘မမကြီး ဘာတွေပျောက်လဲ၊ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ဘာတွေပါသွားလဲဟင်’

‘မမကြီး အပျိုစင်ဘဝက ဝတ်တဲ့ ဝတ်စုံတစ်စုံပဲ ပျောက်တာပါ မသွယ်၊ အဖိုးမတန်ပေမယ့် မမကြီးအနှစ်သက်ဆုံး ပစ္စည်းတွေပါ၊ အပျိုစင်ဘဝက ဝတ်စုံတွေဖြစ်နေလို့ တန်ဖိုးထားတယ်၊ ပျောက်သွားတဲ့ ဝတ်စုံက မမကြီးနဲ့ နင့်အစ်ကိုကြီးတို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြတဲ့နေ့မှာ အမှတ်တရ ဝတ်တာ၊ နှမပျော့လိုက်တာဟယ်၊ နင့် မမမလေးဝတ်သွားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးသွယ်၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တာ၊ နင့်မမလေးက ဒီလိုဝတ်စုံတွေကို မကြိုက်ဘူး၊ ဝတ်စရာအကြောင်းကို မရှိတာ၊ သူ့ခိုးဝင်မွှေးတာပဲ’

‘မမလေးထွက်သွားတာလည်း အမှတ်တမဲ့ဖြစ်နေလို့ သတိမထားမိဘူး၊ မမလေးကလည်း ဝေဝေနိုင်ဘူး’

‘သူ့ခိုးဝင်တာ ငသေချာတယ်၊ အဖိုးတန်မပါပေမယ့် မမကြီး တန်ဖိုးထားရတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုပဲ မသွယ်၊ သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်ရမယ်၊ ဒီသူ့ခိုးအတင့်ရဲလွန်းတယ်’

‘ဟုတ်တယ် မမကြီး၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အခန်းထဲအထိ ဝင်မွှေးတာ၊ တယ်လီကနေ ဝင်လည်းမသိဘူး၊ အတွင်းလူများလား’

အတွင်းလူဆိုရင်လည်း မသွယ်နဲ့ခြံစောင့်ပဲ ရှိတာ မမကြီးစဉ်းစား
ရခက်လိုက်တာ'

'ရှုပ်တယ်၊ စခန်းပဲ တိုင်မယ်၊ အတင့်ရဲတဲ့ သူခိုး အိမ်
ဖမ်းပြမယ်'

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး သက်ဆိုင်ရာစခန်းကို ဖုန်းဆက်
လိုက်သည်။

'ကျွန်မတို့တိုက်ထဲ သူခိုးဝင်မွေသွားလို့ပါ၊ လာပြီး စစ်
ဆေးစပေးပါရှင်'

အဖိုးတန်ပစ္စည်းမဟုတ်ပေမယ့် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး
အတွက်ကတော့ အမှတ်တရပစ္စည်းဖြစ်နေ၍ နှမော့မိသည်။
စိန်ရွှေတွေဆိုရင်တောင် ဒီလောက်နှမော့မှာ မဟုတ်။ ဖမ်းရမယ်
ဒီဝတ်စုံကို မရရအောင် ပြန်ရှာရမယ်။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး
ဒေါသဖြစ်နေသည်။ မကြာခင် စခန်းက သက်ဆိုင်ရာရောက်လာ
၏။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးရဲ့ အိပ်ခန်းကို စစ်ဆေးကြသည်။

'ကျွန်မ ပြန်ရောက်လာတော့ ဒီပုံစံ တွေရတာပဲ၊ ပစ္စည်း
ကတော့ ဘာမှမပါပါဘူး၊ ကျွန်မ ငယ်စဉ်က တန်ဖိုးထားရတဲ့
ဝတ်စုံပါသွားတယ်၊ ကျွန်မ ပြန်ရှာချင်တယ်၊ တန်ဖိုးထားရတဲ့
ပစ္စည်းဖြစ်နေလို့ပါရှင်'

'စိတ်ချ၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဘယ်လောက်တန်ဖိုး

ဖြစ်ဖြစ် တာဝန်ကျေအောင် လုပ်ဆောင်ပေးမှာပါ၊ ဒီမှာနေထိုင်တဲ့
သူတွေကိုတော့ စစ်ဆေးပါ့မယ်၊ အပြင်လူမဖြစ်နိုင်လို့ပါ'

မသွယ်နှင့် ခြံစောင့်ကြီးကို စစ်ဆေးသည်။ သက်ဆိုင်ရာ
တွေ အစဉ်းစားရခက်ပြီး ခေါင်းခြောက်နေကြ၏။ ဒေါ်ပန်းရောင်
သွေးကလည်း အမှတ်တရပစ္စည်းလေးဖို့ ရအောင်စုံစမ်းရှာဖွေ
ပေးပါရန် ပြောသည်။ စစ်ဆေးရင်း သက်ဆိုင်ရာတွေပင် မျက်စိ
လည်နေ၏။ အတွင်းလူပဲဟု ပြောပေမယ့် အတွင်းလူက ရှိနေ
သည်။

'စိတ်မပူပါနဲ့ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး၊ ရအောင်ရှာပေးပါ
မယ်၊ ဒီသူခိုးက ထူးဆန်းနေတယ်၊ ရအောင်စုံစမ်းဖော်ထုတ်ပေး
ပါ့မယ်'

'ကျေးဇူးပါပဲရှင်'

သက်ဆိုင်ရာတွေ ပြန်သွားသည်။ မသွယ်နှင့် ဒေါ်ပန်း
ရောင်သွေးတို့ ပစ္စည်းတွေ ပြန်သိမ်းကြ၏။ ဖွဲ့သွားတာမှ ဗီဒီတစ်
ခုလုံးပဲ။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး အမြတ်တနိုး အမှတ်တရပစ္စည်း
တွေအဖြစ် သိမ်းဆည်းထားတာတွေပါ။ ပြန်သိမ်းရတာပင်
ဖတ်ဖတ်မောနေကြသည်။

'တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ သူခိုးပဲ၊ သိမ်းလိုက်ရတာ၊ ပင်
သိမ်းလိုက်တာ မမကြီးရယ်'

အေးလေ သူခိုးမိလို့ကတော့ ထောင်ကိုချပစ်လိုက်မယ်
ဒင်းကို လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး မကျေနိုင်မချမ်းနိုင်နှင့် သူခိုးအ
ကြိမ်းမောင်းနေသည်။

‘သမီးချယ်လည်း မလာသေးပါလား၊ ဒီကောင်မလေး
နောက်မကျဖူးပါဘူး၊ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ၊ စိတ်ပူလာပြီ’

‘ဟော... မမလေး ကားဝင်လာပြီထင်တယ်’

မသွယ် ထပြီး အပေါ်ထပ်ပြတင်ပေးပါကံကနေ လှမ်း
ကြည့်တော့ မမလေးကားဖြစ်နေသည်။

‘ဟုတ်တယ် မမကြီးရေ၊ မမလေး ပြန်လာပြီ’

‘နောက်ကျလိုက်တာဟယ်’

ချယ်ကလည်း မာမီ အဝတ်အစားတွေ ရှာဖွေဝတ်သွား
၍ မာမီ ဘာပြောမလဲ တထိတ်ထိတ်နှင့် အဖြေတစ်ခုပေးနိုင်
ရှာဖွေနေရသည်။ မိုးရေတံခွန်နှင့် ချိန်းထားလို့ပါဟု ရုတ်တရက်
အသိမပေးရဲပေ။ ရှက်လို့ပါ။ မာမီ ဝမ်းသာသွားမယ်ဆိုပေမယ့်
နောက်မှပြောမယ်။ ချယ် ခြေလှမ်းဖွဖလေး နင်းပြီး မာမီအနား
ဝင်လာသည်။

‘ဟင်... သမီးချယ် သမီး... သမီး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘ဒီဝတ်စုံ... ဒီဝတ်စုံ’

‘ဪ... မာမီကလည်း ချယ် ဒီနေ့ မြန်မာအမျိုးသမီး
ဝတ်စုံပြိုင်ပွဲရှိလို့ ဝင်ပြိုင်ချင်တာနဲ့ မာမီမိမိထဲက ထုတ်ယူဝတ်
တာလေး လှတယ်မဟုတ်လား အဟံ’

‘ဒီမိမိကို ဖွထားတာ သမီးချယ်လား’

‘အင်းလေ’

‘သေသာသေလိုက်ချင်တော့တယ် နှယ်ရယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမီရဲ့’

‘မာမီက သူခိုးဝင်မွေသွားတယ်ထင်ပြီး ရဲစခန်းတိုင်လို့
လာပြီးစစ်ဆေးသွားကြတယ်’

‘ဟင်’

‘ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ သေချင်တာပဲ၊ မာမီက သူခိုးကို
အမိဖမ်းခိုင်းထားတယ်၊ မသွယ်ရေ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

‘မမကြီး ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်လေ၊ မှားသွားပါတယ်လို့၊
ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်ပါ’

‘အောင်မလေး ချယ်ရယ်၊ သမီး ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့
ဘယ်ထင်မလဲ၊ သူခိုးဝင်မွေသွားတယ်ထင်တာ၊ မာမီကို ဘာဖြစ်
လို့ ဖုန်းဆက်ပြီး မပြောတာလဲ’

‘သမီးက ရုတ်တရက်ကြီး အကြံရသွားလို့ပါ၊ ပြိုင်ပွဲက
နောက်ကျနေလို့ အရေးတကြီး ထွက်သွားမိတာလေ၊ မာမီက
လည်း ဘာဖြစ်လို့ စခန်းအထိတိုင်ရတာလဲ၊ ဒါလေးပျောက်တာနဲ့’

‘မာမိအမှတ်ရ ပစ္စည်းအေး၊ ဒီဝတ်စုံလေးကို သမီးဒေသနာအောင်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်တဲ့နေ့က ဝတ်တာ အမှတ်ရလေ’

‘ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဒီဝတ်စုံလေးကို သမီးဆက်သိမ်းထားလိုက်မယ်နော် မာမိ’

‘ရပါတယ်၊ မာမိပဲ သိမ်းပါ့မယ်’

‘ချယ် သိမ်းပါ့မယ်၊ ချယ်အတွက်လည်း အမှတ်တရပဲလေ မာမိ’

‘ဟင်... သမီးက ဘာအမှတ်တရလဲ’

‘နောက်မှ ပြောပြမယ်’

မာမိကို ဘာမှပြောပြမနေတော့ဘဲ ချယ် အိပ်ခန်းလေးထဲ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။ ကြည့်စမ်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ။ မာမိ ချစ်သူနှင့် တွေ့ဆုံတုန်းက ပထမဆုံး ဝတ်ခဲ့တဲ့ ဝတ်စုံလေးကို တိုက်ဆိုင်စွာ ချယ်နှင့် သူ ပထမဆုံးချစ်သူဖြစ်ကြတဲ့နေ့မှာ ဝတ်တဲ့ဝတ်စုံလေးနှင့် ထပ်တူဖြစ်နေ၏။ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် မာမိ။ ဒီဝတ်စုံလေးကို သိမ်းထားဖို့ မာမိက သတိပေးခဲ့လေ။

ချယ် အဝတ်အစားလဲပြီး ထိုဝတ်စုံလေးအား အမှတ်တရ သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။ မာမိနဲ့ဒယ်ဒီလိုပဲ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ချင်သည်။ မာမိနဲ့ဒယ်ဒီလို ငယ်ရွယ်စဉ်မှာ ခွဲခွာနေလည်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ပူပင်သွားရသည်။

‘ကိုရယ်... ချယ်လေ အိမ်ထောင်သက်ရှည်ရှည် ပေါင်းဖက်ချင်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုလည်း ချစ်တယ်၊ ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ မခွဲဘူးနော်’

‘ဟဲ့... သမီးချယ် ဘာတွေတတွတ်တွတ် ပြောနေတာလဲ’

‘ဟာ... မာမိ၊ ဟိုလေ ဒီနေ့ မြန်မာအမျိုးသမီးဝတ်စုံ ဖြိုင်ပွဲလေးမှာ ချယ် ဆုရပါစေလို့ ဆုတောင်းနေတာပါ’

အရေးထဲ မာမိဝင်လာ၍ ချယ် ပြောနေသံကြားသွားပေမယ့် ဘာမှန်းမသိလိုက်ပေ။ မာမိက ရဲစခန်းကို ဖုန်းပြန်ဆက်၍ တောင်းပန်ရကြောင်း ပြောနေသည်။

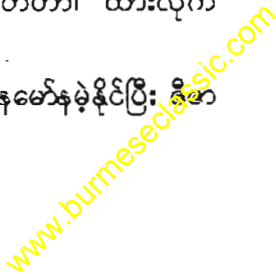
‘အားနာလိုက်တာ သမီးရယ်၊ သူတို့တွေက တာဝန်တွေ အရမ်းများကြတာ၊ မာမိက ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ အလုပ်သွားရုပ်တယ်၊ မာမိတော်တော်လေးကို တောင်းပန်လိုက်ရတယ်၊ မျက်နှာပူလိုက်တာနော်’

‘ဟား... ဟား... ဟား’

‘ဟဲ့... မာမိက အားနာလို့ သေတောင်သေချင်တာ၊ မျက်နှာတောင် မထားတတ်တော့ဘူး’

‘မာမိနဲ့သူတို့က သိတာမှ မဟုတ်တာ၊ ထားလိုက်ပါ’

‘မသိပေမယ့် မာမိကို တော်တော်နော်နမဲ့နိပ်ပြီး ဒီစာ

ကြောင်တဲ့ အချိုးသမီးကြီးလို့ ထင်သွားမှာပေါ့၊ ရှက်တယ်၊ ရှက်တယ်

ချယ်ကတော့ မာမို့အဖြစ်ကို တွေးမိတိုင်း ရယ်ချင်နေသည်။ ချယ်ကလည်း ချယ်ပဲ။ ရည်းစားဆီ အမြန်ရောက်ချင်နေ၍ အရာအားလုံး မေ့လျော့သွားရ၏။ အဝတ်တွေ ပြန်သိမ်းခိုင်းနဲ့ သတိမရတော့။ နောက်တစ်ခါ မာမို့ဆီ အကြောင်းကြားပါဟု ပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

အခန်း(၁၈)

ဦးမိုးဝသုန် မင်္ဂလာပွဲကိစ္စအတွက် စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်နေသည်။ မိမိနှင့် ပန်းရောင်သွေးတို့ နေထိုင်ဖို့ တိုက်ကလည်း ပြင်ဆင်လို့ ပြီးသွားပြီဖြစ်၏။ ခြံထဲမှာပဲ အိမ်သစ်တက် မင်္ဂလာနှင့် မိမိလက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ တစ်ပြိုင်တည်း ကျင်းပမည် ဖြစ်သည်။ လက်ရှိတိုက်ကိုတော့ သားနာမည်နှင့် လွှဲပေးထားခဲ့၏။ သားနှင့်မိထွေးတို့ လုံးဝပတ်သက်ဆက်ဆံစရာ မလိုပေ။ သား မိုးရေတံခွန်ရဲ့ အနာဂတ်အတွက် စိတ်ချစေရန် ဦးမိုးဝသုန် ကြိုတင်စီမံခန့်ခွဲထားသည်။

‘မွေ့ယာကြီးကို မပြီးတင်ကြ၊ သတိထားနော်၊ မြန်မြန် လေးလုပ်ကြပါကွာ၊ သားရောက်မလာခင် အပြီးသယ်ရမယ်’

ဦးမိုးဝသုန် အိပ်ယာအခန်းအနားတွေကို အိမ်သစ်ဆီ သယ်နေခြင်းပင်။ သားကိုတော့ မတွေ့စေချင်ပေ။ မိမိလုပ်ရန် တွေ့အတွက် နောင်တမရပေမယ့် သား ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တွေ

ကိုလည်း ဦးမိုးဝသုန် နားလည်ပါသည်။ မိထွေးအား လက်ခံ၍ ဆိုတာ ခက်ခဲနေမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မိမိယူချင်တဲ့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေကို သားရောက်မလာခင် သယ်နေမိသည်။

‘တိ... တိ’
‘တိ... တိ’
‘ဟာ’

သား ပြန်ရောက်လာပြီပဲ။ ခြံရံမှာ သားကားက ဟွန်းတီးနေ၍ ခြံစောင့်ကြီးက တံခါးဖွင့်ပေးနေသည်။ မိမိယူသွားမယ့် မွှေယာကြီးက ထိုးထိုးထောင်ထောင် မျက်နှာပူလိုက်တာ။ ဒီကောင် ဘာဖြစ်လို့ စောစောစီးစီး ပြန်ရောက်လာတာလဲ။ လာမယ် မထင်ထားဘူး။ ဦးမိုးဝသုန် ပြန်သိမ်းလို့ကလည်း မဖြစ်တော့။ သားကို အပြုံးနှင့်ပဲ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

‘အဟဲ့... သားရဲ့အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ဆောက်တော့မယ်ဆိုရင် မွှေယာကအရင်ဆုံး သယ်ရတယ်ကွ’

‘ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒယ်ဒီ’
‘ဟာ... ဟုတ်သားပဲ’

မိမိလည်း သားကို မျက်နှာတွေ ထူပူပြီး ဘာတွေပြောနေမိမှန်းပင် မသိ။ မွှေယာကြီးက ထိုးထိုးထောင်ထောင် နှစ်ယောက်အိပ်ဆိုတော့ အကြီးကြီးပဲ။ ပြီးတော့ ဒန်းလော့မွှေယာယ့်

ရောင်။ သားက စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ဟန် မပြဘဲ ရယ်ကြဲကြဲလေး ကြည့်၍ ဦးမိုးဝသုန် နည်းနည်းလေးတော့ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

‘သယ်ပါ ဒယ်ဒီ၊ သားကို ဘာမှအားနာစရာမလိုပါဘူး၊ ယူချင်တာတွေရှိရင်လည်း ယူပါ။ ဒယ်ဒီကို သား နားလည်ပါတယ်။ သားလည်း ဝိုင်းကူသယ်ပေးမလို့ စောစောပြန်လာခဲ့တာပါ’

‘ဘာကွ၊ ဘာပြောတယ် သား၊ ဒယ်ဒီကို နားလည်တယ် ဟုတ်လား၊ ဒယ်ဒီ နားကြားများလွဲသွားလားလို့ပါကွာ’

သား စကားတွေနှင့် မျက်နှာပေးကပါ ရယ်မောကျေနပ်ပီတိတွေနှင့် မိမိကိုပါ ကူညီမယ်ဆိုတော့လည်း ဦးမိုးဝသုန် အံ့ဩသွားသည်။ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ မိမိနောက်အိမ်ထောင်ပြုမယ့်ကိစ္စ သား အမြဲတမ်းခါးခါးသည်းသည်း ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်နေခဲ့၏။ အခုတော့ ဒယ်ဒီ ယူချင်တာရှိတာ ယူပါတဲ့။ သားအကူအညီပေးဖို့ အစောကြီးပြန်လာတာတဲ့။ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ မိမိမျက်နှာ အားတက်သွားပြီး သားကို ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်မိသည်။

‘တကယ်ပါ ဒယ်ဒီရဲ့၊ သား လက်ခံပါပြီ၊ ဒယ်ဒီကိုလည်း ပြောစရာစကားတွေ ရှိနေပါသေးတယ်’

‘ပြောလေ သား၊ ဘာမှအားမနာနဲ့နော်၊ သား ဒယ်ဒီ

သားလေးက လိမ္မာပြီးသားပါ။ မင်းတောင်းဆိုမှုတွေ အားလုံး
လိုက်သွားမယ်'

'ဒယ်ဒီ'

'ပြောလေ သား'

'သားနဲ့ အန်တီပန်းရောင်သွေးရဲ့ သမီး ပန်းနုချယ်နဲ့

ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပါပြီ'

'ဘာကွ'

'ပန်းနုချယ်နဲ့ သား အရမ်းအဆင်ပြေသွားပြီ၊ ရန်သူတွေ

အဖြစ်ကနေ အရမ်းချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြတယ်'

'ဟင်'

ဦးမိုးဝသုန် သားကို ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်မိသည်။ ဘယ်လို
ဖြစ်သွားရတာလဲ။ ပန်းရောင်သွေးကို မိမိ ချစ်မြတ်နိုးနှစ်သက်
ပေမယ့် ပန်းနုချယ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကိုတော့ အမြင်ကတိ
သည်။ မနှစ်သက်ပေ။ သားနဲ့လက်ထပ်ဖို့တော့ သဘောမတူချင်
ခေတ်မီလွန်းပြီး ဇက်ဇက်ကြဲ ဟာမလေး လူကြီးမိဘကိုလည်း
ရိုသေလေးစားရမှန်းမသိ။ ပန်းနုချယ်ကြောင့် မိမိ ဘယ်လောက်
အထိ အရှက်တကွဲဖြစ်ခဲ့ရလဲ။ သားကို ရုတ်တရက်ကြီး ချစ်သူ
အဖြစ် လက်ခံတာလည်း မရိုးသားဘူးဟု ထင်မိသည်။

'ဒယ်ဒီ'

'ဟင်'

'ဘာဖြစ်လို့တွေဝေသွားရတာလဲ၊ သားနဲ့ချယ် လက်ထပ်
လိုက်ရင် မိသားစုတွေအားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီပဲ၊ အိုကေ
မဟုတ်လား ဒယ်ဒီ'

'မဖြစ်ဘူး'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒယ်ဒီ'

ဒယ်ဒီ့မျက်နှာထားက ရုတ်ခြည်းမာကျောသွားကာ လုံးဝ
မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ငြင်းပစ်လိုက်၍ မိုးရေတံခွန်ပင် နားမလည်နိုင်
အောင် ဒယ်ဒီ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲဟုပင် ထင်မိသည်။
ပန်းနုချယ်အား ဒယ်ဒီ တော်တော်လေး အညှိုးအတေးတွေနဲ့
မုန်းတီးနေကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ သူဝဋ်လည်တော့မယ် ထင်
သည်။ အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်နေတဲ့ ဒယ်ဒီ ဆတ်ခနဲ ထသွားပြီး
တိုက်ကြီးထဲ ပြန်ဝင်သည်။

'မိုးရေတံခွန်'

'ဗျာ... ဒယ်ဒီ'

'ဒီလိုဟာမလေးမျိုးကိုတော့ သားနဲ့လက်မထပ်စေချင်
ဘူး၊ သားရဲ့အနာဂတ်ကို ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ လုံးဝကို
သဘောမတူနိုင်ဘူး'

'ဗျာ'

'ဒယ်ဒီဈေးမအဖြစ်လည်း လက်မခံနိုင်ဘူး၊ မင်း လက်
မထပ်ရဘူး၊ သား'

‘ဟိုလေ ဒယ်ဒီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပန်းနုချယ်က စိတ် သဘောထား ပြည့်ပါတယ် ဒယ်ဒီရဲ့၊ နောက်ပြီး အခု ဝတ်ပုံ စားပုံကအစ ပြောင်းသွားတယ် ဒယ်ဒီ၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... သားချိန်းလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ချယ် လာတွေ့တာ အရမ်း ကျက်သရေရှိပြီး ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး အပျိုစင်ဘဝက ဝတ်ခဲ့တဲ့ ရှေးခေတ်ဝတ်စုံနဲ့ လာတွေ့တာ ဟား... ဟား... ဟား’

‘ဟေ့ကောင် မိုးရေတံခွန်၊ တိတ်စမ်း၊ ဆက်မပြောနဲ့ တော့၊ ဒီကောင်မလေးမျိုးက ရုတ်တရက် ဝတ်စားပြင်ဆင်ပုံ ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်ဆိုကတည်းက မရိုးသားတာကွ’

‘မဟုတ်သေးဘူး ဒယ်ဒီ၊ သားကတော့ ချယ်စိတ်နှလုံး သား ဖြူစင်တယ်လို့ပဲ ထင်နေတယ်၊ အပြင်ပန်းပုံစံနဲ့ တွေ့ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ဒယ်ဒီရယ်’

‘မင်း ဘာမှထပ်မပြောနဲ့တော့ မိုးရေတံခွန်၊ ဒီကောင် မလေးက တစ်ချိန်လုံး စွာတေးလန်နေတာပါ၊ သူ့အမေကို မဖြစ် မနေဒယ်ဒီက လက်ထပ်ယူနိုင်ပြီဆိုတာ သိလိုက်လို့ အကောင် ကြံနဲ့ အချိုးပြောင်းသွားတာကွ၊ ဒယ်ဒီ သိတယ်၊ ဒုက္ခပေးနဲ့ ကြံစည်တာ၊ မယုံနဲ့ကွ၊ သားက ရိုးသားတယ်၊ အခုမှစတွေ့တဲ့ ကောင်မလေးကို အကြောင်းသိသိကြီးနဲ့ မယုံစမ်းပါနဲ့ကွာ’

မိုးရေတံခွန် အခက်ကြုံသွားရသည်။ ဒယ်ဒီက တောင် တောက်ခါးခါးပင် ငြင်းဆန်နေ၏။ ဒယ်ဒီက သူ့ကို လက်တုန့်

ပြန်နေတာလား။ နောက်ပြောင်နေတာလားဟုပင် သူ ထင်မိသွား သည်။ ဒယ်ဒီမျက်နှာကို ကြည့်တော့လည်း အတည်ပဲ။ လုံးဝ ညို လက်မခံနိုင်တဲ့ မျက်နှာထားမျိုး။ မိုးရေတံခွန် ဘာဆက်ပြော မှန်း မသိနိုင်အောင် ယောင်ချာချာဖြစ်သွား၏။ သူနှင့်ချယ်ကို ဒယ်ဒီက ဝမ်းသာကျေနပ်စွာ သဘောတူပေးလိမ့်မည်ဟုပဲ ထင် သားသည်။

‘ဒီကောင်မလေး မရိုးသားတာပဲ၊ သား စဉ်းစားကြည့် လေ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ၊ ရုတ်တရက်ကြီး၊ သား မိုးရေတံခွန် သက်မထပ်ရဘူး၊ မင်းကို ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်အားထုတ်မယ့် မိန်းကလေးမှန်း သိသိကြီးနဲ့ ဒယ်ဒီက သဘောတူ ကြည်ဖြူပေးဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒယ်ဒီ လုံးဝ သက်မခံဘူး’

‘ဒယ်ဒီကလည်း ကိုယ်ချင်းစာပါဦးဗျာ၊ ဒယ်ဒီကျတော့ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို လက်ထပ်ပြီးတော့၊ အခုသား အလှည့်ကျ ခု ဘာဖြစ်လို့ ကန့်ကွက်နေရတာလဲ’

‘ဒယ်ဒီက ဒယ်ဒီပဲ၊ မင်းကမင်းပဲ၊ ဒီကောင်မလေး အရမ်းအကျောတင်းတာကွ၊ လူကြီးမိဘကိုလည်း မရိုသေပတ် ဘူး၊ အိုကွာ ဒီကောင်မလေးဆီမှာ ဒယ်ဒီမနှစ်သက်တာတွေ အများကြီးပဲ၊ ချွေးမအဖြစ် ဘယ်လိုလက်ခံနိုင်မလဲကွ’

‘သားနဲ့ချယ်က ရင်ထဲနှလုံးသားထဲကနေ အမှန်အကန်

နှစ်နှစ်တာတာ ချစ်နေကြတာပါ ဒယ်ဒီ၊ ယုံပေးပါ၊ ကျောင်းသွားရင် လက်ထပ်ကြဖို့အထိ သစ္စာဆိုထားကြတာပါ။ ချစ်တာပဲကြံစည်ပါစေ သားချစ်တယ်’

‘ဟေ့ကောင် မင်း ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ တာကွာ၊ သားဟာ သားဘယ်ကတည်းက ချစ်ချစ် ဒယ်ဒီကတော့ လုံးဝသဘောမတူဘူး၊ ဒယ်ဒီလည်း ပန်းရောင်သွေးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားရတော့မယ်’

‘ဒယ်ဒီ’

‘ဟေ့... အပြင်ကလူတွေ ကားပေါ်တင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပြန်ချလိုက်ကြတော့၊ ငါ သယ်မသွားတော့ဘူး’

‘အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ဒယ်ဒီ၊ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကတော့ လက်ထပ်ပါ၊ ဒယ်ဒီပဲ အရမ်းချစ်တာဆို’

‘ဒယ်ဒီချစ်တာက ဒယ်ဒီကိစ္စပဲ၊ မင်းဘဝနဲ့ ရင်းနှီးမချစ်ဘူး သား’

‘ဗျာ’

‘မင်းကို ဒုက္ခပေးဖို့ စိတ်သောကတွေရောက်စေဖို့ အပြစ်အတေးနဲ့ လက်စားချေမလို့ကွ၊ ဒီကောင်မလေးကို ဒယ်ဒီလုံးဝကြည့်လို့မရဘူး၊ ဘယ်လိုပဲစဉ်းစား စဉ်းစားကွာ၊ သဘောမတူဘူး’

မိမိကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ အရှက်သိက္ခာမဲ့အောင် ထောက်ထား

ညာတာမှုကင်းမဲ့စွာ ပြုလုပ်ထားတဲ့ ကောင်မလေး။ ဗိုလ်ချုပ်ချေးထဲမှာ မိမိအရှက်တကွဲ ဖြစ်ခဲ့ရတာ မေ့ပစ်လို့မရသေးဘူး။ စိတ်ပုပ်တဲ့ ပန်းနုချယ်။ ကြည့်စမ်း။ သားကို ဘယ်လိုများ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပစ်လိုက်လဲ။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များလိုက်တာ။ ကုမ္ပဏီအထိ လိုက်ပြီး အရှက်ခွဲပစ်ခဲ့၏။ သားဘဝနဲ့တော့ မရင်းနိုင်ပါဘူး။ သားကို ချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားတာပါ။ သူမ မာမိကို မိမိလက်ထပ်နိုင်လို့ ဘယ်လိုမှ မတတ်သာလို့ သားဘက်လှည့်ပစ်တာ။ ပန်းရောင်သွေးကို မိမိလက်ထပ်ဖို့ပင် ပြန်၍စဉ်းစားရမည်ဖြစ်သည်။ မိမိလက်ထပ်တာ သားနှင့်မပတ်သက်စေလိုပေ။ သားတို့ လက်စားချေဖို့ ကြံစည်တာ အမုန်းဆုံးပင်။ တွေးမိတိုင်း ဒေါသဖြစ်ရသည်။

‘သားကိစ္စကို ပန်းနုချယ် အမေနဲ့ ဒယ်ဒီ ရှင်းရမယ်၊ ဒယ်ဒီနဲ့ ပန်းရောင်သွေး လက်ထပ်တာ၊ မင်းနဲ့မပတ်သက်စေချင်တာကွ၊ သား မာမိနေရာလည်း အစားထိုးသေးတယ်၊ သားဘဝတို့ပါ အဖျက်စီးခံရမယ်ဆိုရင် ဒယ်ဒီ ဘယ်လောက်အထိ တာဝန်ခံတဲ့အဖေ ဖြစ်သွားမလဲ’

‘ဟို... ဒယ်ဒီ၊ သားဘဝကို ဘယ်သူကဖျက်စီးပစ်မှာလဲ၊ မဖြစ်နိုင်တာပဲဗျာ၊ ချယုံကို သေသေချာချာ နီးနီးကပ်ကပ် လှေလာကြည့်မှ အရမ်းချစ်စရာကောင်းပြီး စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝတာ သိလာရတာပါ၊ သားဘက်ကနေ စချစ်သွားတာပါ’

‘ဆက်မပြောနဲ့တော့ မိုးရေတံခွန်၊ တော်ကွာ၊ တော်၊ ဒီကောင်မလေးက အရမ်းပါးနပ်ပြီး လည်တာကွ၊ မိန်းမလည် သိန်းကြွယ်မလေး၊ သူ့အမေကို တားမရလို့ ဒယ်ဒီသားဘက်လှည့် ပစ်တာ ကောင်းလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဒယ်ဒီ၊ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး၊ သား ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နီးနီး ကပ်ကပ် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ စီစစ်လေ့လာကြပြီးမှ သားထ အရမ်းချစ်မိသွားရတာပါ။ သား ဘက်ကလည်း ချယ်ဆီက ချစ် တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေကို တောင်းဆိုမိခဲ့တာပါ’

‘လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောထားပြီးပြီနော် သား၊ အဲဒီ လောက်အထိတော့ မင်း မာဖိုအပေါ် ဒယ်ဒီသစ္စာဆက်မမဲ့နိုင်တော့ ဘူး၊ အဲဒီလောက်အထိတော့ ဒယ်ဒီသားအပေါ် မရက်စက်နိုင် ဘူး’

‘ဟာဗျာ’

ဒယ်ဒီက ဘယ်လိုမှ ပြောဆို၍ နားမဝင်တော့ဘဲ ကား မောင်းပြီး အပြင်ကို ထွက်သွားလေသည်။ မိုးရေတံခွန် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။ ချယ်မာမီဆီ သွားတာလား။ ဒယ်ဒီက ဒေါ်ပန်းရောင် သွေးနှင့် လက်ထပ်ဖို့ ပြန်စဉ်းစားနေပြီဆိုတော့ သူ့အပေါ် သံယော ဇဉ်ကြီးမားကြောင်း သိလိုက်ရပြီ။ ဝမ်းသာကျေနပ်မိပေမယ့် ချယ် ဆား ရွေးမအဖြစ် လက်မခံတာကို ဘယ်လိုဖျောင်းဖျပြောဆိုရမိ-

မသိတော့ပေ။ မိုးရေတံခွန် ဝဋ်လည်ပြီလားပဲ။ ဒယ်ဒီကပဲ သူ့တို့ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပုံစံပေးချင်နေတာလား။ ဒယ်ဒီ စိတ်ထဲကတော့ ကျေနပ်နေမှာပဲ။ မိသားစုဝင်တွေ စည်းလုံး ညီညွတ်သွားစေမယ့် ကိစ္စပဲဟာ။ ဒယ်ဒီ ပြောသလိုပဲ ချယ်က ရော သူ့ကိုဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်တာလား။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တာပဲ။ သူ့ဘက်က စပြီး ချယ်ကိုချစ်သွားတာ။ ချယ်ရဲ့ဖြားယောင်းသွေး ဆောင်မှု လုံးဝမရှိခဲ့။ ဒယ်ဒီ လွန်တယ်ဗျာ။ အဲဒီလိုတော့ မလုပ် သင့်ပါဘူး။ မိုးရေတံခွန် စိတ်ပျက် လက်ပျက်နှင့် သူ့ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွကိုတ်ခြစ်ပစ်သည်။

အခန်း(၁၉)

‘ပန်းရောင်သွေး ကိုယ် မင်းနဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ ကိုယ်
နေမယ့် အိမ်လေးကို လာခဲ့ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုသုန်၊ သွေး အခုပဲ လာခဲ့ပါမယ်
ဒီနေ့ ပစ္စည်းတွေရော နေရာချမယ် မဟုတ်လားဟင်’

‘မင်း လာခဲ့ပါ’

‘ကို ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အသံတွေကလည်း မာနေသလိုပဲ
မိုးရေတံခွန်နဲ့ ပြဿနာတက်လို့လားဟင်’

‘မင်းပဲ လာခဲ့ပါ၊ သွေး ကို အရေးတကြီးကိစ္စတစ်ခု
ပြောစရာရှိနေတယ်’

‘လာခဲ့ပါမယ် ကိုသုန်’

ကိုသုန်က အရေးတကြီးလာခဲ့ပါဆိုတော့လည်း သီး
နှင့် မနက်စာစားဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး အခက်တွေ့

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သည်။ ဒါပေမဲ့ မသွားလို့ကလည်း မဖြစ်ဘူး။ ကိုသုန်က
အရေးတကြီး ခေါ်နေ၏။ သမီးကို ထားခဲ့ရမှာပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူး
။ လက်ထပ်ဖို့အထိ ပြင်ဆင်နေတော့လည်း ကိုသုန်ဆီပဲ
အမြန်ဆုံးသွားမှဖြစ်မည်။

‘မာမို့ကို ဦးဝသုန် လှမ်းခေါ်တာလား၊ သွားလေ’

သမီးချယ် မျက်နှာလေးက ပြုံးစစလေးနှင့် သွားလေဆို
တော့လည်း ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး စဉ်းစားရခက်သွားသည်။ သမီး
လက်ခံလိုက်ပြီလား။ စိတ်ထဲမှာ ပျော်သွား၏။ တကယ်တမ်းကျ
တော့လည်း အမေ့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းတဲ့ သမီးလေးပါ။
အမေ စိတ်ချမ်းသာစေရန် သမီးလက်မခံချင်ပေမယ့် လက်ခံ
သိုက်တာပဲဖြစ်သည်။

‘မာမို့ကို ဦးမိုးဝသုန်နဲ့ သမီး သဘောတူပါပြီ’

‘အောင်မလေး ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးလေးရယ်၊ သမီး
ချယ်က မာမို့ကို အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာ သိရတော့ မာမို့လုပ်ရပ်
အတွက် တစ်ကိုယ်ကောင်းများ ဆန်နေ့ဦးလားကွယ်’

‘တစ်ကိုယ်ကောင်း မဆန်ပါဘူး မာမီ၊ ဦးမိုးဝသုန်က
မာမို့ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးရွေးချယ်မှုပါပဲ၊ သမီး အခု
သဘောပေါက်သွားပြီ၊ သွားလေ၊ အန်ကယ် စောင့်နေတော့မယ်’
ချယ်က ဒယ်ဒီလို့တောင် ပြောင်းခေါ်ပစ်ချင်တာပါ။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရုတ်တရက်ကြီးတော့လည်း ဦးမိုးဝသုန်ရဲ့သား ကိုမိုးရေတံခွန်
သမီးတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပါပြီလို့ မပြောပြချင်သေးပေ။
တယ်။ မျက်နှာလည်း အရမ်းပူနေသေးသည်။

‘ဒါဆိုလည်း မာမိ သွားပြီနော် ချယ်လေး၊ တာ့တာ
‘အိုကေ ဘိုင်’

သမီး လက်ခံလိုက်ပြီဖြစ်၍ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး
တက်ကြွနေသည်။ စိတ်မပူရတော့ဘူး။ စိတ်သဘောထားပြည့်
ပြီး နားလည်မှုရှိလိုက်တာ။ အရင်ကတော့ မိမိအပေါ် ချစ်လွှမ်း
ကန့်ကွက်နေတာပါ။ သမီးက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံလိုက်
ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ကျေနပ်နေသည်။ ကိုမိုးဝသုန်ကို ပြော
မယ်။ အဆင်ပြေချင်တော့လည်း အရာရာ မထင်မှတ်ဘဲ
ပြေလာ၏။ ကိုဝသုန်နှင့် မိမိတို့နေမည့် မင်္ဂလာအိမ်လေး
ရောက်လာသည်။

‘ကိုဝသုန်... ဘာကိစ္စအရေးတကြီးရှိနေလို့လဲဟင်
ပြဿနာ ရှိလို့လဲ’

ကိုဝသုန် မျက်နှာက မကြည်မလင်နှင့်။ တည်တံ့
၏။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး အထိတ်တလန့်နှင့် မေးသည်။

‘သွေး’
‘ရှင်’

‘မင်းသမီး ပန်းနုချယ်က မင်းကို ဘာပြောသေးလဲ’
‘ဪ... ချယ်လား၊ သွေးလည်း အဲဒါဝမ်းသာစရာ
ပြောမလို့၊ ကိုဝသုန်ကို ချယ်လေးက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံ
လိုက်တယ်လေ’

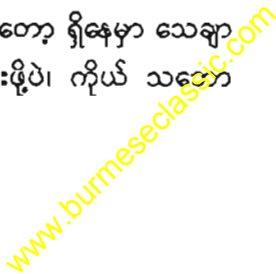
‘ဘာ’
‘ရှင်’

‘ကိုယ့်ကို မင်းသမီးက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံ
တယ် ဟုတ်လား သွေး၊ အင်း... လက်ခံမှာပေါ့၊ မင်းသမီးနဲ့
ကိုယ့်သားမိုးရေတံခွန်တို့က ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီလေ’

‘ဘာရှင်၊ ဘာပြောတယ် ကိုဝသုန်’

သမီးချယ်နှင့် ဟိုကောင်လေး မိုးရေတံခွန်တို့က ချစ်သူ
တွေဖြစ်သွားကြပြီတဲ့။ ဟုတ်ရဲ့လား။ ဒီလောက် ရန်သူတွေဖြစ်နေ
ကြတာ။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး မယုံနိုင်ပေ။ ဘာအကြံအစည်တွေ
လဲ။ မိုးရေတံခွန်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကိုတော့ သမက်အဖြစ် လက်
မခံနိုင်ပါဘူး။ သမီးကို တစ်သက်လုံး အမှန်းအညှိုးအတေးတွေနဲ့
နှိပ်စက်ညှင်းပန်းတော့မှာပါ။

‘မင်းသမီးက အရမ်းရိုင်းတယ်၊ သွေး ကိုယ့်သားက
ရိုးသားတယ်၊ မင်းသမီးမှာ အကြံတစ်ခုခုတော့ ရှိနေမှာ သေချာ
တယ်လေ၊ အဲဒါ ကိုယ့်သားကို ဒုက္ခပေးဖို့ပဲ၊ ကိုယ် သဘော’

မတူဘူး၊ မင်းသမီးကိုလည်း ချွေးမအဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူး။

‘ရှင်သားကရော ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး သွေးအတင်း အဖျင်းတွေ ဈေးထဲလာပြီး ပြောသွားတာလေ၊ လူကြီးမိဘကို မရိုသေတတ်ဘူး။ ရိုင်းတာပဲ၊ သွေးလည်း ဒီကောင် မိုးရေတံခွန်ကို သားမက်အဖြစ် လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး။’

‘ဘာကွ’

‘ရှင်လိုပဲလေ’

‘ကိုယ့်သားဘဝနဲ့ ရင်းပြီးတော့ မင်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ပန်းရောင်သွေး’

‘ကျွန်မကလည်း သမီးဘဝကိုရင်းပြီး ရှင်ကို လက်မထပ်ပါဘူး’

ဦးမိုးဝသုန်နှင့် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးတို့နှစ်ယောက်လုံး သားသမီးတွေကြောင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ထပ်ကြတော့မည့် ချစ်သူတွေဆိုတာ မေ့လျော့သွားရသည်။ ရန်သူတွေအဖြစ် ပြောင်းသွားသည်။

‘ရှင်သားမှာလည်း အကြံရှိမှာပဲ၊ ကျွန်မသမီးကို ရုတ်တရက်ကြီး လာကြိုက်တာလေ၊ ကျွန်မအတွက်နဲ့ ကျွန်မသမီးကို လက်တုန့်ပြန်မလို့ပဲ၊ လုံးဝစိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်းတယ်’

‘မင်း... မင်း... ငါ့သားကိုများ မင်းသမီးကရော လက်

ခံတာ၊ ဒီလောက်လွယ်ရလား၊ အညှိုးဘယ်လောက်အထိ ကြီးလဲဆိုတာ ချက်ချင်းကြီး လက်ခံပစ်လိုက်တာပဲ’

‘ကျွန်မသမီးက မိန်းကလေးရှင်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်အထိ လက်တုန့်ပြန်နိုင်မှာလဲ၊ ရှင်သားရော ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ ကျွန်မသမီးလေးကမှ နစ်နာမှာ၊ အညွန့်ကျိုးရမှာ၊ အဖတ်ဆယ်လို့မရဖြစ်တော့မှာလေ၊ တော်တော်ရက်စက်တာပဲ၊ မိန်းမဆန်လွန်းတယ်’

‘ပန်းရောင်သွေး မင်းစကားပြောတာ ကြည့်ပြောနော်၊

ငါ့သားကယောက်ျားပီသတဲ့ ယောက်ျားကွ၊ မင်းသမီး မြှူဆွယ်ဖြားယောင်းသွားလို့ ဖြစ်ရတာပဲ၊ မင်းသမီးကမှ စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျတာ၊ ဝတ်တာဆင်တာကအစ ဣန္ဒြေမဲ့လွန်းတယ်၊ အရှက်အကြောက် လုံးဝမရှိတာ’

‘ရှင်... ရှင်’

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ဒေါသထွက်လွန်းလို့ အသားတွေတောင် တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်လာသည်။ ခွေးကောင်လေး မိုးရေတံခွန် ဘာယောက်ျားပီသတာလဲ။ ချစ်သူရည်းစား မပြောနဲ့ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေတောင် ထားဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ မိမိကြောင့်ပါ အမေတစ်သက် သမီးတစ်သက် ယောက်ျားတွေနဲ့ မပတ်သက်ကြေးလို့ သစ္စာကတိ ထားခဲ့ကြတာ။ မိမိဘက်နဲ့

စတင်ဖောက်ဖျက်ခဲ့မိ၏။ ကြည့်ပါဦး။ သမီးလေးကို ပြောလိုက်တာ။ မိုးချိုးမျှစ်ချိုး တန်ဖိုးမရှိသလိုဘဲ။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ဒေါသထွက်နေသည်။

‘တော်ပါပြီ၊ ရှင့်လိုယောက်ျားအပေါ် ကျွန်မ ယုံစားမိငါ့အထင်ကြီးမို့လို့ ကျွန်မ ထိန်းသိမ်းလာခဲ့တဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာတွေ တစ်ပြားမှ မရှိတော့ဘူး၊ မှားတယ်၊ အရမ်းမှားတယ်၊ တော်သောတာပေါ့၊ အချိန်မီ သိရလို့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း သားကောင်းဖခင်ပီပီသသနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားစွာ ထိန်းသိမ်းလာခဲ့တာ၊ မင်းကြောင့် သူမှတံတွေးခွက်မှာ ပက်လက်ပျော့ရတာကွ၊ ကောင်းပြီလေ၊ လူသိရှင်ကြား ဘာမှမလုပ်ရသေးတော့ အစီအစဉ်တွေအားလုံး ဖြစ်သိမ်းတယ်၊ မင်းသမီးကို မင်းထိန်းပါ၊ ငါ့သားကိုလည်း ငါ့အောင် ထိန်းမယ်’

‘ကောင်းတယ်၊ ကျွန်မ သမီးလေး ချယ်အတွက် ကျွန်မအမေကောင်းပီသပြရမယ်၊ အမေတာဝန်ကျေပြရမယ်၊ ရှင့်သားနဲ့ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ အကြံအစည်နဲ့ အရယူဖို့ ကြိုးစားတာ အပြတ်သားဆုံး အကာအကွယ်ပေးရမယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကင်းရှင်းဆုံး နေမယ်၊ ရှင့်သားပဲ ထိန်းထား’

‘အဲဒီလိုပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ ပန်းရောင်သွေး၊ မင်း သွားတော့’

‘သွားမယ်၊ ကျွန်မကလည်း ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ လုပ်ပစ်မှာ၊ မိုးရေတံခွန်လို ကောင်လေးမျိုးကို ဘယ်တော့မှ သမီးနဲ့ လက်မထပ်စေရဘူး မှတ်ထား’

‘ပန်းရောင်သွေး မင်း... မင်း... ငါ့ဒေါသတွေ အံ့ကြွပေါက်ကွဲမသွားခင် ငါ့ရှေ့ကနေ ထွက်သွားတော့’

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ဒေါသတကြီးနှင့် ဦးမိုးဝသုန်ကို ပြာကျသွားမတတ် နဂါးမျက်စောင်းထိုးပြီး ဆတ်ခနဲ ထထွက်လာခဲ့သည်။

‘အောင်မလေး တော်ပါသေးရဲ့၊ ကံကောင်းလို့၊ သမီးလေးဘဝ နစ်မွန်းတော့မလို့’

ပါးစပ်ကလည်း မကျေမနပ် ပြောရင်း ကားကို ဝေါခနဲ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုမိုးဝသုန် ယောက်ျားမဆန်လိုက်တာ။ သမီးလေးကိုများ။ မိုးရေတံခွန်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်းအညှို့နဲ့ သမီးလေးကို လက်စားချေဖို့ ကြံစည်နေ၏။ ကံကောင်းလို့၊ သမီးဘဝကို အနစ်မွန်းမခံနိုင်ပါဘူး၊ ဒီကောင်လေး စိတ်ယုတ်မာနဲ့ သမီးဆီက အချစ်ကိုအရယူတာပါ၊ သမီးကလည်း ပြန်လက်စားချေဖို့ လက်ခံတာဖြစ်နိုင်ပေမယ့် မိန်းကလေးဘက်ပဲ ထိခိုက်နစ်နာမှုတွေ များပြားသွားနိုင်သည်။ သမီးဘဝတော့ အထိခိုက်မခံနိုင်ဘူး။ မိမိအိမ်ထောင်မပြုလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလေ။ မိခင်ကောင်းတော့ ပီသပြရမှာပဲဖြစ်သည်။

ကိုအောင်ရယ် သွေးမှားတော့မလို့၊ ကိုအောင့် နေရာမှာ အစားထိုးမိတော့မလို့ပဲ။ မိုက်ခဲသွားမိပါတယ် ခွင့်လွှတ်ပေးပါအော် ကွယ်လွန်သွားရှာပြီဖြစ်တဲ့ သမီးဒယ်ဒီ ချစ်ခင်ပွန်းကိုအောင်သော်အား တောင်းပန်နေမိသည်။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးမှားယွင်းစွာ ဆုံးဖြတ်ပိတော့မလို့။ ဒီကောင်လေး မိုးရေတံခွန်တွေ့မိတိုင်း ဒေါသဖြစ်ရ၏။ မိမိကို ဈေးထဲအထိ လာပြီး နာမည်ဖျက်ခဲ့သည်။ အတင်းအဖျင်းတွေ ပြောခဲ့၏။ ဘယ်လောက်အရှက်ကွဲခဲ့ရလဲ။ ကိုမိုးဝသုန်နှင့် ပတ်သက်ပြီး တဒဂ် ရူးသွပ်မိရတာ ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ လက်ထပ်ဖို့အထိ မျက်စိမှိတ်လက်ခံ ဘောတူမိသည်။

အောင်မလေး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာသတင်းမှ မပြန်သေးလို့ လက်ထပ်ဖို့အထိ စီစဉ်တာများ ဆိုင်နီးနား ပတ်ဝန်းကျင်က သိသွားရင် ပန်းရောင်သွေးရယ် နင်တော်တော်လေး အသုံးမကျတာပဲ။ အရှက်ကင်းမဲ့လွန်းတယ်

ကိုမိုးဝသုန် လက်ထပ်ဖို့ သိုသိုသိပ်သိပ် စီစဉ်နေကြ၍ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သတင်းမပြန့်သေးတာပဲ ကံကောင်းသည်။ မိမိအချစ်စိတ်တွေ မွန်တူပြီး အမှားကိုတောင် မသိတော့ဘူး။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ခင်ပွန်းဆုံးပြီးကတည်းက နာမည်ပျက်ဆိုလို့ အမဲစက်လေးတစ်စက်လောက်ပင် မစွန်းထင်းစေရန်

သိက္ခာကြီးစွာ စောင့်ထိန်းနေထိုင်လာခဲ့တာပါ။ မိုးရေတံခွန် မိုးရေတံခွန် မင်းလိုကောင်လေးမျိုးကိုတော့ ငါ ဘယ်တော့မှ သမက်မတော်ဘူး။ စောစောကတော့ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ဘာကိုမှ အသိတရားမရှိခဲ့။ ရုတ်တရက်ကြီး သာယာသွားခဲ့ရတာပါ။ သမီးလေး ပန်းနုချယ်က ဖြူဖြူစင်စင် အပျိုစင်လေးတစ်ယောက်ပါ။ တော်ပါပြီ။ နောက်ထပ်လုံးဝပဲ။ အိမ်ထောင်ထပ်မပြုတော့ဘူး။ သမီးကိုပဲ စောင့်ရှောက်မယ်။ ကားကို တတုန်ကရင်မောင်းရင်း ပြန်လာသည်။

‘တိ... တိ’

‘တိ... တိ’

ခြံစောင့်ကြီးက တံခါးလာဖွင့်ပေးတော့ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ခြံထဲ ကားမောင်းဝင်လာပြီး ခြံထဲမှာ သမီးကားလေး မတွေ့၍ ထိတ်ခနဲ စိတ်ပူပင်သွားသည်။

‘သမီးလေးရော ပန်းနုချယ် အပြင်ထွက်သွားပြီလား’

‘ဟုတ်ပါတယ် မမကြီး၊ စောစောကပဲ ကားနဲ့ထွက်သွားပါတယ်။ ဘာဖြစ်လာလို့လဲဟင်၊ မမလေးက ကျောင်းသွားတဲ့အချိန်လေ’

‘ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ သွားတော့’
ဟုတ်သားပဲ။ ဒီအချိန်က သမီးကျောင်းသွားချိန်ပဲ။

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး တိုက်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။ မိုးရေတံခွန်နဲ့တော့
 သွားချိန်းတွေကမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အဖေက တားဆီးမှာပဲ။
 ငါ့သမီးကိုများ ရာရာစစ မင်းတော်တော်အကြံကြီးတဲ့ ကောင်ပဲ။
 မိထွေးဆိုတာကို လက်မခံနိုင်ဘဲနဲ့များ ငါ့သမီးလေးဘဝကို
 ပက်ပက်စက်စက် ဖျက်စီးပစ်ဖို့ ကြံစည်ရက်တယ်။ မိန်းမဆန်
 လိုက်တာ။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ရင်ထုမနာ တန့်န့်နှင့် နာကျင်
 ကြေကွဲနေသည်။

အခန်း(၂၀)

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရမ်းပဲမုန်းတီးပြီး ရန်သူ
 တွေလို အမြဲတမ်းရန်ဖြစ်တတ်ကြတဲ့သူတွေ ချစ်သူဖြစ်ကြပြီဆို
 ရင် အရမ်းချစ်ကြတာလို့ ပြောနေတတ်ကြတာ တကယ်မှန်တယ်
 ကွာ။ ချယ်လေး ကိုယ့်ကို အရမ်းချစ်တယ်။ အရင်က အမုန်းတွေ
 တကယ့်ကို ချယ်ရင်ထဲမှာ ပျောက်ဆုံးသွားတာ။ ကိုယ့်အကြောင်း
 တွေပဲ တွေးပြီး ချယ်ရင်ထဲမှာ ပီတိတွေ အပျော်တွေ နွေးထွေး
 လှိုက်ဖိုရင်ခွန်ခြင်းတွေ ပြည့်နှက်နေတယ် သိလား။ မာမိကလည်း
 သိသွားရင် အရမ်းပျော်သွားမှာပဲ။ ဦးမိုးဝသုန်ကို မာမိ အရမ်း
 ချစ်တာလေ။ ချယ် ကိုယ်ချင်းစာမိတယ်။ မိုးမမြင် လေမမြင်
 ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့အကြောင်းတွေပဲ စဉ်းစားချင်နေတယ်။ ရန်ဖြစ်
 ခဲ့တဲ့အချိန်လေးတွေကို နှမေ့လိုက်တာ။ ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြလို့လည်း
 အရမ်းချစ်မိသွားတာဖြစ်မယ်နော် ကို။ ချယ် ကားလေးကိုမောင်း
 နေရင်၊ ချစ်သူ မိုးရေတံခွန်အကြောင်းတွေပဲ တွေးမိနေသည်။

www.burmeseclassic.com

ချယ်နွတ်ခမ်းအိအိလေးတွေ ပေါ်မှာ အပြုံးတောက်တောက်လေးတွေ ထင်ဟပ်နေရင်း ကိုယ်က ချယ်ဆီဖုန်းဆက်ပြီး တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတဲ့ Royal Rose က သီးသန့်ခန်းလေးဆီ အရောက်လာနေသည်။

‘အရေးထဲ ဖုန်းကလာနေသေးတယ်၊ ဟာ... မာမီ’

ချယ် ဖုန်းကိုဖွင့်ကြည့်တော့ မာမီဖုန်းဖြစ်နေ၍ ဝမ်းသာသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ မာမီ ရုတ်တရက်ကြီး ပြန်ရောက်နေပြီး သူမထဲ ဖုန်းဆက်တာတော့ စိတ်ထဲမှာ ထင်သွားရင်း ဦးမိုးဝသုန်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်နေတာ ချယ်ကို ဖုန်းဆက်စရာအကြောင်း မရှိပေ။ သူမ နားထောင်လိုက်သည်။

‘မာမီ’

‘ချယ် သမီး ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ မိုးရေတံခွန်ကို သွားတွေ့နေတာလား၊ ကျောင်းမှာလား’

‘ကိုယ်နဲ့ သွားတွေ့မလို့လေ၊ အဲ... မာမီကိုတော့ ဘာမှဖွင့်မပြောရသေးဘူး၊ ပြန်လာမှ ပြောပြတော့မယ်နော်၊ မာမီ’

‘ညည်း ပြန်လာခဲ့၊ ဘာမှပြောပြမနေနဲ့တော့၊ မာမီ အားလုံးသိထားပြီးပြီ’

‘ဟင်... ဦးမိုးဝသုန်က ပြောပြလိုက်တာလား’

‘ဟုတ်တယ်’

မာမီလေသံက မာလိုက်တာ။ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ

မိုးရေတံခွန်နှင့် သူမတို့ အဆင်ပြေသွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းကြားလိုက်ရင် မာမီ အရမ်းပျော်သွားမယ်လို့ ချယ် ထင်ထားမိတာပါ။ မာမီလေသံက ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေသည်။

‘ချယ် ပြန်လာခဲ့စမ်း၊ မာမီ ပြောစရာရှိတယ်၊ မာမီ လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်လည်း ဖျက်လိုက်ပြီ’

‘ဘာပြောတယ် မာမီ’

‘အခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့ သမီးနဲ့ မိုးရေတံခွန်ကိုလည်း မာမီ လက်မခံဘူး’

‘မာမီ’

‘ပြန်လာခဲ့စမ်း၊ အခုချက်ချင်းနော်’

‘အင်းပါ’

ချယ် စိတ်ညစ်သွားရပြီး ကိုယ်နဲ့တွေ့ဖို့ ချယ် သွားတွေ့ရင် ကောင်းမလား။ မာမီကလည်း ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့တဲ့။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။ နားမလည်နိုင်ပေ။ မိသားစုတွေ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရမည့် အခြေအနေဖြစ်မလာဘဲ မာမီက ဦးမိုးဝသုန်နဲ့ လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စတောင် ဖျက်သိမ်းပြစ်လိုက်ပြီတဲ့။ သူမ ချစ်သူ မိုးရေတံခွန်နှင့် မတွေ့တော့ဘဲ မာမီဆီပဲ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ ချယ်ကို တွေ့တော့ မာမီ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲပြီး မိုးရေတံခွန်ကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပစ်ရမည်တဲ့။ ချယ် ဝဋ်လည်ပြီထင်တယ်။ မာမီ နောက်နေတာလား။ မာမီမျက်နှာပေါ်မှာ ဒေါသတွေနှင့်

တင်းဇာတ်ထန်မှုတွေနှင့် မာထန်နေသည်။

‘မာမီလည်း ဘယ်လိုလူမျိုးနဲ့မှ လက်မထပ်တော့ဘူး သမီးဘဝပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းကိုတော့ မာမီ လုံးဝမလုပ်နိုင်ဘူး’

‘ဟိုလေ မာမီ၊ သမီးဘဝက ဘာဖြစ်လို့ပျက်ရမှာလဲ မိုးရေတံခွန်နဲ့ချယ်တို့က အရမ်းချစ်မြတ်နိုးကြတာပါ’

‘တော်စမ်း ချယ်၊ ဒီကောင်လေးကို သမီး မယုံနဲ့ အကြံအစည်တစ်ခုခုနဲ့ သမီးကို အရယူတာ၊ မိုးရေတံခွန်က သမီးကို ချစ်မလား၊ ဒီလောက်မုန်းနေတာ၊ မာမီလည်း သူ့ထို သမက်အဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမီရဲ့’

‘ရိုင်းလို့၊ မာမီကိုလည်း မရိုသေဘူး၊ မာမီအရှက်သိတာတွေ ဒင်းကြောင့် ကွဲခဲ့ရတယ်လေ’

‘မဟုတ်ပါဘူး မာမီရယ်၊ ချယ်လည်း သူ့ဒယ်ဒီထို လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီတုန်းကတော့’

‘တိတ်စမ်း’

‘အခုဟာက’

‘ဘာအခုဟာကလည်း၊ သူ့အဖေကလည်း သမီးထို ချွေးမအဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူးတဲ့၊ သမီးကို ထိန်းထားပေးပါတဲ့’

‘ဟင်’

‘သူ့သားကိုလည်း သူ ထိန်းမယ်တဲ့၊ မာမီနဲ့လက်ထပ်ဖို့ တောင် ဖျက်သွားတယ်’

ဦးမိုးဝသုန်ကလည်း ချယ်ကို မုန်းမှာပါပဲ။ ချယ်ကလည်း ဒုက္ခတွေ အမျိုးမျိုးပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား။ အရှက်တွေလည်း ခွဲခဲ့သည်။ အဲဒီတုန်းကတော့ မာမီကို နောက်အိမ်ထောင်မပြုစေလိုတဲ့ ဆန္ဒကြောင့်ပါ။ ကိုယ်နဲ့ ဝေးရတော့မှာလား။ မာမီကတော့ ကိုယ့်ကို လုံးဝသမက်မတော်နိုင်ဘူးတဲ့။ ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျော့ဆို၍ပင် မရ။ သေချင်တယ်။ မိုးရေတံခွန်ကိုလည်း မာမီက သမက်တစ်ယောက်အဖြစ် ဘယ်တော့မှ လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုပြီး ဦးမိုးဝသုန်ကို မခွဲနိုင်မခွာရက်ချစ်နေဟာတောင် လက်ထပ်ပွဲကို ဖျက်သိမ်းခဲ့သည်။

‘မာမီ ပြောပြီးပြီနော်၊ မိုးရေတံခွန်က မာမီကို မကျေနပ်နေတာ၊ သမီးကို အရယူပြီး တစ်သက်လုံး အညှိုးနဲ့နှိပ်စက်နေတာမှာ၊ မာမီရှေ့ဆောင်လမ်းပြ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဇွတ်တီး သမီးကို မညှာမတာ လက်ထပ်ဖို့ လုပ်ခဲ့တာ မာမီ မှားတယ်၊ နောင်တရနေတယ်ကွယ်’

‘ဟို... ကိုယ် မိုးရေတံခွန်ကလေ မာမီထင်သလောက်တော့ မဆိုးသေးပါဘူး၊ သမီးကိုလည်း တကယ်ချစ်တာပါ၊ သုတ်မာတဲ့ အကြံအစည်တွေလည်း မရှိနိုင်ပါဘူး’

‘တော်ပြီ ချယ်၊ မိုးရေတံခွန်ကို လုံးဝမပတ်သက်နဲ့’

လက်ထပ်ဖို့လည်း မစဉ်းစားနဲ့၊ မာမီလက်မခံဘူး၊ သဘောလည်း ခဏ့ဘူး။ သမီးကို ချစ်တယ်ဆိုတာလည်း မယုံကြည်ဘူး။

မာမီနဲ့ ဦးမိုးဝသုန်တို့ လက်ထပ်ပွဲတောင် ဖျက်လိုက်တယ်ဆိုတော့ ပေါင်းစည်းဖို့ မဖြစ်နိုင်။ မာမီကလည်း အသဲစာ လိုက်တာ။

‘သမီးကို မာမီ မချုပ်ချယ်ဘူး၊ ကျောင်းကိစ္စကလွဲပြီး တခြားဘာမှ လုပ်စရာမလိုဘူးနော်၊ မိုးရေတံခွန်နဲ့တော့ မပတ် သက်ရဘူး၊ မာမီ လုံးဝသဘောမတူဘူး။’

လောလောဆယ်တော့ မာမီကို ပြော၍ရမှာမဟုတ်ပေ။ ချယ့်အနားကနေ မာမီထွက်သွားသည်။ ဆိုင်ထွက်ဖို့ သွားတောင် ဖြစ်မည်။ ချယ် ဘာဆက်လုပ်ရတော့မလဲ။

ကိုယ်ကရော ဒီလိုမှန်းသိရင် ဦးမိုးဝသုန်နဲ့ မာမီကို မကန့် ကွက်ခဲ့ပါဘူး။ နှစ်ယောက်လုံးက အသဲမာလွန်းသည်။ ဘယ်သူ ဖျက်ဖျက် မကွဲဘူးလို့ သစ္စာဆိုထားကြပြီးတော့များ ရက်စက် တယ်။ ချယ်က မိုးရေတံခွန်ကို ချစ်နေပြီ။ ချယ် ကိုယ့်ဆီဖုန်းဆက် သည်။

‘ချယ်လား ဘာဖြစ်လို့မလာတာလဲ၊ ကိုယ်စောင့်နေ တယ်၊ Royal Rose ကနေ ခုထိတောင် မပြန်ရသေးဘူး။’

‘ဒီမှာ ပြဿနာတွေ တက်နေပြီ ကိုရေ၊ မာမီက လက်

ခံတာ၊ ကိုယ့်ဒယ်ဒီက မာမီကို ပြောလိုက်တယ်၊ လက်ထပ်ပွဲ တောင် နှစ်ဦးသဘောတူ ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်ပြီတဲ့’

‘ချယ် လာခဲ့ပါ၊ ကိုယ် အရမ်းတွေ့ချင်တယ်’

‘မာမီက ကိုယ်နဲ့ထပ်တွေ့ဖို့ မကြိုးစားနဲ့တဲ့၊ ဒီလိုမှန်းသိ

ရင် မာမီတို့ကို မခွဲပါဘူးနော်’

‘ချယ်’

‘ကို’

‘ကိုယ်တို့ တွေ့ကြရအောင်ကွာ’

‘ချယ် လာခဲ့မယ်’

‘ကိုယ် စောင့်နေမယ်’

မာမီရေ မတတ်နိုင်တော့ဘူးနော်။ ကိုယ်နဲ့ချယ်က အရမ်း အရမ်းကို ချစ်နေကြပြီ။ ကိုယ့်ကို ချယ် ယုံကြည်တယ်။ အရမ်း ချစ်ကြတာပါ။ ချယ်ဘဝကို ဖျက်စီးမယ့်သူက ကိုယ် မဖြစ်နိုင်။ မာမီ မသိအောင် ပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုယ့်ဆီရောက်တော့ သီးသန့်ခန်းထဲ ဖျက်နှာညှိညှိနှင့် ကိုယ်က စောင့်နေ၏။ စားစရာ တွေ အရင်စားပါဦးချယ်ရယ်။ နောက်မှ ပြောမယ်ဆိုပြီး ကိုယ်က စားစရာတွေကိုပဲ စားနေသည်။

‘ကို’

‘ဟင်’

‘စားနိုင်သေးတယ်နော်၊ ချယ်ဖြင့် ရင်ထဲမှာ မီးတောက်
နေတယ်’

‘စားပါကွာ’

‘မစားဘူး’

‘ကိုက စိတ်ညစ်ရင် အစားတွေပိုစားတယ်’

တကယ်တော့ ချယ် စိတ်မဆိုးအောင် ဘယ်ကစား
စပြောရမှန်းမသိ၍ စဉ်းစားချိန်ရအောင် မိုးရေတံခွန် အစားတွေထဲ
စားနေမိခြင်းပင်။ ဒယ်ဒီက ချွေးမအဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ
ချယ် ဒေါသမဖြစ်သွားအောင် ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ။ မင်းဒီ
ဒုက္ခပေးဖို့ အကြံအစည်နဲ့ မင်းအချစ်ကို အလွယ်တကူ လက်ခံ
တာဆိုတဲ့ ဒယ်ဒီအယူအဆတွေကို မိုးရေတံခွန် လက်မခံနိုင်
ချယ်မာမိကလည်း ဒယ်ဒီအတိုင်း ပြောမှာပဲ။ ချယ်မျက်ဝန်းတွေ
တွေကြည်လဲ့ဖြူစင်နေသည်။ အရင်ကနှင့် မတူအောင် လုံး
ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောင်းလဲသွားသည့် ချယ်ကို မိုးရေတံခွန်
ကြည်ထားတာက သူ့အပေါ် ချစ်မိသွား၍ သူကြိုက်နှစ်သက်
အမှုအကျင့်တွေ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တာဟုပင်။ ဒယ်ဒီကို ဘယ်
ရှင်းပြရမလဲ။ ချယ်က ဘာမှ မစားပေ။ မျိုချလိုမရဘူး
သူက ရယ်တော့ သူမ နှုတ်ခမ်းလေး ထော်နေသည်။

‘ကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဂျာကြီးတွေက သဘောမတူ
ဆိုတာကို ပျော်နေတယ်ပေါ့လေ’

‘ကိုယ့်ဒယ်ဒီက မင်းကို မယုံတာ၊ မင်းက ကိုယ့်တို့
အကြံအစည်တစ်ခုခုရှိလို့ လက်ခံတာတဲ့’

‘မာမိကလည်း အဲဒီလိုပြောတာပဲလေ၊ ချယ်တို့ဘယ်လို
လုပ်ကြမလဲဟင်’

‘ကိုယ့်ဒယ်ဒီက ချယ်ကို ချွေးမ တော်ရမှာကြောက်နေ
တယ်၊ သူ့ကိုအရှက်ခွဲထားလို့ အမြင်ကတ်နေတာတဲ့’

‘မာမိကလည်း ဒီလိုပဲလေ’

ချယ်မာမိကလည်း သူ့ကိုသမက်အဖြစ် လက်ခံနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မိုးရေတံခွန် သိနေသည်။ နှစ်ယောက်သား
တစ် ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးမိကြ၏။ အရင်
တုန်းက သူတို့နှစ်ယောက် ပြဿနာ ရှာခဲ့ကြတာတွေကို သတိရ
လာကြသည်။

‘ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်၊ ကို မာမိကတော့ လုံးဝပဲ
နော်၊ မာတယ်၊ မိုးရေတံခွန်ကို သမက်မတော်နိုင်ဘူးတဲ့’

‘မင်း ကိုယ့်ဒယ်ဒီကို လာပြီးတောင်းပန်ပါလား’

‘ဟာ... မတောင်းပန်ချင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ တောင်းပန်
ရမှာလဲ’

‘ဒယ်ဒီ ကျေနပ်အောင်လေ ချယ်၊ ကိုယ်လည်း
ခင်းမာမိကို တောင်းပန်မယ်၊ ဘယ်လိုလဲ’

ဦးမိုးဝသုန်ကို ချယ် ပြဿနာရှာခဲ့တာတွေက အများကြီး

ပဲ။ မျက်နှာပူလိုက်တာ။ ကြောက်လည်းကြောက်သည်။ ချယ့်ကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ ဒုတ်ဆွဲပြီး ရိုက်မလားပဲ။ ကိုယ်ကလည်း မာမိုကို တောင်းပန်မယ်ဆိုတော့လည်း ခက်နေသည်။

‘ချယ်ကြောက်တယ်၊ ကိုဒယ်ဒီနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ အရမ်းမျက်နှာပူတာပဲ၊ တော်တော်လေးမုန်းနေလို့၊ မာမိုနဲ့လက် ထပ်ပွဲတောင် ဖျက်ပစ်ခဲ့တာလေ’

‘မင်းမာမိုကလည်း ကိုယ့်ကိုအရမ်းမုန်းနေမှာပဲလေ၊ ကိုယ်လည်း မျက်နှာပူတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ချယ့်ကို မခွဲနိုင်ဘူးကွာ၊ ကိုယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချယ့်အတွက်ဆို လုပ်မယ်’

ကိုယ်က ချယ့်ကို ရင်ထဲအသည်းထဲကနေ နှစ်နှစ်ကာ ကာ ချစ်တယ်ဆိုတာ ချယ် ယုံကြည်သည်။ ချယ့်အတွက် ကိုယ် ဘာမဆို လုပ်ပေးနိုင်၏။ ချယ်ကလည်း ဘာအကြံအစည်မှ မရှိ ပါဘူး။ လူကြီးတွေ လက်ခံလာအောင် ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။ ချယ်လည်း ကိုယ်နဲ့မခွဲနိုင်ဘူး။ ဦးမိုးဝသုန်ကို တောင်းပန်မယ်။ ဒယ်ဒီလို့ ခေါ်ပစ်လိုက်မယ်။ ဘာဖြစ်လဲ။ ကြောက်ခူးက တုန်ခွင် သည်။

‘လူကြီးတွေကလည်းနော် သူတို့ကျတော့ အတင်းဇွတ် ကြီးလက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ကြတယ်၊ ချယ်တို့က လူကြီးမိဘအဖြစ် စွန့်လွှတ်လို့မရဘူး၊ ချယ်တို့ကျတော့ သားသမီးအဖြစ်က စွန့်လွှတ် မယ်၊ အမွေပြတ်တဲ့ မတရားလိုက်တာ’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ချယ် မကျေမနပ် နှုတ်ခမ်းလေးစုထော်ပြီး ပြောနေတာ ပင် ရိုးသားမှုဟု မိုးရေတံခွန် ယုံကြည်သည်။ သူ့ဘက်က ချယ် ကို ဘာအကြံအစည်မှ မရှိဘဲ ရင်ထဲကနှစ်ပြီး ချစ်နေမိတာပါ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လုံး ဝဋ်တွေလည်ကြတော့မယ်ထင်တယ် ချယ်ဟု ပြောတော့ ချယ်မျက်နှာလေးက မဲ့တဲ့တဲ့လေးဖြစ်သွား သည်။ တက္ကသိုလ်တွေမှာ နောက်ဆုံးနှစ်တွေရောက်နေကြသေး၍ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလည်း မရှိ။ ချယ်ကို လူကြီးမိဘတွေ စုံစုံညီညီ နှင့် ကြီးကျယ်ခန်းနားစွာ လက်ထပ်လို၏။ သူနှင့် ချယ် ရွှေတီဝံ ဆံတော်ရှင်စေတီတော်မြတ်ကြီးကို သွားရောက်ဖူးမျှော်ကြကာ သစ္စာဆိုကြသည်။

ဘယ်လိုအကြောင်းအရာမျိုးနှင့်မှ လမ်းမခွဲကြကြေး။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း(၂၁)

ဦးမိုးဝသုန် စိတ်တွေအတော်လေးတည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေသည်။ ပန်းရောင်သွေးကို မေ့ပစ်၍မရ။ ဟိုကောင်မလေးကြောင့် ပန်းနုချယ်ကို သမီးအဖြစ် လက်ခံနိုင်ပေမယ့် ချွေးမအဖြစ်တော့ လက်မခံဘူး။ သားကို ဒုက္ခပေးမယ့်ဟာမလေးပဲ။ ဒီလောက်စွာတေးလန်ပြီး ဇက်ဇက်ကြမလေးက သားအချစ်ကို အလွယ်တကူ လက်ခံလား။ သားဘဝကို မရင်းနိုင်ပါဘူး။ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ချစ်ဇနီးအပေါ် ဒီထက်ပိုပြီး သစ္စာမမဲ့နိုင်ပေ။ ပန်းရောင်သွေးကိုလည်း သတိရလွမ်းဆွတ်နေသည်။

‘ပန်းနုချယ် မင်းကို ငါ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ငါ့သားကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်နေတာ၊ မင်း ငါ့ချွေးမ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး’

ပန်းရောင်သွေးလို မိမိနှစ်သက်မြတ်နိုးပေမယ့် သားကြောင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေရတာ မိမိနှလုံးသားတွေထဲမှာ

တဆစ်ဆစ် နာကျင်စူးရှနေသည်။ ပြန်ဆက်ပြီး လက်ထပ်မယ်လား ပွဲကျင်းပနိုင်ဖို့ လုပ်ဆောင်ချင်နေတဲ့ ဆန္ဒတွေ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပေမယ့် ထောင့်မကျိုးတဲ့ ဟာမလေး ပန်းနုချယ် မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာတိုင်း ဒေါသတွေက အထွတ်အထိပ်သို့ ပြန်ရောက်သွားရ၏။ ငါ့သားကို အမိဖမ်းတယ်။ မင်း လုံးဝ မရိုးသားဘူး။ မအေးနဲ့တော့ လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။ မျက်နှာထားကအစ မောက်မောက်မာမာ။ မိမိကို အရှက်ခွဲအောင် ကြံစည်တဲ့ အကြိမ်တွေက များလွန်းသည်။

‘သွေး... မင်းကို ကို မြတ်နိုးနှစ်သက်မိပါတယ်။ လက်ထပ်ပြီး အတူတူလည်း နေချင်ပါတယ်ကွာ၊ မေ့ပစ်လို့ မရနိုင်အောင်ပဲ ကိုယ်ချစ်တယ်’

‘ဒယ်ဒီကလည်းဗျာ၊ ဒီလောက်ချစ်နေရင်လည်း အတူနေနိုင်အောင် လက်ထပ်လိုက်လေ၊ ဒယ်ဒီက သားအတွက်နှစ်ပေါင်းများစွာ အနစ်နာခံခဲ့တာပဲ၊ ဒယ်ဒီ လုပ်သင့်ပါပြီ’

‘ဟေ့ကောင်... မိုးရေတံခွန်၊ မင်း... မင်း’

မိမိက လသာဆောင်မှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေးနေတာပါ။ ရင်ထဲက ပြတ်သိပ်မွန်းကြပ်နေတဲ့ ခံစားချက်တွေကို အသံထွက်ပြီး ရင်ဖွင့်မိတာ။ သားမိုးရေတံခွန်က မိမိနောက်မှာ ရောက်နေတာ သတိမထားမိလိုက်။ ဒီကောင် ဘယ်အချိန်က ရောက်နေတာလဲ။ အသံမပေးဘူး။

ဦးမိုးဝသုန် သားရှေ့မှာ မျက်နှာထားကို တင်းပစ်သည်။

‘မိုးရေတံခွန်... မင်းကိုငါ ပြောထားပြီးပြီနော်၊ ပန်းရောင်သွေးကို ငါ သေလောက်အောင်ပဲ ချစ်နေပါစေ၊ သူ့သမီးတို့တော့ ဘယ်တော့မှ ချွေးမအဖြစ် လက်မခံဘူးကွ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒယ်ဒီရာ၊ ချယ်က လုံးဝကို အမှုအကူငှာတွေရော ဝတ်စားပြင်ဆင်ပုံတွေပါ အရာရာတည်ငြိမ်အောင် ထိုင်တတ်နေပါပြီ’

‘ဟေ့ကောင်... မိန်းမမာယာတွေကွ၊ မင်း ဘယ်လောက် သိလို့လဲ၊ လောကကြီးထဲမှာ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပါတွာ ဒယ်ဒီ သဘောမတူဘူး’

‘ဟိုလေ ဒယ်ဒီ၊ ချယ်က ဒယ်ဒီကို အရှက်ကွဲအောင် လုပ်တာလည်း ရုတ်တရက် နားလည်မှုလွဲတာပါ၊ သားလည်း ဒီလိုပဲလေ၊ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို အရှက်ကွဲစေခဲ့တာပဲ’

‘ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒယ်ဒီကတော့ မင်းနဲ့ ပန်းနုချယ်ကို သဘောမတူဘူး’

‘ဒယ်ဒီတို့ဘဝကတော့ သားတို့ တားဆီးနေတဲ့ကြားက ဇွတ်အတင်းလက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ကြတယ်၊ သားသမီးတွေအပေါ် တာဝန်ကျေပြီဆို ဒယ်ဒီတို့ကြောင့် သားနဲ့ချယ် ချစ်သူတွေပြု သွားကြတာ’

သားဘက်ကနေ ပန်းနုချယ်အား နှစ်နှစ်ကာထား

မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်နေသဖြင့် ဦးမိုးဝသုန် စိတ်ထိခိုက်ရသည်။

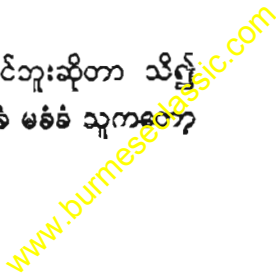
မင်းဘယ်လိုဖြားယောင်းမြှူဆွယ်လိုက်လဲ ပန်းနုချယ်။ ငါ့သားက အစိမ်းသက်သက်ကွ။ ဖခင်နောက်ထပ်အိမ်ထောင်ပြုသွားမည်ကို စိုးရိမ်ပြီး မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းပင် မထားခဲ့ပေ။ မိမိတားဆီးရမှာပဲ။ ပန်းနုချယ် အကြောင်းကွေးမိတိုင်း မိမိဒေါသတွေဖြစ်ရပြီး ဒီကောင်မလေးကို အမြင်ကတ်၍လည်း သူ့အမေ ပန်းရောင်သွေးကို အရယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့ခြင်းပင်။ အချစ်ဆိုတာကို ဒယ်ဒီ နားလည်ပါတယ် သားရယ်။ ပန်းနုချယ်မှာ နှလုံးသားမရှိနိုင်ပါဘူး။ ဦးမိုးဝသုန် စဉ်းစားလေ။ လက်မခံနိုင်အောင်ပဲ ဖြစ်ရသည်။

‘ချယ်က ဒယ်ဒီကို တောင်းပန်ချင်ပါတယ်တဲ့၊ သူ့အရမ်းမှားသွားတယ်လို့လည်း ပြောပါတယ်၊ အခုနောင်တတွေ အရမ်းရနေပါပြီ’

‘အဲဒါပဲ ကြည့်စမ်း၊ ဒယ်ဒီကို တောင်းပန်မယ် ဟုတ်လား၊ ဟား... ဟား... ဟား၊ အရမ်းရယ်ရတယ်၊ ပန်းနုချယ်လို ကောင်မလေးမျိုးက ဒယ်ဒီကို တောင်းပန်မယ်၊ လွယ်လိုက်တာ၊ မင်းအကြံ ဒါအကုန်ပဲလား ပန်းနုချယ်၊ တောက်... နရင်းပရင်းတောင် ထအုပ်ပစ်ချင်တယ်’

‘ဒယ်ဒီကလည်းဗျာ’

ဒယ်ဒီကို ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရနိုင်ဘူးဆိုတာ သိ၍ မိုးရေတံခွန် စိတ်ပျက်မိသည်။ ဒယ်ဒီ လက်ခံခံ မခံခံ သူကတော့

တစ်နေ့မှာ ချယ်ကိုလက်ထပ်မှာပဲဖြစ်၏။ ဒယ်ဒီက ခါးခါးသည်း သည်းပင် ငြင်းဆန်နေသည်။

‘ဒယ်ဒီကို ဒီဟာမလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ်လာ မပြောနဲ့ မိုးရေတံခွန်၊ မင်းတို့ လူကြီးမိဘစကားကို နားမထောင်ဘဲ ဇွတ်အတင်း လက်ထပ်ရင် အမွေပြတ်ပဲ၊ တော်သေးတာမျှ ကွာ၊ အမွေပစ္စည်းတွေ တရားဝင် မလွှဲပြောင်းရသေးလို့’

သားအတွက် ရသင့်ရထိုက်တာတွေကို လွှဲပြောင်းပေးနဲ့ ရှေ့နေတွေနှင့် စီစဉ်ထားပြီးပေမယ့် တရားဝင်လက်မှတ်ရေးထိုး ခြင်း မပြုရသေးပေ။ လက်မှတ်ထိုးဖို့ ရက်ပိုင်းသာ လိုသည်။

‘ပန်းရောင်သွေးကို စွန့်လွှတ်ရတာ ဒယ်ဒီ ဘယ်လောက် ရင်ကွဲရလဲကွ၊ ကိုယ့်ဆန္ဒတွေကို အတော်ချုပ်တည်းထားရတာ လေ၊ သားအတွက်ပဲ၊ ပန်းနုချယ်ကလွဲပြီး တခြား ဘယ်ကောင် မလေးမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ဒယ်ဒီ လက်ခံမယ်’

‘သားက ပန်းနုချယ်ကိုပဲ ချစ်တာ၊ ဘယ်လိုအကြောင်း မျိုးနဲ့မှ မခွဲဘူးလို့ ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုထားတယ်’

‘ဟေ’

သားမိုးရေတံခွန် ဘက်က အရူးအမူးပါပဲလား။ ငါ့သား ကို မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပစ်လိုက်တာလဲ ပန်းနုချယ်။ စိတ်မကောင်း လိုက်တာ။ ငါ့သားဘဝ တစ်သက်လုံး ထိခိုက်ဆုံးရှုံးရတော့မယ်။

မိုးလပြည့်စာပေ

ပန်းနုချယ်က သားကို မချစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီကောင်မထေး စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စရိုက်တွေကို မိမိသိသည်။

‘ဒယ်ဒီ သားအရင်ကတည်းက ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို ဇွတ်အတင်းကြီး လက်မထပ်ခဲ့ရင် သားတို့လည်း နီးစပ်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ အခုတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရမ်း ချစ်သွားကြပြီး မခွဲနိုင်တော့ဘူး၊ ကိုယ်ချင်းစာပေးပါဦး ဒယ်ဒီရာ’

‘ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ချင်းစာရမှာလဲ၊ မစာဘူး မင်းဘဝကို ဒုက္ခပေးမှာကွ၊ ဒယ်ဒီက ဖခင်ပီသရမယ်’

‘သေရောပဲ’

ဒယ်ဒီက အရေးထဲဖခင်ပီသပြုနေသေးသည်။ ချယ်ကို အမြင်ကတ်ပြီး ချွေးမအဖြစ် မတော်ချင်တာပါ။ ချယ်အမေကျ တော့ အပိုင်ယူချင်တယ်။ ဒယ်ဒီ မတရားဘူးဗျာ။ မိုးရေတံခွန် လည်း ဒယ်ဒီကို ဘယ်လိုမှ ဖြောင်းဖျူမရ။ ချယ် ဘာပဲလုပ်လုပ် အပြစ်တွေပဲ မြင်နေ၏။ ဒယ်ဒီက သူ့ကို မင်းဘာမှဆက်မပြော နဲ့တော့ဟု လေသံပြတ်ပြတ်ပြောကာ ထွက်သွားသည်။

‘ဒယ်ဒီနော် ချယ်ကလွဲပြီး သား ဘယ်မိန်းမကိုမှ လက် မထပ်ဘူး၊ ချွေးမလောင်းလေးကို အမြန်လက်ခံလိုက်’

ဒယ်ဒီက ဒေါသတကြီးနှင့် သူ့အိပ်ခန်းတံခါးကို ဒိုင်းခနဲ နေအောင် ပိတ်ပစ်သည်။ မလွယ်ဘူး။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးက လည်း သူ့ကိုသမက်အဖြစ် လက်မခံချင်၍ ဒယ်ဒီကို အဆက်

မိုးလပြည့်စာပေ

အသွယ်ခြတ်သွား၏။ ဒယ်ဒီနှင့် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးတို့ အဆင်ပြေသွားအောင် လုပ်ပေးရမယ်။ ချစ်ရတဲ့ချယုံကိုတော့ လက်လွတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ မခွဲဘူး။ ဒယ်ဒီကို ဘယ်လို ပြောဆိုဖျောင်းဖျမရတော့၍ မိုးရေတံခွန် အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို တောင်းပန်သင့်ရင်လည်း အခွင့်သာတာနဲ့ တောင်းပန်မယ်။ ဒယ်ဒီစိတ်တွေကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်တာ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးပဲ ရှိတယ်။ မိုးရေတံခွန် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရောက်လာပြီး ပိုးထည်တိုက်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ချောချောဆီ ရောက်လာသည်။

‘မောင်မိုးရေတံခွန် မင်း မလာတာကြာပြီပဲ၊ ပိုးထည် ဒီခိုင်းအသစ်တွေ ရောက်နေပြီလေ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကတော့ သူနှင့်မျက်နှာချင်း ဆိုင်စဉ် မျက်နှာထားတင်းသွားကာ အကြည့်ကိုလွှဲပစ်လိုက်သည်။ အဝေးကမြင်တာတောင် မုန်းနေလိုက်တာ။ မလွယ်ဘူး ချယ်လှေ သူက သနားကမားမျက်နှာလေးနှင့် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို ကြည့်သည်။

‘အန်တီချော’

‘ပြောလေ မောင်ရင်’

‘ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးက တကယ်ကို ဣန္ဒြေသိက္ခာ’

ချောတယ်နော်၊ မိန်းမကောင်းတို့ရဲ့ ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာနဲ့ ပြည့်စုံ လိုက်တာဗျာ’

အရင်ကနှင့်မတူအောင် စကားကို တစ်မျိုးပြောင်းပြောရသည်။ အန်တီချောက နည်းနည်းစပ်စုတတ်၏။ သူပြောတဲ့စကားတွေကို ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို ပြောပြမှာ သေချာသည်။

‘တကယ်တော့ သူဌေးကြီး ဦးမိုးဝသုန်က ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို အရမ်းတန်ဖိုးထားပြီး ချစ်တာပါ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက မတရားပြောတာပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ် မောင်ရင်ရယ်၊ သွေးက တစ်သက်လုံး ဣန္ဒြေသိက္ခာ ကြီးမားစွာနဲ့ နေထိုင်လာခဲ့တာပါ။ သွေးကို ရရင် တောင် ဦးမိုးဝသုန် အရမ်းကံကောင်းမှာကွဲ့၊ မိန်းမပီသပြီး အချက်အပြုတ်ကောင်း မိန်းမကောင်းလေ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း လေ့လာမိသလောက် အရင်က ကြားရတဲ့စကားတွေနဲ့ လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ၊ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်’

မိုးရေတံခွန်လည်း နောင်တတွေရနေသည်။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးရဲ့သမီးချောလေး ပန်းနုချယ်ကို ဒီလောက်အထိ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မြတ်နိုးမိသွားလိမ့်မည်ဟု မထင်မိ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဒယ်ဒီကို ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးနှင့် သဘောတူလာသည်။

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို ကျွန်တော် ပြောဆိုဝေဖန်မိတာ
တွေကို တောင်းပန်ချင်လိုက်တာဗျာ'

'အေးကွယ်၊ အန်တီချော ပြောပေးပါ့မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီချောရယ်'

မိုးရေတံခွန် မျက်နှာပေးက တကယ့်ကို ကြေကွဲဝမ်းနည်း
ကာ ငြိမ်ငြိမ်ဝပ်ဝပ် ပီပီပြားပြား ပုံစံမျိုး ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး
ဆိုင်ဘက်ကြည့်လိုက်တော့ မိုးရေတံခွန်အား ကျောခိုင်းနေသည်။
အရမ်းမုန်းတီးနေပုံပဲ။ မာမီ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ ချယ်က
လည်း ဒယ်ဒီကို တောင်းပန်မယ်တဲ့။ ရုတ်တရက်ကြီး
တောင်းပန်လိုက်ရင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ ဆူဆူညာညာ လှုပ်လှုပ်
ရှား ဖြစ်သွားနိုင်၍ မိုးရေတံခွန်က ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးရဲ့ ဆိုခိုင်း
နားချင်းတွေက တစ်ဆင့် အင်ထရိုဝင်ခြင်းဖြစ်သည်။

'ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီချော၊ ထပ်ပြီးလည်း
ဝယ်စရာတွေ ရှိပါသေးတယ်'

'မောင်ရင်လေးက လုပ်ငန်းကြီးလုပ်နေတဲ့ပုံပဲ၊ ငယ်
ငယ်လေးကွယ်'

'ဒယ်ဒီကုမ္ပဏီမှာ အရောင်းမြှင့်တင်ရေး မန်နေဂျာပါ
လက်ဆောင်တွေက အများကြီးပေးရတာ'

'အေးကွယ်'

မိုးရေတံခွန် အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ပိုးထည်တွေ ဝယ်ရ

တာ။ သူ့အခန်းထဲမှာ တစ်ပုံကြီးပဲ။ အန်တီချောက သူ့အကွက်ထဲ
ဟန်းဝင်နေသည်။ မိုးရေတံခွန် ပြန်ရောက်လာတော့ မင်းဗိုလ်ချုပ်
ဈေးထဲက ပိုးထည်ဆိုင်ကို ဘာသွားလုပ်တာလဲတဲ့။ တံဆိပ်ကို
ဒယ်ဒီက သိနေ၏။ ပိုးထည်ဆိုင်တံဆိပ်ကို ကြည့်ပြီး ဒေါသ
ထွက်ထွက်နှင့် ပစ္စည်းထုတ်တွေကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

'ဟာ... ဒယ်ဒီ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ'

'စိတ်နာလို့ကွ၊ ပန်းနုချယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မုန်း
တယ်ကွာ၊ ဒီတံဆိပ်က ဒယ်ဒီဒေါသကို လာဆွပေးနေသလိုပဲ'

'ချယ်က အရင်လိုမဟုတ်တော့ပါဘူး ဒယ်ဒီရ၊ အဝတ်
အစား အပြင်အဆင် အနေအထိုင်ကအစ ပြင်နေပါတယ်၊ သားကို
ချစ်လို့ သားနှစ်သက်မြတ်နိုးမယ့် ဒီခိုင်းတွေ ပြောင်းပစ်လိုက်တာ
လေ'

'ဟေ့ကောင်... မင်း တကယ်ပဲ ဒီကောင်မလေးကို
ယုံနေတာလား၊ မယုံနဲ့၊ မင်းကို မြို့ဆွယ်ဖြားယောင်းနေတာကွေး
လျော့မတွက်နဲ့၊ မာယာများတဲ့ ဒေါင်းမ'

'ဒယ်ဒီကလည်းဗျာ၊ အဲဒီလောက်ကြီး ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်
မဝေဖန်ပါနဲ့၊ ဒယ်ဒီကိုလာတောင်းပန်ရင်လည်း ပြဿနာမရှာဘဲ
လက်ခံပေးပါနော်'

'ဒယ်ဒီကျေနပ်လောက်တဲ့ အနေအထားမျိုးမှနော်၊ ဘောင့်
ကြည့်ရဦးမယ်၊ အပိုးကျိုးမကျိုးလေ'

‘စောင့်ကြည့်ပေးပါ ဒယ်ဒီ၊ ချယ်က အရင်ကနဲ့ လုံးဝ မတူတော့ပါဘူး၊ အရမ်းလိမ္မာနေပါပြီ’

‘မင်းရော ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကိုသွားပြီး သူ့အမေကို တောင်း ယန်တာလား’

‘မတောင်းပန်ရသေးပါဘူး ဒယ်ဒီရာ၊ သားက ဒယ်ဒီကို ဦးစားပေးထားတာ၊ ချယ်ပဲ အရင်တောင်းပန်ရမယ်လို့ အမိန့်ပေး ထားတယ်’

ဒယ်ဒီကျေနပ်စေရန် မိုးရေတံခွန် လေသံမာမာ အထက် စီးကနေ ပန်းနုချယ်အား အမိန့်ပေးနိုင်သလိုလို ပြောပစ်လိုက်ရ သည်။

အခန်း(၂၂)

ချစ်သူ မိုးရေတံခွန်က သူ့ဒယ်ဒီ ဦးမိုးဝသုန်ကို တောင်း ပန်ရမယ်ဆိုတော့လည်း ပန်းနုချယ် ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ။ ဦးစားနေရတာ ခေါင်းတွေတောင် ချောင်တောင်တောင်ဖြစ်လာ သည်။ မလွယ်ဘူး။ ချယ်ကို အရမ်းမုန်းနေတာ မဟုတ်လား။ ချယ်ကလည်း ချယ်ပဲ။ ဦးမိုးဝသုန်ကို မာမီနှင့်ကွဲကွာစေရန် အကြီးအကျယ် နှိပ်ကွပ်ခဲ့တာပါ။ အခုတော့ သူ့သားကို ချစ်မိ သွားသဖြင့် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် တောင်းပန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား သည်။

‘ကိုယ့်ဒယ်ဒီက မိန်းကလေး ပီပီသသ ဣန္ဒြေရှိရှိ ဝတ် နေပြင်ဆင်တာ ကြိုက်တယ်၊ ချယ်မှာလည်း မရှိဘူး၊ သွားဝယ်ရ သေး’

မာမီအင်္ကျီတွေ ခိုးဝတ်လို့လည်းမဖြစ်ပေ။ ချယ်အချိုး ပြောင်းလိုက်တာနှင့် မာမီရိပ်မိသွားနိုင်သည်။ အခုတလော ချယ် ဦး မျက်ခြေမပြတ် မာမီက စောင့်ကြည့်နေ၏။ အချိုးမပြောင်းရဲ

ပေ။ သူမလည်း ကိုယ်နှစ်သက်မြတ်နိုးမယ့် အဝတ်အစား အပြင် အဆင်တွေပဲ ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား၏။ မာမိကတော့ တင်းနေတာပဲ။ ဘယ်လိုမှ ပြောင်းပျံ့မရ။ ချယ်ကတော့ လုံးဝ နောက်မဆုတ်ဘူး။ မာမိရှေ့မှာ ဦးမိုးဝသုန် လုံးဝမနှစ်သက်တဲ့ ဘောင်းဘီတိုနဲ့နဲ့ ဒေါက်ဖိနပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်ကြပ်စပို့ရှုပ်ပျော့ပျော့ ဘော်ဒီဖစ်ကို ဝတ်ဆင်ပြီး အလန်းစား ဝတ်ထွက်လာသည်။

‘ချယ် ဘယ်လဲ’

‘သူ့ဇာတို့အိမ်ပါ မာမိ၊ ဟုမ်းဝေါတွေ ရှိလို့ အတူတူလှုပ်ကြမှာ’

‘ညည်းလေးနော်၊ မာမိကွယ်ရာမှာ မိုးရေတံခွန်နဲ့ နှိပ်တွေ့ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ မနေ့က ဆိုင်နားလာပြီး ရစ်သီရစ်သီ မမချောတို့ကို မာမိကောင်းကြောင်းတွေ လာပြောတယ်လေ။ ကောင်းလေး ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်လောက်တော့ မာမိက ရမလေး အရှက်မရှိလိုက်တာ၊ စကားကိုအမျိုးမျိုးလာပြောနေတယ်၊ ခိတ်ဓာတ်ကိုက မမှန်တာ’

‘မာမိကလည်း လူဆိုတာ အမှားတော့ ဘယ်ကင်းမှာလဲ၊ နောင်တရပြီး ပြုပြင်သွားကြတာတွေလည်း ရှိတယ်လေ၊ လည်း ရမှာပဲ’

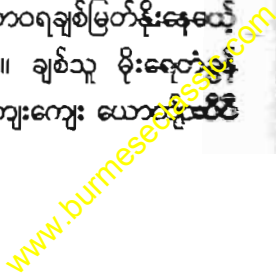
‘တော်စမ်းပါအေ၊ ဘာနောင်တလဲ၊ ဒင်းက အညည်း အတေးထားနေတာ၊ သူ့အမေအစား ဝင်လာတဲ့ မိထွေးကို ဘာ

သူတ ချစ်မလဲ၊ တစ်ခဏအတွင်းမှာလေ၊ မာမိကို ပြဿနာတူ တာအကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးဘဝရှေ့ရေးကိုပါ ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကြံစည်တာ လုံးဝမုန်းတယ်’

ကြာလာလျှင် မာမိနှင့် ပဋိပက္ခတွေ ပိုမိုပြင်းထန်လာမည်ဖြစ်၍ ချယ် ခပ်မြန်မြန်လေး မာမိရှေ့ကနေ ထွက်လာခဲ့သည်။ ချစ်သူမိုးရေတံခွန် မကောင်းကြောင်းပြောလျှင် ချယ် နည်းနည်းလေးမှ မခံချင်။ ချယ် ယုံသည်။ မာမိပြောသလို ချယ်ဘဝကို ဖျက်ဆီးမှာမှ မဟုတ်တာ။ ချယ်ရော ကိုယ်ရော တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရမ်းချစ်ကြတာပါ။ အချစ်ဦးတွေလေ။ ချယ် မကျေမနပ်နှင့် ကားမောင်းထွက်လာခဲ့၏။ ယောက္ခမလောင်းကြီး ဦးမိုးဝသုန်နှစ်သက်မည့် ပုံစံတွေ အပီအပြင် ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ ပလာဇာထဲ ဝင်လာသည်။

‘ကိုယ်က မနက်ဖြန်ဒယ်ဒီကုမ္ပဏီ ရုံးခန်းကို သွားပါတဲ့ သူပြောထားမယ်တဲ့၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ချုပ်ပြီးသား မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စုံလေးတွေပဲ ဝယ်ဝတ်မယ်’

ပလာဇာကို ပတ်ပြီး ချယ်နှင့်လိုက်ဖက်မည့် မြန်မာဆန်ဆန် ဣန္ဒြေရရ အဝတ်အစားတွေ စိတ်တိုင်းကျ ကြည့်သည်။ အမြဲတမ်းလည်း ဝတ်တော့မယ်။ ကိုယ်တာဝန်ချစ်မြတ်နိုးနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေချင်၏။ ချစ်သူ မိုးရေတံခွန် ကိုယ်တိုင် လူငယ်ဖြစ်ပေမယ့် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ယောက္ခမအပီအပြင်

သသ ခန့်ခန့်လေးပဲ ဝတ်ဆင်နေထိုင်တတ်သည်။ ပလာဇာထဲမှာ ပတ်ရင်း တစ်နေရာအရောက်တွင် သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြုံး ကျယ်စိုင်းစက်သွားရ၏။ ဘုရားရေ။ ချယ် လျှောက်ကြည့်နေတဲ့ ဆိုင်ထဲသို့ ကိုယ့်ဒယ်ဒီ ဦးမိုးဝသုန် ဝင်ရောက်လာနေတာ တွေ့ လိုက်သည်။

‘လုပ်ကြပါဦး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်၊ ယောက္ခမ လောင်းကြီးက ဒီဆိုင်ထဲတန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်လာနေတာ ပဲ’

ရှုပ်အင်္ကျီတွေကို လိုက်ကြည့်နေတဲ့ ဦးမိုးဝသုန်ကို တွေ့ လိုက်ရ၍ အထိတ်တလန့်နှင့် မျက်စိရှေ့မှာ ချိတ်ထားတဲ့ မြန်မာ ဝတ်စုံတစ်စုံကို ဆွဲယူကာ အဝတ်လဲခန်းထဲ ပြေးဝင်လိုက်သည်။ သူမဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ချွတ်ပြီး ချက်ချင်းပဲ လဲပစ် လိုက်ရင်း အဝတ်လဲခန်းထဲမှာ နေရင်လည်း အချိန်အကြာကြီး နေ၍မဖြစ်ပေ။ တခြားသူတွေကလည်း အဝတ်လဲရန် အပြင်မှာ တန်းစီစောင့်နေကြ၍ ချယ် အကြာကြီး ပုန်းနေလို့မရတော့ဘဲ အပြင်သို့ထွက်လိုက်ရသည်။ ကံကောင်းချင်လို့လားမသိ။ ဦးမိုး ဝသုန်နှင့် တန်းတန်းမတ်မတ်ပဲ တည့်တည့်ကြီးကို တိုးတော့ သည်။ မနှုတ်ဆက်ဘဲ နေလို့လည်းမဖြစ်။ သူမ ဝတ်စုံက မိန်းမ ဆန်ဆန်လေး ဖြစ်သွား၍တော့ စိတ်သက်သာရသည်။

‘အန်ကယ်ရှင် ပစ္စည်းတွေ လာဝယ်တာပါလား’

ဦးဝသုန် မျက်နှာထား တည်တည်တင်းတင်းနှင့်သူမ အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်နေ၍ ချယ် မနေတတ်အောင် ထူပူ သွားသည်။ အောင်မလေး အသေးစိတ် အကဲခတ်နေလိုက်တာ။ ချယ် အခုမှ သတိထားမိသွားတာက ချယ်ခြေထောက်မှာ ဖိနပ် မပါပေ။ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကြီးဖြစ်နေ၍ အဝတ်လဲခန်းထဲမှာပဲ ထားခဲ့သည်။

‘အန်ကယ်ကို တွေ့ရတာ အတော်ပါပဲ၊ ချယ် တောင်းပန် စကား ပြောချင်ပါတယ်’

‘ဘာကွ’

ပန်းနုချယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ဦးမိုးဝသုန် ကြည့် လိုက်တော့ မြန်မာဆန်ဆန် ဣန္ဒြေရှိရှိ ဝတ်ဆင်ထားပေမယ့် ဒီကောင်မလေး အင်္ကျီက တံဆိပ်ပင်မဖြုတ်ရသေးပေ။ အခုပဲ သယ်ပြီးဝတ်ထားတာပါ။ မင်းတော်တော်လိမ့်ညာဟန်ဆောင်တတ် တဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ ဖိနပ်လည်းမပါဘူး။ မိမိရှေ့မှာမို့ ဒီကောင် မလေး ဣန္ဒြေရှိဟန်ဆောင်ပြနေတာပါ။

‘မင်းအင်္ကျီက အခုမှ ဝယ်ဝတ်တာထင်တယ်၊ တံဆိပ် တောင် မဖြုတ်ရသေးဘူး၊ မင်းစိတ်ဓာတ်က ဒါပဲလား ပန်းနု ချယ်’

‘ရှင်’

‘မင်းက ငါ့သားရှေ့မှာတော့ အဝတ်အစားအပြင်အသစ်

ကအစ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ပြီဆိုပြီး ငါ့သားကွယ်တာနဲ့ မင်းအကျင့် စရိုက်တွေအတိုင်း နေချင်သလိုနေတာပဲ

‘မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်၊ ကိုယ့်ကိုချယ် ရင်ထဲကနေ မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်တာပါ။ ယုံပေးပါနော်’

‘မယုံဘူး၊ အခုကြည့်လေ၊ မင်း လိမ်ညာလှည့်ဖြားပြီး ငါ့ရှေ့မှာ မဖွယ်မရာလုပ်ပြနေတယ်’

‘ဟို... အဲဒါလေ၊ ချယ် လိမ်ညာတာမဟုတ်ရပါဘူး ဒယ်ဒီရယ်’

‘ဘာဒယ်ဒီလဲ၊ အရက်မရှိတဲ့ မင်းအကျင့်စရိုက်တွေပေါ်တင်တွေ့ဖြစ်နေတယ်၊ ငါ့သားကိုလည်း မင်း နည်းမျိုးနဲ့ မြှူဆွယ်ဖြားယောင်းနေတာပဲ၊ ငါ့သားကို အညှိုးနဲ့ မင်း ဒုက္ခပေးမလို့ပဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်၊ ချယ်ကို ယုံပေးပါနော်၊ ချယ် အပြုအမူတွေအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုယ့်နဲ့ချယ်ကိုတော့ မခွဲပါနဲ့၊ မာမီလည်း။ အန်ကယ်ကိုချစ်ပြီး အရမ်းခံစားနေရတယ်၊ ချယ် ကိုယ်ချင်းစာတတ်လာပါပြီ’

‘တော်ပါတော့ ပန်းနုချယ်၊ မင်းကို ဘယ်တော့မှ ခွေးအဖြစ် လက်မခံဘူးဆိုတာ မင်း မှတ်ထားပါ၊ ငါ့သားနဲ့လည်း မပတ်သက်ပါနဲ့၊ ငါ့သားက အရမ်းဖြူစင်တာကွ’

ပြောပြီး ဦးမိုးဝသုန် လှည့်ထွက်သွားသဖြင့် ချယ်

ငိုပစ်လိုက်ချင်အောင် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ကံဆိုးတာပါ။ တကယ်လည်း ကိုယ်ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ ပုံစံပြောင်းပစ်ဖို့ ချယ် ကြိုးစားနေတာပဲ။ ဦးမိုးဝသုန်နဲ့မှ လာတိုးရတယ်လို့။ မာမီကလည်း တစ်မျိုး။ လူကြီးတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲလို့ ချယ် စိတ်ညစ်ပြီး အပြင်ထွက်မယ်လုပ်တော့ ဆိုင်ရှင်က လှမ်းအော်သည်။

‘ကလေးမ... အဝတ်အစားတွေ ချွတ်ဦးလေ၊ ပိုက်ဆံလည်း မရှင်းရသေးဘူး’

‘ဟုတ်သားပဲ၊ ဆောရီးနော်၊ မေ့သွားလို့’

သူမ အလောတကြီး အပြင်ထွက်သွားပြီးမှ ပြန်ဝင်ပြီး အဝတ်အစားတွေ ပြန်လဲရသည်။ အားနာပြီး အဝတ်အထည်တွေ ဝယ်ခဲ့ရ၏။ ဦးမိုးဝသုန် အခြေအနေကြည့်ပြီး အပြင်ထွက်လိုက်တော့ အန်ကယ် ဦးမိုးဝသုန်နှင့် တည့်တည့်တိုးပြန်လေသည်။ သူမအား စိုက်ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။ သေပြီပဲ။ ကံကလည်း လုံးဝမကောင်းဘူး။ ကိုယ့်ဆီ လှမ်းဖုန်းဆက်ရသည်။

‘ချယ်ပါ ကိုယ်၊ ပြဿနာတော့ အကြီးအကျယ် တက်နေပြီ ကိုရေ’

ကိုယ့်ဒယ်ဒီနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံ အကျိုးအကြောင်းအားလုံး ငှင်းပြလိုက်သည်။

‘ချယ် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟင်၊ သေချင်တာပဲ ကိုရာ’

‘ချယ်နဲ့ကိုယ် တွေ့ရအောင်နော်၊ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ ချယ်ရယ်၊ တိုတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ဘယ်သူမှ မခွဲပစ်နိုင်ပါဘူး’

‘ကိုယ် ယုံကြည်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာပါ။ မာမိကလည်း ခေါင်းမာနေတယ်ကွာ’

‘ကိုယ်တို့ တွေ့ကြရအောင် ချယ်’

‘အင်း... ချယ် အခုပဲ လာခဲ့မယ်’

မာမိ ဘယ်ခဲလောက်ပဲတားတား ချယ်ကတော့ တွေ့မယ် ချစ်သူကိုမှ မခွဲနိုင်တာ။ မိသွားရင်လည်း ကိုယ့်နောက်လိုက်သွားတော့မည်။ မဖြစ်သေးဘူးထင်တယ်။ စိတ်ညစ်လိုက်တာနော် ချယ် မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ချစ်သူမိုးရေတံခွန်ဆီ ရောက်လာသည်။

‘ချယ်’

‘ကို’

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လွတ်ထွက်သွားမှာဆို ကြောက်ရွံ့စွာပွေဖက်ထားသည်။

‘ချယ် ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံးပါသေးတယ်၊ ဒယ်ဒီကလည်း မင်းမာမိကို လွမ်းနေတာပဲ’

‘ဟုတ်လိုလား ကိုရယ်၊ ချယ်တော့လေ အရမ်းကြောက်တယ်၊ ကိုယ့်ဒယ်ဒီက ပိုပြီးမာနေသလိုပဲ’

‘ကိုယ်နဲ့ချယ်တို့ရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် ခေါင်းမာနေကြတဲ့ ဒယ်ဒီနဲ့မာမိ လက်မြောက်အရှုံးပေးသွားကြရမှာပါ ချယ် ယုံထား’

‘အင်းနော်’

ချယ် ပြုံးရယ်လာနိုင်ပြီ။ ချစ်သူ မိုးရေတံခွန်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေး ထိုးတင်ပစ်မိသည်။ ကိုယ်က ချယ်ရဲ့ အချစ်ဦးပါ။ ဝေးကွာသွားရမှာပင် ချယ် မတွေ့ရ။ ကိုယ်က ချယ်ကို အညှိုးအတေးနဲ့ နှိပ်စက်တယ်ဆိုရင်တောင် ချယ်ခံမည်။ ကိုယ့်ကိုလည်း တတွတ်တွတ်ပြောသည်။

‘ချယ်ကို ယုံပါ ကိုရယ်၊ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တာတွေ အားလုံး ချယ် ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး ကျေကျေနပ်နပ် ခံယူမှာပါ’

‘ချယ်ရယ် ကိုယ်လည်း ချယ်နဲ့ထပ်တူထပ်မျှ ဆန္ဒတွေ ရှိနေပါတယ်’

လူကြီးနှစ်ယောက်အား ဘယ်လိုနီးစပ်သွားအောင် လုပ်ပေးရမလဲဆိုတာ ချယ်နှင့် မိုးရေတံခွန်တို့ ကြံစည်နေကြသည်။ ဒယ်ဒီနှင့်မာမိလည်း သိပ်ချစ်ကြတာပါပဲ။ ဒယ်ဒီအရမ်းကြောက်နေတာ မိုးရေတံခွန် အသိဆုံးပင်။ လူကြီးတွေ သင့်ဖြတ်မှု သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်လည်း အဆင်ပြေရမှာဖြစ်သည်။

‘ကိုယ် သိပြီချယ်၊ ဒယ်ဒီနဲ့မာမိကို ချိန်းပေးလိုက်ပါ’

အောင်၊ သူ့ဘို့ရဲ့အတွင်းစိတ်တွေကို ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားကြရမယ်လေ’

‘ဟုတ်တယ်နော်၊ ကိုယ်ပြောတာ မှန်တယ်၊ မာမီလည်း ကြိတ်ခိုတ်ခံစားနေရတာ ချယ် သိတယ်’

မာမီလည်း ခံစားနေရတာပါပဲ။ ချယ်အတွက်သာ မာမီ ဟန်ဆောင်မာကျောနေခြင်းပင်။ အခုတောင် မာမီက ချယ်နောက် လိုက်နေတာ။ ကိုယ်နဲ့တွေ့နေတာသိသွားရင် ချယ် မလွယ်ဘူး။ ကိုယ်ကတော့ ချယ်ကို အားပေးနေသည်။

‘ချယ်ကို ချစ်တယ်၊ ချယ်မာမီ ထင်ထားသလို အညှိုး အတေးတွေနဲ့ ဘယ်တော့မှ မနှိပ်စက်ဘူး၊ ချယ် စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်စေရမှာပါ’

ကိုယ့်ရင်ခွင်က ချယ်အတွက် အလုံခြုံဆုံး အနွေးထွေးဆုံး ချင်ခြင်းမေတ္တာတွေနှင့်သာ ပြည့်နှက်နေသော နားခိုရာလေးဖြစ်နေ သည်။

အခန်း(၂၃)

‘ချယ်... သမီးဘာဖြစ်လို့ မာမီစကားတွေကို လက်မခံ ရတာလဲ၊ မိုးရေတံခွန်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သွားတွေ့ရတာလဲ၊ ဒီကောင် လေးက စကားကိုအမျိုးမျိုးပြောနေတာ၊ သမီး ဘာဖြစ်လို့ယုံကြည် နေတာလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီကောင်လေးကို သမီး မာမီအစား လက်စားချေချင်တာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး မာမီ၊ ကိုယ့်ကို ချယ် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်တာပါ’

‘တိတ်စမ်း’

‘တကယ်ပြောတာပါ မာမီ၊ ကိုယ်ကလည်း ချယ်ကို သက်စားချေဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အရမ်းချစ်ကြတာပါ၊ မာမီကြောင့် ချယ်နဲ့သူ တွေ့ဆုံကြတာပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ် မာမီရယ်၊ သက်ခံပေးပါ’

‘ချယ် မာမိကန့်ကွက်တာကို ဘာဖြစ်လို့ နားမလည်ရ တာလဲ၊ သမီးရှေ့ရေးအတွက်ပါ’

‘သမီးရှေ့ရေးအတွက် သမီးရဲ့ ရွေးချယ်မှုကိုပဲ လက်ခံ သေးပါနော်’

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးလည်း သမီးအတွက် ရင်လေးနေ သည်။ မိုးရေတံခွန်ကို မယုံပါ။ အခုလည်းကြည့်လေ။ ပတ်ဝန်း ကျင်မှာ မိမိကောင်းကြောင်းတွေပဲ ပြောနေပြန်ပြီ။ အပြောင်းအလဲ မြန်ပါ။ သမီးချယ်က ရိုးသားသူ။ ရည်းစားလည်း ထားဖူးတာ မဟုတ်။ မာမိလည်း ရင်ထဲမှာ နာကျင်ကြေကွဲနေရတာပါပဲ။ သမီးရယ်။ ကိုမိုးဝသုန်နှင့် ဝေးကွာသွား၍လည်း ဒေါ်ပန်းရောင် သွေး ခံစားနေရတာပါပဲ။ မျှီသိပ်နေရသည်။

‘ဦးမိုးဝသုန်ကို မာမိ ချစ်တယ်မဟုတ်လား၊ မာမိလည်း မဝေးချင်ပါဘူး၊ ချယ် သိပါတယ် လက်ခံပေးပါ’

သမီးဆန္ဒအတိုင်း လက်ခံပေးလိုက်ရင် ကောင်းမလား ပဲ။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ မိုးရေတံခွန်ကို ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ခံ ပေ။ သမီးကို အနိုင်ကျင့်မှာ သမီးချယ် မျက်ဝန်းလေးတွေ အသနားခံသလို ကြေကွဲနေသည်။

‘မိုးရေတံခွန်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို သမီး အရမ်းချစ်တာ မှားတယ်၊ အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ဆောက်တဲ့နေရာမှာ

နောင်တရသွားရင် ဘဝတစ်သက်တာလုံး ရင်နာရမှာပါ’

‘သမီး ခံပါ့မယ်၊ ကိုယ့်ကြောင့် သမီး ဘယ်လောက် နာကျင်ရပါစေ၊ ကျေနပ်ပါတယ်’

‘ချယ်’
‘မာမိရယ် ချယ်ကို ချစ်ရင် လက်ခံပေးပါနော်၊ တောင်း ပန်ပါတယ်၊ ချယ်နဲ့ကိုယ့်ကို မခွဲပါနဲ့ မာမိ၊ ငြင်းနေရင်လည်း ချယ် ကိုယ့်နောက်လိုက်သွားမယ်’

‘ဘာ... ဘာပြောတယ် ချယ်၊ သမီး ဘာတွေလုပ်နေ တာလဲ၊ မာမိကို အရင်သတ်သွားပါ၊ မာမိကြောင့်တော့ သမီး ဒုက္ခအရောက်မခံနိုင်ဘူး’

သမီးချယ်က မိုးရေတံခွန်ကို ချစ်နေတာပဲ။ စိတ်ပူလိုက် တာ။ မိမိကြောင့် မိုးရေတံခွန်နှင့် သမီးလေး နီးစပ်သွားတာပါ။ ကိုမိုးဝသုန်ကလည်း သမီးကို ချွေးမ တော်ဖို့ငြင်းပယ်နေသည်။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး မခံချင်ဆုံးပဲ။ သမီးချယ်က ပညာတတ် လိမ္မလိမ်မာမာလေး။ ခေတ်နဲ့အမီ ဝတ်စားပြင်ဆင်တာကလွဲပြီး အပြစ်ကင်းစင်သူလေးပါ။ ရှင်ကများ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးဘက် ကလည်း မာနတွေနှင့် သမီးလေးဘက်ကနေ ရပ်တည်ပေးခြင်း ပင်။

မာမိခံစားရတယ်။ သမီးလေးကို တန်ဖိုးမဲ့အောင် လုပ်

ကြတာပါလား။ သမီးချယ် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေသည်။

‘သူတို့ဘက်ကလည်း ငြင်းနေတာပါပဲကွယ်၊ မိန်းကလေးတန်ဖိုးမဲ့အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့’

‘ကိုယ့်ကို ချစ်နေလို့ပါ၊ ချယ်အချစ်ဦးမို့ပါ၊ သဘောတူပေးပါနော်၊ ချယ်လည်း နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲဖြေရတော့မှာပါ’

‘ဘဝတစ်သက်တာအတွက်ပဲ မာမိစဉ်းစားမယ်၊ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး ပန်းနုချယ် ဒါပဲ’

‘မာမိ တကယ်ပဲ ပြတ်သားတယ်ပေါ့လေ၊ ကောင်းပြီ၊ မာမိလည်း ဦးမိုးဝသုန်နဲ့ လုံးဝမဝတ်သက်နဲ့ ချယ်လည်း ကိုယ်နဲ့ ဖြတ်မယ် ရလား’

‘ကောင်းတယ်လေ၊ မာမိက အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ချင်တာ အိုကေ’

ချယ် ဒေါသတွေဖြစ်လာပြီး မာမိအနားကနေ ထွက်လာခဲ့သည်။ မာမိဟန်ဆောင်နေတာပါ။ ဦးမိုးဝသုန်ကြောင့် အသဲကွဲနေတာ မဟုတ်လား။ သိမယ်။ သူမ အိပ်ခန်းထဲကနေ ကိုယ့်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

‘ကိုယ်ရေ ချယ်တော့ မာမိကို လက်လျှော့ပြီး ချယ်နဲ့ ကိုယ့်အကြံအစည်အတိုင်း စီစဉ်ကြမယ်နော်’

‘ကိုယ်လည်း ဒယ်ဒီကို စည်းရုံးရေးနားချနေတယ်၊ မအောင်မြင်သေးဘူး ချယ်ရေ၊ စိတ်ချ၊ နောက်ဆုံးကိုယ်တို့တို့ အရှုံးပေးကြရမှာပါ’

ဒယ်ဒီကလည်း ခေါင်းမာနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ချယ်ကို ချွေးမအဖြစ် လက်မခံနိုင်ကြောင်းပဲ ခါးခါးသည်းသည်း ငြင်းဆန်နေဆဲပင်။ မိုးရေတံခွန် တောင်းပန်နေပေမယ့် လက်မခံပေ။ ဒယ်ဒီ ကြော့ကွဲနေပေမယ့် သားအတွက်ပါဟုပဲ ပြောနေ၏။ ချယ်ကိုလည်း မယုံကြည်ဖို့ တွင်တွင်ပြောသည်။

‘ပန်းနုချယ်က လိမ္မာဟန်ဆောင်နေတာပါ သားရယ်၊ မင်းကြည့်လေ၊ ပလာဇာမှာ ဒယ်ဒီနဲ့ပတ်ပင်းတိုးတော့ ဒီကောင်မလေး မရိုးသားတာ သိရတာပဲ’

မိမိရှေ့မှာတော့ ဆိုင်ကအဝတ်အစားတွေ ယူဝတ်ပြီး ရိုးသားချင်ယောင်ဆောင်ပြခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ပေါင်ရင်းလောက်ပဲရှိတဲ့ ရှော့ပင်နှင့် ဒေါက်ဖီနပ်မြင့်မြင့်ကြီးကို ရှုပ်ပလာ ရှုပ်ပလာထွက်သွားတာ မိမိတွေ့ခဲ့၏။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံကြည်နိုင်မလဲ။ သားကတော့ ပန်းနုချယ်ကို ချစ်နေသည်။

‘ဒီကောင်မလေးက လုံးဝမယုံကြည်ရဘူး သား၊ ငင်းကွယ်ရာမှာ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာကွ’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဒယ်ဒီ၊ ချယ်က အခုမှ အဝတ်အစား

တွေ လာဝယ်တာပါ။ သားကိုချစ်လွန်းလို့သာ ပြောင်းလဲပစ်ရတာပါ။ ရုတ်တရက်ကြီးဖြစ်သွားတာ ဖြစ်မယ်’

‘ဟေ့ကောင် မိုးရေတံခွန် မင်း အပြောရခက်နေပါလား။ ဒီကောင်မလေး လှည့်ကွက်ထဲကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ တိုးဝင်ချင်ရတာလဲ။ မင်းဘဝတစ်သက်တာအတွက်ပဲ ဒယ်ဒီကြည့်ရမယ်’

‘ဒယ်ဒီရာ သား တောင်းပန်ပါတယ်။ ချယ့်ကို သားရင်ထဲက ချစ်နေတယ်။ မခွဲနိုင်ဘူးနော်၊ ဒယ်ဒီကိုယ်ချင်းစာပါဗျာ၊ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို ဒယ်ဒီဘယ်လောက်ချစ်လဲ၊ ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရတာပါ။ မိသားစုအဆင်ပြေရေးအတွက် လက်ခံ လက်ခံပေးပါ’

မိမိက သဘောတူလက်ခံတာတောင် ပန်းရောင်သွေးက သားကို သမက်အဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူးတဲ့။ သူ့သမီးကို ညှဉ်းဝန်းနှိပ်စက်မှာကြောက်နေသည်။ အဖြစ်သည်းလွန်းနေ၏။ မိမိလည်း သွေးကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါဘူး။ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ဆွေးပြီး အရက်တွေတောင် သောက်မိနေသည်။ ကုမ္ပဏီမှာလည်း စိတ်ဝင်စားမှုအားနည်းလာ၏။ သားကိုယ်တိုင်က ပန်းနုချယ်အား ချစ်နေ၍လည်း ပိုပြီးစိုးရိမ်ပူပန်မိနေသည်။

‘ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို ဒယ်ဒီ အဆုံးရှုံးခံတော့မလို့လား စွန့်လွှတ်နိုင်လို့လားဗျာ’

‘ဟေ’

ဦးမိုးဝသုန် စိတ်ထဲမှာ သား သတိပေးလိုက်မှ သွေးတို့ စွန့်လွှတ်လိုက်ရမှာ ကြောက်လာသည်။ မိမိချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းမပါ။ တွေးမိတိုင်း စိတ်သောကတွေ ရောက်နေရ၏။ ဒါပေမဲ့လည်း သားဘဝရှေ့ရေးအတွက်ပဲ စဉ်းစားရမည်ဖြစ်သည်။

‘မင်းဘဝရှေ့ရေးအတွက်ပဲ စဉ်းစားပါ သားရယ်၊ ဒယ်ဒီစေတနာကို နားလည်ပေးပါ’

‘ဒယ်ဒီ’

ဒယ်က သူ့အနားကနေ ထသွားပြီး ကားအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

‘ချယ်ရေ... ကိုယ်လည်း မအောင်မြင်ဘူး၊ အရေးကြီးတာက ဒယ်ဒီနဲ့မာမိုကို တွေဆုံပေးဖို့ပဲ လိုပြီ’

‘ဟုတ်တယ်နော် ကို၊ ချယ်တို့ ကြံစည်ကြစို့’

လူကြီးတွေရဲ့ ခေါင်းမာမှုကို လူငယ်တွေငင် လက်မြှောက်ရမလို ဖြစ်နေသည်။ မိုးရေတံခွန်တို့ နှစ်ယောက်လုံး အခက်ကြုံနေရ၏။ လူကြီးတွေဆန္ဒမပါဘဲနှင့်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် ဘဝတစ်ခုတည်ဆောက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်သေး။ ဒယ်ဒီနှင့်မာမိုကို ပြန်ပေါင်းထုတ်နိုင်ဖို့ပဲ စဉ်းစားရမည်ဖြစ်သည်။

‘ချယ်ရေ Royal Rose ရဲ့ သီးသန့်ခန်းလေးကို ချယ်မာမိနဲ့ ချိန်းလိုက်တော့’

‘တို့သို့ဒယ်ဒီကိုလည်း ချိန်းလိုက်လေ’

‘အိုကေ’

‘အောင်မြင်ရမယ်’

အချစ်တွေက လောကကြီးတစ်ခုလုံးအား လွှမ်းမိုးနိုင်

စွမ်း ရှိနေသည်။

အခန်း(၂၄)

သမီးက အရေးတကြီး ပြောစရာရှိလို့ Royal Rose မှာ စားသောက်ရင်း စကားပြောချင်သည်ဟု ဖုန်းဆက်သဖြင့် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး စိတ်မပါပေမယ့် သွားရမည်ဖြစ်သည်။ Royal Rose က မိမိနှင့် ကိုဝသုန်တို့ တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့သော နေရာပါ။ သမီးချယ် ဘာတွေလုပ်နေလဲ။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးထ တော့ မိုးရေတံခွန်ကို လုံးဝလက်မခံနိုင်ကြောင်း အပြတ်ပြောဝစ် ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား၏။ သမီးချယ်ကရော မိုးရေတံခွန်နှင့် တွေ့ဆုံ ပေးမှာလား။ ကိုဝသုန်နှင့်တော့ တွေ့ဆုံပေးမှာမဟုတ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး သွားရမည်ဖြစ်သည်။

‘မာမီ လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါ။ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ် ခုနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါနော်။ သမီးလည်း မာမီနဲ့အပြင်မှာ ညစာစား ရတာ ကြာပြီမဟုတ်လား’

‘လာခဲ့မယ် သမီး၊ မာမိလည်း ဆိုင်ပိတ်နေပါပြီ’
‘စောင့်နေမယ်နော် မာမိ’
‘အင်း’

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး ရောက်လာတော့ သမီးချိန်းတဲ့ အခန်းက ကိုမိုးဝသုန်နှင့် မိမိတို့ တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ နေရာလေးဖြစ်နေသည်။ သတိရမိသွား၏။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေဆဲပါ။ လက်ထပ်ဖို့စီစဉ်ထားပြီးမှ ပျက်သွားရ၍ အရမ်းပဲ ကြေကွဲနေရသည်။ ခုတော့လည်း ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးနှင့် ကိုမိုးဝသုန်က ရန်သူတွေကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြပြီပဲ။ သမီးအတွက်ပဲ ကြည့်ရမယ်။ မိမိက အသက်အရွယ်ရနေပါပြီ။ အချစ်ကို ဦးစားမပေးတော့ပါဘူးလေ။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး သီးသန့်ခန်းလေးထဲ ဝင်လိုက်သည်။

‘ဟင်’
‘ဟာ’

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး တွေ့လိုက်ရတာက သမီးမဟုတ်ဘဲ ဦးမိုးဝသုန် ဖြစ်နေသည်။ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားစဉ်မှာပင် ဦးမိုးဝသုန်ကလည်း ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားပြီး ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးအနား တိုးကပ်လာကာ ပွေဖက်မိလိုက်သည်။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကလည်း တုံ့ပြန်ဖက်ထားမိ၏။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ဖက်ထားသည်။

‘ကွီ’
‘ဟင်’
‘အို’

‘ဒယ်ဒီတို့က ဒီမှာချိန်းတွေနေကြတာကိုး၊ သားနဲ့သမီးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် နောက်ပြောင်နေကြတာလားဗျာ’

‘အောင်မလေး’
‘ဟေ့ကောင်’

နှစ်ယောက်သား သားနှင့်သမီးရှေ့မှာ မျက်နှာပူထူသွားကာ လူချင်းခွာပစ်လိုက်ကြသည်။

‘ရှင်... ရှင်... ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မကိုများ ကျွန်မရှင့်ကို လာတွေ့တာ မဟုတ်ဘူး’

‘မင်းကိုရော ငါက လာတွေ့တာမှ မဟုတ်တာ သားချိန်း လို့ကွ’

‘ကျွန်မကလည်း သမီးချိန်းလို့ လာတာ၊ ရှင်ရှိနေတုန်း မသိလို့’

‘ပြန်မယ်’
‘ပြန်’

‘အား... ဒယ်ဒီ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ တောင်းပန် ပါတယ်၊ သားတို့မျက်နှာကို ထောက်ထားကြပါဦး’

‘ဟုတ်ပါတယ် မာမီရယ်၊ ချယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ လက်ခံပေးပါနော်’

‘မရဘူး၊ သမီး ပြန်မယ်၊ အပိုတွေပြောမနေနဲ့တော့၊ ဒီကောင်လေးကို မာမီ လက်မခံဘူး’

‘သား ပြန်မယ်၊ ဒီကောင်မလေးကို ဒယ်ဒီလည်း ချွေးမ အဖြစ် လုံးဝလက်မခံဘူး’

မိုးရေတံခွန်နှင့် ချယ်တို့ကတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြပြီး တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

‘ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ လက်မခံလည်း နေကြတော့၊ သားနဲ့ချယ် ကတော့ လုံးဝမခွဲတော့ဘူး၊ ပညာတွေစုံပြီး လုပ်ငန်းတွေလုပ်နိုင် တဲ့တစ်နေ့ လက်ထပ်ကြမှာပဲ၊ သွားပြီနော်’

မိုးရေတံခွန်နှင့် ချယ် အခန်းလေးရဲ့ အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားကြတော့သည်။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးနှင့် ဦးမိုးထွန်း ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သားနှင့်သမီးတို့ရဲ့ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ကို ဘယ်လိုမှ တားဆီးပိတ်ပင်၍ မရနိုင်တော့ကြောင်း သိလိုက် ရသည်။

‘ကျွန်မကတော့ ရှင့်သားနဲ့သမီးကို ရအောင်ခွဲပစ်ဖော် ဘယ်တော့မှလည်း သမက်အဖြစ် လက်မခံဘူး ဟွန်း’

ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးပြောပြီး လှည့်ထွက်မည်ပြင်တော့ ဦးမိုးဝသုန် ရှေ့ကနေ ပိတ်ကာရပ်သည်။

‘နေပါဦး သွေး၊ လူငယ်တွေပြောတာလည်း လက်ခံ စဉ်းစားပေးသင့်ပြီလို့ ထင်တယ်ကွာ’

‘ဘာရှင့်’

‘သူတို့ကတော့ ပေါင်းကြမှာပဲ၊ လူငယ်တွေရဲ့ စိတ်ဓာတ် က ပြတ်သားပြင်းထန်ကြတယ်လေ’

‘အဲဒါဘာဖြစ်လဲ’

‘ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ပဲ မပေါင်းကြရဘဲ ကွဲသွားမှာ’

‘ဟင်’

‘အဲဒါကြောင့် ကိုယ်တို့လည်း အကွဲမခံနိုင်ဘူး၊ ကလေး တွေကိုသာ တည့်မတ်တဲ့လမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်အောင် ထိန်း သိမ်းပေးကြရမယ်လေ’

ဦးမိုးဝသုန် စဉ်းစားသကဲ့သို့ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးလည်း စဉ်းစားမိသည်။ မိန်းမဆိုတာ နည်းနည်းတော့ အိုက်တင်ခံရသေး သေး။

မျက်နှာထားက တင်းမာမနေတော့ဘဲ ပြေလျော့သွားသည်။

‘ကျွန်မလည်း စဉ်းစားနေပါတယ်၊ သူတို့ခိုးရာလိုက်ပြေးကြရင်လည်း ကျွန်မတို့ပဲ အရှက်ကွဲမှာလေ၊ အဲဒါကြောင့် လက်ခံလိုက်တာပဲ ကောင်းမယ် ထင်တယ်နော်’

‘ကောင်းတယ် သွေး၊ အရမ်းကောင်းတယ်၊ အရေးကြီးတာက ကိုယ်နဲ့သွေး ပေါင်းဖက်ကြဖို့ပဲလေ’

‘အို’

ဦးမိုးဝသုန် ခြေလှမ်းတွေက ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးမှတိုးကပ်သွားကာ လက်လေးကို အသာအယာဆွဲကိုင်ထားသည်။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးကလည်း မရုန်းဖယ်။ အပြုံးတွေနှင့် တယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်သည်။

‘သွေး’

‘ကိုဝသုန်’

‘ကိုယ်တို့လက်ထပ်ပွဲကို ပြန်စီစဉ်ကြရအောင်နော် သွေး’

‘ကိုဝသုန် သဘောပဲလေ၊ သွေး လက်ခံပါတယ်’

‘သွေးရယ် ဘာမဟုတ်တဲ့ မာနတွေကြောင့် ကွဲကြွေ

မလို့ကွာ၊ ဒီအတော်အတွင်းကိုယ်အရမ်း ကြေကွဲနေရတယ်၊ ကို တမ်းတပြီး ကြိတ်ဆွေးနေတာလေ’

‘သွေးလည်း ဒီလိုပါပဲ ကိုဝသုန်ရယ်၊ သမီးအတွက် ကြောင့်ပါ၊ အထင်အမြင်တွေ လွဲပြီး ဝေးကြရတော့မလို့ နော်’

‘ဒီနေ့ကစပြီး ကိုယ်တို့မိသားစုလေး ပြန်ပြီးချစ်ချစ်ခင်ခင် စည်းစည်းလုံးလုံး နေကြမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဦးမိုးဝသုန်က ဒေါ်ပန်းရောင်သွေးရဲ့ ပခုံးလေးကိုဖက်ပြီး သူ့ရင်မှာအပ်ထားသည်။ အသက်အရွယ်နှင့် မဆိုင်အောင် အချစ်တွေက နုပျိုလာရ၏။ ဒေါ်ပန်းရောင်သွေး မျက်နှာလေးပေါ်သို့ ဦးမိုးဝသုန်ရဲ့မျက်နှာ ထိကပ်သွားသည်။

‘ဒယ်ဒီနဲ့မာမိ အဆင်မပြေကြဘူးလားလို့ သားတို့က စိတ်ပူနေကြတာ၊ အခန်းထဲမှာ ကြာနေလို့’

‘အောင်မလေး မာမိရယ်၊ ချယ်ကတော့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ အခုတော့လည်း ဟင်း... ဟင်း...’

‘ဟဲ့... ကောင်မလေး တော်တော်ဆိုးကြပါလား၊ အထဲမပေး ဘာမပေးနဲ့’

‘ဒီကောင်တော့ကွာ၊ မင်းတို့ကိုလည်း မခွဲတော့ဘူးသွေး၊ ဒယ်ဒီနဲ့သွေးလည်း လက်ထပ်ပွဲ ပြန်ပြီးကျင်းပနိုင်အောင် ဒီနေ့တော့မယ်၊ လာ... သွေး ကိုယ်တို့ သွားကြရအောင်’

‘ဟုတ်ကို’

ဒယ်ဒီနှင့်မာမီ ထွက်သွားတော့မှ မိုးရေတံခွန်နှင့် ချယ်
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍ ပီတိအပြုံးတွေ ဖြူစာ
ကာ ရယ်မောနိုင်ကြတော့သည်။

သင်မြတ်နိုး

မိုးလပြည့်စာပေ